



ဆုအောင်

အသည်း အသက် နှင့် ထပ် တူ
(သတ္တဝါ)

BURMESE
CLASSIC



အသံမြဲအမှတ်

အသံမြဲအမှတ်

ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်စု

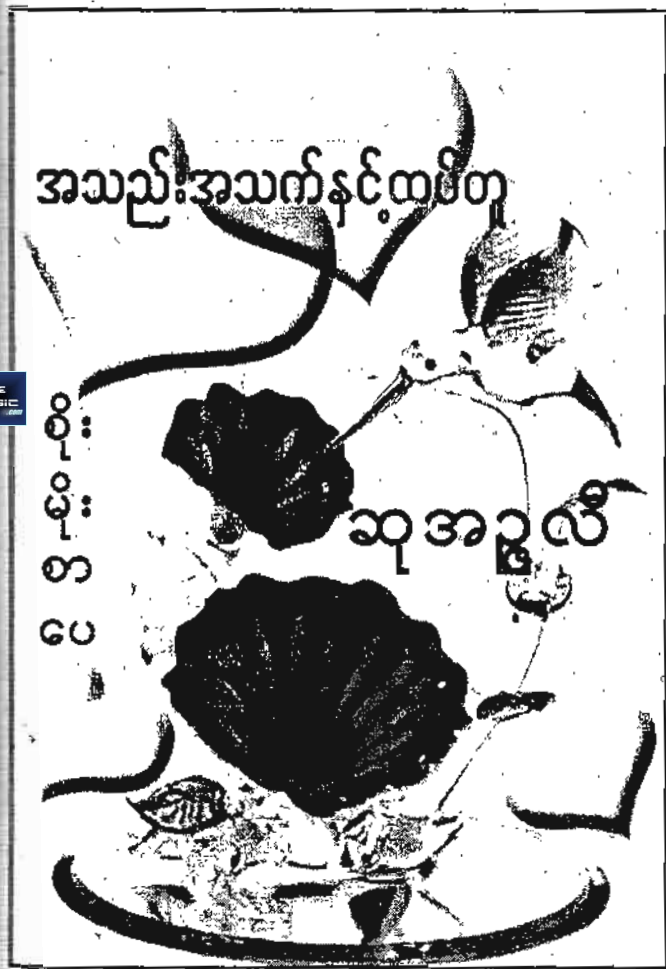
တန်ဖိုး

ပုံနှိပ်သူ

ထုတ်ဝေသူ

- ၅၀၀၄၀၀၃၀၀
- ၅၀၀၄၀၅၀၃၀၀
- ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ
ပထမအကြိမ်။
- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်
- ဦးမြင့်သန်း (မြ- ၀၄၉၀၂)
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ဒေါ်မိုးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
(မြ- ၀၃၀၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE
CLASSIC





သည်အဖြစ်အပျက်မှာ သူမ၏ သူတစ်ပါးအပေါ် ကူညီ
တတ်မှု၊ စိတ်သဘောထားဖြူစင်ကာ အားနာတတ်မှုနှင့် သွက်လက်
စွာ လှုပ်ရှားတတ်ပေမယ့်လည်း အနည်းငယ်ပေါ့လျော့တတ်မှုတို့မှ
အစပြုလေ၏။

ထိုနေ့က ကွန်ပျူတာသင်တန်းဆင်းပြီး ပြန်လာသော
သူမသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း
မှ လဲကျသွားတာကို ကားမှောင်းရင်းမှ မြင်လိုက်ရလေသည်။

“အို...ဟိုအမျိုးသမီး ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

ဖြစ်ချင်တော့ ထိုလမ်းတွင် သူမ၏ ကားတစ်စီးသာရှိပြီး
လူသွားလူလာပြတ်ချက် ရှိနေသည်။ သူမမှာ ထုံးစံအတိုင်း ဒုက္ခ
ရောက်နေသူကို ကူညီတတ်သည့် အကျင့်ရှိတာမို့ ကားကို ‘ကျွီး’

ခနဲ ဘရိတ်အုပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကားပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်လေးဆင်းကာ
လဲကျနေသော အမျိုးသမီးနားသို့ အပြေးလေးရောက်သွားသည်။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ...အစ်မ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

သူမက အမျိုးသမီးကို ပွေ့ပိုက်ကာ အလောတကြီး မေးမိ
လျှင် အမျိုးသမီးက မျက်လုံးများ အားယူဖွင့်လာလျက်...

“ဆေး...ဆေးရုံပို့ပေးပါ”

ဟုပြောလာတာမို့ သူမ ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ ကားဆီသို့
ထိုအမျိုးသမီးကို တွဲခေါ်ခဲ့၏။

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ အစ်မ၊ ကျွန်မဆေးရုံပို့ပေးမယ်”

ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် သူမအမြန်မောင်းထွက်ခဲ့၏။
အမျိုးသမီးကြည့်တော့ အသက်မှန်မှန်ရှုကာ မျက်ဝန်းများမှိတ်လျက်
လိုက်ပါလာ၏။

ဆေးရုံရောက်တာနှင့် သူမကားပေါ်မှဆင်းကာ...

“အစ်မ...ခဏနော်...ကျွန်မ၊ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေ
သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီးတာနှင့် သူမသည် လူဝင်လူထွက် ရှုပ်ယှက်ခတ်
နေသော ဆေးရုံထဲသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးဝင်ခဲ့တော့၏။

သို့သော် ကော်ရစ်ဒါ ထောင့်ချိုးအရောက်...

“အင့်”

“အို”

“ဟာ”

တစ်ဖက်မှလာသော လူတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဝင်တိုက်မိတော့၏။

“အို...ဆော...ဆောရီး၊ ကျွန်မ အရေးကြီးလို့ပါနော်”

ဝင်ရောက်တိုက်မိသူကို ကမန်းကတန်းလေး တောင်းယန်
ကာ လူနာအတွက် စိုးရိမ်ပြီး သူမထွက်လာခဲ့၏။ တစ်ဖက်လူ
ဘယ်လိုကျန်ခဲ့တယ် မသိတော့။

ခဏအကြာမှာ ဆေးရုံဝန်ထမ်းများ၏ အကူအညီဖြင့် သူမ
ခေါ်လာသည့် အမျိုးသမီးကို ဆေးရုံထဲ ခေါ်လာနိုင်ခဲ့လေ၏။

“ဆရာဝန်လာလိမ့်မယ် ခဏစောင့်ပါ”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

အမျိုးသမီးကို ခုတင်ပေါ်တင်ထားသည်။ လူနာက
အသက်မှန်မှန် ရှူနေတာမို့ သူမ စိတ်သက်သာရာရကာ ဆရာဝန်
အလာကို စောင့်မျှော်နေမိ၏။

အသင့်ရှိနေသော နာစ်မလေးက လူနာကို လိုအပ်တာများ

ပြုစုပေးထားသည်။

“လူနာက ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာမ”

သူမက သိချင်စိတ်ဖြင့် နာစွဲကိုမေးလိုက်၏။

“ဆရာဝန်လာရင် ပြောပြပါလိမ့်မယ် အစ်မ”

“ဪ”

ဟုတ်သားလဲ...သူမစိတ်လောသွားတာ၊ ဆရာဝန်လာမှ ရောဂါကို သိမှာမဟုတ်လား။ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ဆရာဝန်ကလဲ ကြာလိုက်တာ...

သည်အချိန် သူမစိတ်ထဲ လူနာအတွက် အရေးကြီးနေတာကြောင့် မိနစ်ပိုင်း စောင့်ရတာကိုပင် ကြာရှည်လှတယ်ဟု ထင်မိခြင်းပါ။

“ဆရာဝန်က မလာသေးဘူးလား ဆရာမ”

စိတ်မရှည်သလို နာစွဲဘက်လှည့်ကာ သူမမေးလိုက်တော့...

“လာတော့မှာပါ၊ ဟော...ဟိုမှာ လာပြီ”

ထို့ကြောင့် သူမဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ရုတ်တရက် သူမမျက်စိထဲ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာဝန်ဆိုတာ စောစောက သူမနှင့် ဝင်ရောက်တိုက်မိသည့် လူပါလား။

ထိုစဉ် တိုက်မိစဉ်က သူမ၏ အမှားသာဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်လောနေ၍ တစ်ဖက်လူကို မမြင်လိုက်ခြင်း။

သူကလည်း သူမကို မှတ်မိပုံနှင့် ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။ သို့သော် သူမအကြည်က တည်ငြိမ်အေးစက်နေသည်။ သူမမှာသာ ထိုအကြည့်တစ်ချက်ကြောင့် စိတ်ထဲလှုပ်ရှားသွားရသည်။

နက်ပြာရောင် သက္ကလပ်ပျော့ ဘောင်းဘီရှည်ကို အဖြူပေါ်တွင် နက်ပြာကွမ်းရိုးစင်းလေးများပါသောသော ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ဖြင့် တွဲဝတ်ကာ နက်မှောင်သော ဆံပင်ထူထူကို ခပ်တိုတို ညှပ်ထားတာကြောင့် သူမအသွင်မှာ တည်ငြိမ်ရှင်းသန့်နေ၏။

အားနာလိုက်တာ...စောစောက ဝင်ရောက်တိုက်မိတဲ့ အတွက် သူ့ကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှန်းမသိ။

“လူနာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရှင်”

အတွေးလွန်နေသော သူမ ဆရာဝန်မေးသံကြားမှ သတိဝင်လျက် ကြည့်မိ၏။

“ခင်ဗျားက လူနာရှင်မဟုတ်လား”

“ရှင်...မဟုတ်၊ အို...ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်”

မရေရာသော သူမအဖြေကြောင့် နက်မှောင်ထူထဲသော သူမျက်ခုံးများ အနည်းငယ် တွန့်ခဲနေဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဆို လူနာဖြစ်ပုံကို ပြောပြလိုက်ပါ အစ်မ”

နာစ်မလေးက ဝင်ရောက်ပြောသည်။ သူမမှာ ဘယ်ကစရ မည်မှန်းမသိ။ အမှန်တော့ ထိုအမျိုးသမီး လမ်းဘေးမှာ လဲကျတာ မြင်၍ သူမ ကူညီခြင်းပါ။

“ဟို...ဒီက လူနာ လမ်းဘေးလဲကျသွားလို့၊ ကျွန်မ ဆေးရုံခေါ်လာတာပါ ဒေါက်တာ”

“ဟင်...ဒါဆို ခင်ဗျားက လူနာရှင် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် တော့ ကျွန်မက ခေါ်လာတာမို့ ခဏလူနာရှင်ပေါ့နော်”

ထို့အပြောကြောင့် သူက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လူနာကိုစမ်းသပ်လေ၏။

“အင်း...စိုးရိမ်စရာတော့မရှိပါဘူး၊ အားနည်းနေတယ် ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်မယ်၊ ခဏနေ သက်သာလာမှာပါ”

ဒေါက်တာပြောနေတာကို သူမ ငြိမ်နားထောင်မိ၏။ စိုးရိမ်

စရာမရှိတာမို့ သူမစိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားရသည်။

“ဟို...လူနာကို ဆေးရုံတင်ဖို့များ လိုသလား ဆရာ”

သူမအရဲစွန့်ကာ မေးလိုက်၏။ သူက တစ်ချက်စဉ်းစား ကာ...

“ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်တင်ရင် ကောင်း မယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက လူနာရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုတော့”

“ဆေးရုံတင်ဖို့လိုအပ်ရင် ကျွန်မ တင်ပါ့မယ် ဆရာ၊ လူနာသတိရလာမှ သူ့အိမ်လိပ်စာမေးပြီး ကျွန်မ သွားပြောလိုက် ပါ့မယ်”

လူနာကို ဒီတိုင်းပြန်ခေါ်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်တာမို့ သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားတာဝန်ယူတယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင် ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ တာဝန်ယူပါတယ် ဒေါက်တာ”

ခဏနေ လူနာသတိရလာ၏။ သူမဝမ်းသာသွားကာ...

“အစ်မ...အစ်မသတိရလာပြီနော်၊ အခု အစ်မ ဆေးရုံ ပေါ်ရောက်နေတယ်”

သည်တော့မှ အမျိုးသမီးလူနာက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုဟို

အိပ်ပြီး နေရာမှထပြန်၏။

“အို...အစ်မ မထနဲ့လေ၊ အစ်မ ဆေးရုံနှစ်ရက်လောက်
တက်ရမယ်တဲ့”

“ဟင်...မ...မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရမယ်”

“ရှင်”

“မမကို ဆေးရုံလိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးပဲ ညီမလေး၊ အခု
မမ သက်သာပါပြီ အိမ်ပြန်တော့မယ်”

အမျိုးသမီးက အိပ်ရာမှ လူးလဲထဖို့ပြင်၏။

“ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

သူမက ဆရာဝန်ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“လူနာက ဆန္ဒမရှိရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ
မလဲ၊ သူ့အတွက် ဆေးပေးလိုက်မယ်”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ ဆေးဆက်သောက်
ပါ့မယ်၊ ဒီက ညီမလေးကိုလည်း ဆေးရုံလိုက်ပို့တဲ့အတွက် ကျေးဇူး
ပါပဲကွယ်”

လူနာအမျိုးသမီးက ဝင်ပြောတာမို့ သူမ ငြိမ်နေလိုက်ရ
၏။ တကယ်တမ်း သူမမှာ ဘာဆုံးဖြတ်ခွင့်မှ မရှိပါလေ။

ဆရာဝန်က လူနာဆီမှ မှတ်တမ်းယူနေသည်။ သူမက

ယခုမှ ဆရာဝန်ကို သေချာကြည့်မိ၏။ အတော်ချောမောခန့်သားတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလား။ ဆရာဝန်ပီသစွာ ခြေချောင်း၊
လက်ချောင်းလေးတွေကအစ ရှင်းသန့်နေသည်။

အရပ်မြင့်မြင့်မှာ စိုပြေသော အသားအရေနှင့် ယောက်ျား
ပီသစွာ တည်ကြည်သည့် တစ်ယောက်ကို သူမဘဝမှာ ပထမဦး
ဆုံး တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။

“မမကို...ခုလို ကူညီပေးတာ သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်၊ ညီမလေး၊ မမနာမည်က ခင်မာရီပါ”

“အို...ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မက ချယ်ရီခိုင်ပါ မမ”

ဆေးရုံမှထွက်လာတော့ သူမတို့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် မိတ်ဆက်မိ၏။ ဆရာဝန်၏နာမည်ကို သူမ မသိခဲ့
ရတာမို့ စိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်နေသလိုပါပဲ။

“ညီမလေးနာမည်က လူနဲ့လိုက်အောင် လှတာပါပဲလား
ကွယ်၊ ချယ်ရီခိုင်တဲ့ မမက ခိုင်လို့ပဲခေါ်မယ်နော်”

“အို...ရပါတယ် မမ၊ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျွန်မ
ကို ခိုင်လို့ ခေါ်ကြတာပါပဲ”

“အေးကွယ်...ခိုင်နဲ့တွေ့တာ မမအတွက် ဘုရားမတာ
ပဲ”

“ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ခိုင်လည်း ကြုံလို့ကူညီရတာပါ”

မခင်မာရီကို အိမ်အထိ ပြန်ပို့လိုက်၏။ တိတ်ဆိတ်သော ရပ်ကွက်ထဲမှာ မခင်မာရီ၏ အိမ်လေးတွင် အသက်ခုနစ်ဆယ်အရွယ် အဘွားတစ်ယောက်က စောင့်နေသည်။

“မမပြန်မလာရင် အမေ စိတ်ပူနေမှာ ခိုင်၊ မမ ဒီလိုဖြစ် တာတွေ အမေသိလို့မဖြစ်ဘူးကွယ်”

သည်တော့မှ မခင်မာရီ ဘာကြောင့် အိမ်ပြန်ချင်တယ်ဆို တာ သူမ သဘောပေါက်သွားရ၏။ မိခင်ကို လုပ်ကျွေးနေသော မခင်မာရီပါလား။ သူမက မခင်မာရီ၏ မိခင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပြန်ခဲ့၏။

သူမကိုလည်း အိမ်မှာ မာမီမျှော်နေမှာပါလား။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်နောက်ကျမှ ပြန်ရောက်လာ တာလဲ ဒေါ်ချယ်ရီခိုင်”

သူမ အိမ်ထဲဝင်လိုက်တာနှင့် မာမီ၏အသံကို ကြားလိုက် ရသည်။ အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ဆိုပေမယ့် မာမီသည် ခေတ်မီစွာ နေတတ်သူမို့ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် နုပျိုလှ၏။

ယခုလည်း အိမ်နေရင်းပေမယ့် မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်ပါး ပါးနှင့် ယန်းနုရောင် ပါတိတ်လက်ပြတ်ဝမ်းဆက်ဖြင့် လှနေသော မာမီကို သူမ တောင်းပန်သလို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ဆောရီး...မာမီရယ်၊ ခိုင်လည်း အိမ်ကိုစောစောပြန်မလို့ ဝဲ၊ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ”

“တော်...သိပြီ၊ ဘယ်သူ့ကို ကူညီလိုက်ပြန်ပြီလဲ ခိုင်၊ အိမ်မှာ ကိုယ့်အမေတစ်ယောက်လုံး စောင့်နေတာ သတိရရဲ့လား

ဟင်”

သည်နေ့ မာမိက သူမကို အိမ်စောစောပြန်ဖို့ မှာထား၏။
ဒက်ဒီပြန်လာလျှင် ဒင်နာသွားစားဖို့ ချိန်းထား၍ဖြစ်သည်။ သူမ
အကြောင်းကို သိနေသော မာမိအမေးကြောင့် ပြုံးလိုက်ကာ...

“ဟုတ်ပါတယ် မာမိရယ်၊ ခိုင်လေး လမ်းမှာ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက် မူးလဲတာမြင်လို့၊ အဲဒါ ဆေးရုံကို”

“အင်း...ညည်းတော့ အလုပ်မရှိအလုပ်ရှာ သူများအရေး
ကိုယ်အရေး တယ်လုပ်တာကိုး၊ သူတစ်ပါး တကယ်ဒုက္ခရောက်လို့
ကူညီတာ ကုသိုလ်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တချို့က ညည်းကို
အလကားအားနေသူတစ်ယောက်လို ကလေးတွေအတွက် ထမင်း
ချိုင့်လိုက်ပို့ခိုင်းရတာနဲ့၊ ဈေးကြိုလေးမှာလိုက်ရတာနဲ့၊ ဟင်
ဘယ်လောက်များ ညည်းကိုယ် ညည်း ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းလုပ်နေမှာလဲ
မရွှေ့ခိုင်”

မာမိ ခါးထောက်ကာ မေးလာတော့ သူမ ခေါင်းကုတ်
၍ စပ်ဖြဖြလေး လုပ်နေလိုက်၏။ တကယ်တော့ မာမိပြောတာ
လည်းမလွန်၊ သူမ အားနာတတ်၊ ကူညီတတ်တာကို အခွင့်အရေး
ယူကာ တချို့က အသားယူခိုင်းတတ်ကြတာမဟုတ်လား။

ဘယ်လိုပဲခိုင်းပါစေ သူမကတော့ သူတို့လိုအပ်၍ အကူ

အညီတောင်းတုတ်ဟု စိတ်ထားအောက်မေ့ကာ “တတ်နိုင်
သလောက် ကူညီခဲ့သည်သာ။

“အဟဲ...မာမိကလည်း”

“ဘာအဟဲလဲ ခိုင်းညည်းကို ငါမွေးထားတာ သူများခိုင်း
မဟုတ်ဘူး၊ ဟင်း...ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက သင်တန်းတွေတစ်ခုပြီး
တစ်ခုတက်၊ ကားတစ်စီးနဲ့ သူများခိုင်းတာတွေလုပ်နဲ့၊ ငါက ညည်း
တို့ ရွှေ့လိုဥထားတာ ခိုင်၊ ကိုယ့်သမီး သူများခိုင်းတာ နည်းနည်း
ဆေးမှ ကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး”

“မာမိကလည်း သူတို့ကခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကူ
အညီလိုလိုတောင်းတာပါ၊ နောက်ပြီး ခိုင်လည်း ကူညီလိုက်လို့
ဘာမှအပန်းကြီးတာမဟုတ်”

သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ သူမ ကူညီတတ်တာသိ၍
ဘာလေးပဲဖြစ်ပါစေ သူမထံရောက်လာသည်သာ။

“တော်ပြီ ခိုင်၊ ဘာမှအကြောင်းပြချက် မပေးနဲ့၊ ဘွဲ့ရပြီး
အလုပ်မဝတာကို ဘာမှမပြောလိုဘူး၊ ညည်းတစ်သက် ငါတို့ကျွေး
အားနိုင်တယ်၊ အေး...ဒါပေမယ့် တို့မှာ သားသမီးဆိုလို့ သမီး
တစ်ယောက်ပဲရှိတာ ငါတို့မျက်ကွယ်ပြုသွားရင် သမီးကို ဘယ်သူ
အဖော်ပြုပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဖ...ဖ လွဲပါစေ၊ မာမိ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မာမိ အသက် ဒီလောက်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာကိုး”

မိသားစုသုံးယောက်သာရှိသော သူမတို့ဘဝမှာ တစ်ခုတစ်ယောက် ဖွဲ့ခွာသွားလျှင်ဟု တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးပါ။ ယခုလို မာမိပြောလာတာပင် သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းရ၏။

“အေး...သင်ခါရတရားဆိုတာ ဘာမှမမြဲဘူး ခိုင်သေမင်းက ကြီးတယ်ငယ်တယ် ရွေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ထူတစ်ယောက် ဘယ်အချိန်မှာ ဘာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

“နေ...နေပါဦး မာမိ၊ မာမိ ခုလိုမျိုး တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး။ ဒီနေ့ကြာမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

အမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်သွက်လက်စွာနေတတ်သော မာမိနှုတ်ဖျားမှ ဒီလိုတရားစကားတွေ ပြောလာတာမို့ သူမ အံ့သြသလို မေးမိ၏။ မာမိက သူမကို လေးနက်စွာကြည့်သည်။

“ဒီနေ့မှ ပြောရတာက သမီးအကြောင်း တွေးမိလို့ပဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သမီး ဒီလိုသာအချိန်ကုန်နေရင် မလွယ်ဘူး ဒီတော့ မာမိ သမီးကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“ဟင်”

ယခုမှ မာမိတစ်ယောက် ဘာကိုရည်ရွယ်နေတယ်ဆိုတာ သူမ သဘောပေါက်သွား၏။ ကြည့်စမ်း...သူမကို အိမ်ထောင်ချပေးမယ်တဲ့။

“နေလယ်က မာမိမြို့ထဲသွားတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ သူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ် သမီး၊ သူ့မှာ တူတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့၊ မာမိ သူ့အိမ်လိုက်သွားပြီး ကောင်လေးဇာတ်ပုံ ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ရုပ်ရည်လေးက မဆိုးဘူး၊ အလုပ်ကလည်း ဆရာဝန်”

“ရှင်”

ဆရာဝန်ဆိုသောစကားကြောင့် သူမစိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ဆေးရုံမှာတွေ့ခဲ့သည့် သူ့အား သတိရသွား၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မာမိသဘောတူတဲ့လူကလည်း ဆရာဝန်တဲ့။ သို့သော် သူမမြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဆရာဝန်လေးတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူမနှုတ်ခမ်းလေးစူကာ...

“မာမိကလည်း ခိုင် ယောက်ျားမယူချင်သေးပါဘူး”

“ဘာ...ညည်းနော် ငါလက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့ဖျက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ခိုင်၊ ဒီကောင်လေးမျိုးရိုးကအစ ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါရွေးလိုက်တာ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အချိန်တန် အိမ်ထောင်ပြုရမှာ

၁၁

“သိပ်စိတ်ရှုပ်တာပဲ”

အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ သူမတစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။
တက္ကသိုလ်နေစဉ်တစ်လျှောက် သူမမေတ္တာကို တောင်းခံသူတွေ
ရှိပေမယ့် အချစ်ရေးစိတ်မဝင်စားခဲ့။

ယခု မာမီအိမ်ထောင်ပြုဖို့ပြောလာတော့ သူမ စိတ်ညစ်
သွား၏။ တကယ်ဆို သူမအိမ်မှာ ကလေးလိုနေသူပဲ။ အလုပ်လုပ်ဖို့
စိတ်ကူးထားတာမို့ သင်တန်းတွေ လိုက်တက်နေခြင်းပါ။

“နိုင်နော်”

မာမီအသံက နောက်မှကပ်ပါလာ၏။ သူမ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့်
အိပ်ရာထဲလှဲလိုက်သည်။

မာမီများ ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်ကို သူများပေးချင်နေတာ
ပါလား။

တကယ်တမ်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုရင် သူမက ကိုယ်ချစ်တဲ့
လူနဲ့သာ ဘဝကို တည်ဆောက်ချင်၏။

ကိုယ်ချစ်တဲ့လူ...

တကယ်တော့ သူမမှာ ချစ်သူဆိုတာ ယခုချိန်ထိမရှိ။
ဒီနေ့မှတွေ့လိုက်တဲ့ မျက်နှာတည်တည်လေးနဲ့ ဆရာဝန်ကိုသာ

တူးထူးခြားခြား အမှတ်ရနေမိ၏။

ဘာကြောင့်လဲ။

သူမဘဝမှာ ယောက်ျားများစွာကို တွေ့ဖူးခဲ့ပေမယ့်
ထိုဆရာဝန်လောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိမနေပါ။

သူကြမ္မာ...ဟင်း။

မာမီပြောတဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတာ သူဖြစ်လိုက်ရင်လည်း ဘယ်
လောက်ကောင်းမလဲ။ ဪ...သူမမှာသာ ထိုသို့စိတ်ကူးမိ၏။
သူကတော့ သူမကို တစ်ချက်လေးမှ သတိရမည်မဟုတ်။

သတိရခဲ့လျှင်လည်း သူမကို နမောနမဲ့နိုင်သော မိန်းက
လေးအဖြစ်သာ တွေးလိမ့်မည်။

ဟင်း...အဲဒီလိုသာတွေးမိလျှင် သူမဘယ်လောက်ရှက်စရာ
ကောင်းမလဲ။

ထိုနေ့က သူမအကြောင်းတွေ စဉ်းစားရင်း သူမ သက်ပြင်း
တချို့ချဖြစ်နေရ၏။

ဒက်ဒီပြန်လာလို့ ဒင်နာစားချိန်တွင်...

“အလို...ငါ့သမီးမျက်နှာ မကောင်းပါလား၊ ဘာကြောင့်
များလဲကွယ်”

အလုပ်များသောဒက်ဒီက သူမကိုတော့ ဂရုစိုက် အမြဲ

ရှိတတ်ပါ၏။ သူမက ဒက်ဒီ မာမိတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး
မဟုတ်လား။

ဒက်ဒီမေးတော့ မာမိက သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။
ထို့နောက် ဒက်ဒီဘက်လှည့်ကာ...

“ကိုသမီးက ယောက်ျားပေးစားမယ်ဆိုလို့ စိတ်ညစ်နေ
တာရှင့်”

“ဟေ...ဘယ်သူက ငါ့သမီးကို ယောက်ျားပေးစားမှာ
လဲ”

ဒက်ဒီပင် ဒီကိစ္စ ယခုမှသိပုံဖြစ်၏။ သူမအားတက်ကာ
ဒက်ဒီကိုကြည့်သည်။

“ဘယ်သူကမှာလဲ ကို၊ ကျွန်မက သမီးကို အိမ်ထောင်
ချပေးဖို့ စီစဉ်တာ”

“ဟင်...မင်း ငါ့လည်း ဘာမှအသိမပေးပါလားကွ”
ဒက်ဒီက ဇွန်းကိုချကာ ပြောသည်။ မာမိ အရေးမစိုက်

ဟန်ဖြင့်...

“သမီးကို အိမ်ထောင်ချပေးတယ်ဆိုတာ အမေ့ပဲဆိုင်
တယ်၊ ကိုပြောလို့ကော စိတ်ဝင်စားလို့လား၊ အမြဲတမ်း ကိုအလုပ်
တွေနဲ့ ရှုမနေတာပဲမဟုတ်လား”

“ဒါကတော့”

အမှန်မှာ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဒက်ဒီမှာ
အိမ်ကိစ္စကို လှည့်မကြည့်အားပါ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလုပ်ကိစ္စ
တွေဖြင့် အချိန်ကုန်၏။

ဒက်ဒီအလုပ်က လကုန်လျှင် မာမိကို လခမှန်မှန်အပ်ရုံ။
အသစ်အသက်တွေနဲ့ဆို မာမိအသံကို ပုံမှန်ကြားရ၏။

“ရှင် ဘာမှဝင်မပါနဲ့၊ ကျွန်မကြည့်ခဲ့တဲ့ကောင်လေးက
နူးရိုးပညာ မဆိုးဘူး”

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဆရာဝန်”

သည်တော့ ဒက်ဒီက သူမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။
အယ်လိုလဲဆိုတဲ့ သဘော။ သူမ သက်ပြင်းချကာ နေရာမှ ထထွက်
လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဒက်ဒီလည်း မာမိအိမ်ကို မလွန်ဆန်
အိပ်ပါ။

xxxxx

“သမီး”

“ဟင်...ဒက်ဒီ”

လေသာဆောင်ဘက် ထွက်နေသော သူမဆီသို့ ဒက်ဒီ လိုက်လာသည်။ သူမ မျက်နှာမကောင်းတာမြင်တော့ ဒက်ဒီ သက်ပြင်းချ၏။

“သမီးမာမိပြောတဲ့ကိစ္စ”

“ဟင်အင်း...ဒက်ဒီ၊ သမီး အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး”

မာမိထက်စာလျှင် ဒက်ဒီက သူမကို ပို၍အလိုလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပွင့်လင်းစွာပင် ပြောလိုက်၏။

“အင်း...ဒက်ဒီလည်း သမီးကို အိမ်ထောင်မပြုစေချင်သေးပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးမာမိက”

“အို...အဲဒီကိစ္စ ဒက်ဒီက မာမိကို ရအောင်တားပေါ့”

ဒက်ဒီလက်မောင်းကြီးကို ဖက်ကာ ချွဲလိုက်သည်။ ဒက်ဒီ
ချက်ချင်းအကြောင်းမပြန်။ ခဏကြာမှ...

“သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ခုဆို သမီးကဘွဲ့ရ
ပြီးပြီ”

“ဘာလဲ...ဒက်ဒီကပါ မာမိုဘက်ပါတယ်ပေါ့”

နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ အေးသော သူမကို ဒက်ဒီပြုံးကြည့်၏။
ထို့နောက် သူမခေါင်းလေးပုတ်ကာ...

“မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ဒက်ဒီလည်း မိဘတစ်ယောက်အနေ
နဲ့ သမီးဘဝအတွက် စိတ်အေးရအောင် စဉ်းစားတာပါ”

“ဟင်...ဒက်ဒီပြောပုံက သမီးက ဒက်ဒီတို့စိတ်မအေး
ရအောင် ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“သမီးဘာမှမလုပ်ဘဲ ကလေးဆန်တာကို ဒက်ဒီတို့စိတ်
ပူတာပဲ၊ တကယ်လို့ ဒက်ဒီတို့မရှိခဲ့ရင်”

မာမိစကားတွေပါလားဟု သူမသိလိုက်၏။ သူမ ခေါင်း
လေးခါယမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့၊ ဒက်ဒီတို့ အသက်ငယ်ငယ်
လေးပဲရှိသေးတာ သမီး အဲဒီစကားမျိုးကြားရင် ငိုချင်တယ်
သိလား”

ပြောရင်း သူမမျက်ရည်လေး ဝဲလာ၏။ ဘဝမှာ ဒက်ဒီ
တို့နှင့် ခွဲခွာရဖို့ဆိုတာ သူမတစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ပါ။

“ဒါတွေဟာ လောကရဲ့ဖြစ်မြဲမေ့တာတွေပါ သမီး၊ ကံပါ
လေ အခု သမီးဘာလုပ်ချင်လဲ ဒက်ဒီကိုပြော”

ထိုစကားကြောင့် သူမ အေးရှိသွား၏။ ဒက်ဒီကို အားကိုး
စွာကြည့်လိုက်သည်။

“သမီး...ဟိုလူနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးဒက်ဒီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...သမီးမှာချစ်သူရှိလို့လား”

“အို...ဟင်အင်း၊ သမီးမှာချစ်သူမရှိပါဘူး ဒက်ဒီ၊ တစ်ခါ
မှမသိခဲ့ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သမီးဘယ်လိုလက်ခံနိုင်
မှာလဲဟင်”

သူမ အမှန်ပြောခြင်းပါ။ ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့
လူတစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ သူမဘယ်လိုဝင်ရမလဲ။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒက်ဒီကတော့ သမီးမာမိပြောတဲ့လူကို
တစ်ခေါက်လောက် သွားတွေ့စေချင်တယ်”

“ဟင်အင်း...ဟင်အင်း သမီး အဲဒီလူကို စိတ်မဝင်စား
ဘူး၊ သမီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်သေးတယ်”

မျက်ရည်လေးဝဲကာ သူမပြောတော့ ဒက်ဒီစဉ်းစားသွား

၏။

“သမီးမာမိအကြောင်းလည်း သမီးသိတာပဲ။ သူက ခိုင်းတာလုပ်မှကြိုက်တယ်”

“အဲဒါကြောင့် ဒက်ဒီကို သမီး အကူအညီတောင်းတာ ပေါ့။ သမီး ဘာလုပ်ရမလဲ ဒက်ဒီ”

သူမ အားကိုးတကြီး မေးလိုက်၏။ ဒက်ဒီ အတန်ကြာ တိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ...

“သမီး ခဏရှောင်နေလိုက်”

“ဟင်...ဘယ်ကိုရှောင်ရမှာလဲ ဒက်ဒီ”

“ဒီရက်ပိုင်း သမီး ခရီးထွက်သွားလိုက်၊ ဒါမှ အဲဒီနေ့ ကို ရှောင်နိုင်မှာ”

ဒက်ဒီအကြံကြောင့် သူမ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိ လိုက်၏။

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား ခိုင်၊ တို့ခွင့်ရတယ်၊ တစ်နှစ်တစ်ခါ ရတဲ့ခွင့်မို့ အပန်းဖြေခရီးထွက်မလားလို့”

“ဘယ်ကိုလဲ မိုးဇာ”

“ချောင်းသာကို”

သူမနှင့် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း မိုးဇာသည် ယခု

အခါ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်နေပြီ။

ဟိုတစ်ပတ်က မိုးဇာနှင့်တွေ့သော သူမကို ခရီးထွက် ခို့ ခေါ်နေ၏။ ထိုစဉ်ကတော့ သူမမှာ သင်တန်းဝက်နေ၍ လိုက်ဖို့ မစဉ်းစား။

ယခုတော့ သူမ၏အရေးပေါ်ကိစ္စကြောင့် ခရီးထွက်ဖို့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲသမီး၊ ဒက်ဒီပြောသလို ခရီးလွှဲကန်ချင်လား”

“ထွက်မယ် ဒက်ဒီ၊ သမီးသူငယ်ချင်းနဲ့ လိုက်သွားမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲသမီး”

“ချောင်းသာကိုတဲ့ ဒက်ဒီ၊ မိုးဇာ ခွင့်ရလို့တဲ့ သွားမှာတဲ့”

“အင်း...အဲဒါလည်းကောင်းပါတယ်၊ သမီးခရီးထွက်နေ တုန်း ဒက်ဒီ သမီးမာမိကို နားချထားပါမယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူမ ဝမ်းသာသွား၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် သူမစိတ်မဝင်စားတဲ့လူကို မတွေ့ချင်ပါ။

“ကျေးဇူးပဲဒက်ဒီ၊ ဒါနဲ့ သမီးခရီးထွက်တာ မာမိသိလို့ ဖြစ်ပါ့မလားဟင်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးရဲ့၊ သမီးမာမိသိရင် မိုးမီးလောင် သွားမှာ”

“ဒီလိုလုပ် အဲဒီနေ့ ဒက်ဒီနဲ့သမီးလိုက်ခဲ့”

“ဟင်...ဒါဆို မာမိက ဒက်ဒီကိုဆုမှာပေါ့”

မာမိအကြောင်း သိတာမို့ ဒက်ဒီအတွက် စိတ်ပူသွား၏။

ဒက်ဒီပြီးကာ...

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒက်ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ခြောက်သမီးသာခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ မနက်ဖြန်မိုးဇာကို ချောင်းသာလိုက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း သမီးသွားပြောမယ်”

“အေး...အေး ကောင်းသလို အစီအစဉ်ဆွဲကြ သမီး”

“အဟင်း...ဒါကြောင့် ဒက်ဒီကိုချစ်တာ”

သည်တော့ ဒက်ဒီတစ်ယောက် ပြုံးပြုံးကြီး သဘောကျသွားလေ၏။

“ကဲ...ကဲ မိုးချုပ်ပြီ၊ အိပ်ရာစောစောဝင်တော့ သမီး၊ ဒါမှ ဒက်ဒီသမီးလေး အလှမပျက်မှာ”

“အဟင်း...ဟင်း ဒက်ဒီကလည်း”

ဤမျှ ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီထွက်သွားတာ နှင့် သူမအခန်းထဲဝင်ကာ အထုပ်အပိုးပြင်၏။ မာမိမသိအောင် မိုးထွက်ရမှာဆိုတော့ အဝတ်အစားများများယူလို့ မဖြစ်။

“ခိုင်...သမီး”

“ဟင်...မာမိ”

လက်ထဲမှာ ကတ္တီပါဗူးတစ်ခုကိုင်လျက် အခန်းထဲ မာမိဝင်လာတာကြောင့် သူမအဝတ်အစားတွေ အမြန်သိမ်းလိုက်ရ၏။

“ရှေ့...သမီး ဒါတွေဆန်းဒေးမှာ ဝတ်သွား”

“ဟာ...မာမိကလည်း သမီး ဒါမျိုးတွေမဝတ်ချင်ပါဘူး”

ကတ္တီပါဗူးထဲမှ အရည်အသွေးကောင်းသော စိန်ထည်ပစ္စည်းတွေ တဖျတ်ဖျတ်လက်လို့။ သူမက လူငယ်ပီသစွာ ဖန်စီပစ္စည်းလေးတွေလောက်သာ ဝတ်တတ်သည်။

“မငြင်းနဲ့သမီး၊ အခု သမီးသွားတွေ့ရမှာက ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်လောင်းကို၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း အခြေအနေအဆင့်အတန်းရှိကြောင်း ပြရမယ်”

“ဒါတွေလိုလိုလား မာမိရယ်”

သူမကတော့ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ပစ္စည်းရောင်းဝယ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ဂုဏ်ပကာသနဆိုတာ အပေါ်ယံလွှာတွေပဲ။ တကယ်တမ်းလိုအပ်တာက ရင်တွင်းမှ မေတ္တာစစ်ဖြစ်သည်။

ဘယ်လောက်ပဲ ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံပါစေ အချစ်

မပါလျှင် ခြောက်သွေ့ပြီးငွေဖွယ်ရာခရီး ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဘယ်နှလုံးမေးလိုက်တာလဲ သမီး၊ လူဆိုတာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့နေတာကွယ့်၊ သူဂုဏ် ကိုယ့်ဂုဏ်ကြည့်ကြတာမျိုးပဲ၊ သူကဆရာဝန်ဆိုရင် ကိုယ်က သူဌေးသမီး၊ ကဲ ဘယ်လောက်တင့်တယ်လဲ”

“အင်းလေ...ဒါဆို အဲဒီနေ့ မာမီဆီက သမီးတောင်းဝတ်ပါမယ်၊ လောလောဆယ် မာမီမဲ ဒီပစ္စည်းတွေသိမ်းထားပေးနော်”

သည်လောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူမ မသိမ်းတတ်ပါ။ မာမီ မျက်စောင်းထိုးကာ...

“ဘယ်လိုကလေးမလဲမသိဘူး၊ သူများတွေဆို ဒီလိုအဖိုးတန်ရတာမှာ သိပ်ဝတ်ချင်တာ၊ သူကြမ္မာ ဘာမှဆင်လို့မရဘူး”

“နောက်တော့ဝတ်မှာပေါ့ မာမီရယ်၊ ဒီလိုအဖိုးတန်တွေ ဝတ်ထားရင် သမီးစိတ်ထဲ ကျဉ်းကြပ်လို့ပါ”

မာမီ၏ သေးကျဉ်းသောခါးကိုဖက်ကာ သူမပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...ကဲ ဒါဖြင့်လည်း မာမီပဲသိမ်းထားမယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့ ဘာဝတ်စုံဝတ်မှာလဲ”

“ဟို...ရွေး...ရွေးတုန်းပါမာမီ”

အမှန်တော့ ခရီးသွားဖို့ သူမအဝတ်အစား ရွေးနေခြင်းပါ။ မာမီက သူမအဝတ်ဗီရိုကို ဖွင့်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ထပ်ဆင့်စွယ်ရောင် ဇာရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီနှင့် စကဒ်ရှည်ရှည်လေးကို ထုတ်ယူ၏။

“ဒီဝတ်စုံလေးက သမီးအသားနဲ့သိပ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီနေ့ ကြရင် ဒါလေးပဲဝတ်သွား”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့မာမီ”

ဒက်ဒီ နိုင်ငံခြားသွားစဉ်က သူမအတွက် ဝယ်လာသော ဝတ်စုံလေးဖြစ်၏။

အရပ်မြင့်မြင့်လေးမှာ နက်မှောင်သောဆံပင်နှင့် ဆင်စွယ်ရောင် အသားအရေတို့ဖြင့် လှပသည့် သူမက ထိုဝတ်စုံလေးနှင့် အင်မတန်လိုက်ဖက်တာအမှန်။

“အင်း...မာမီသမီးလေးကို ဟိုသူငယ် မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

တစ်ယောက်တည်း ပြုံးကာပြောနေသော မာမီကိုကြည့်ပြီး သူမသနားသလိုဖြစ်သွား၏။ မာမီတစ်ယောက် သူမနှင့်ဒက်ဒီတို့ အစီအစဉ်မသိ၍ ထိုသို့ပြုံးနိုင်ခြင်းပါ။

xxxxx

သည်မနက် အိပ်ရာထချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိုးတွေ
ရွာနေတာကို သူမသတိပြုမိလိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့မှာတော့
မိုးစာဆီ သူမသွားရမည်။ ဒါမှ ခရီးလိုက်ဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲနိုင်မည်
ဖြစ်၏။

သူမရေချိုးပြီးတာနှင့် ကြည်ပြာရောင် စပွဲရှပ်စွဲရှိတ်လည်
ထင်းပုံအင်္ကျီကို ဝတ်ကာ လုံချည်ကို အနက်ပေါ်မှာ ကြည်ပြာစပေါ့
လေးတွေပါတာ ရွေးဝတ်လိုက်၏။ နက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်များ
ဆို ဘီးကျဲဖြင့်ပြီးပြီး ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။

“သင်တန်းသွားတော့မလို့လား ခိုင်”

“ဟုတ်...မာမီ၊ အပြင်မှာပဲ မုန့်စားလိုက်တော့မယ်နော်”

မာမီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေလျှင် သူမ ဟိုလူ့အကြောင်း

ကြားရမည်မို့ ကားသောယူပြီး အိမ်ထဲမှ ခပ်မြန်မြန်လေးထွက်ခဲ့၏။

“ဟဲ့...ဒီကလေးမ လုပ်လိုက်ရင် ကမန်းကတန်းချည်းပဲ”

“သွားပြီ မာမီ”

ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် မာမီကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ကားကို ခပ်မြန်မြန်လေး မောင်းထွက်ခဲ့၏။

ညက ဆေးရုံမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်အကြောင်းများ၊ ခရီးထွက်ဖို့အကြောင်းများ တွေးရင်း သူမ အိပ်ရာဝင်နောက်ကျခဲ့တာ မို့ ဒီမနက် နေမြင့်မှ အိပ်ရာနိုးသည်။

ရေချိုး၊ အလှပြင်၊ အဝတ်အစားလဲတာနှင့် ကိုးနာရီထိုးပြီး သွားသည်။ ယခု လမ်းပေါ်ရောက်တော့ ဆယ်နာရီနီးပါး။ အင်း... ဒီအချိန် မိုးဇာအဆောင်ရောက်တာနှင့် အတော်ပါပဲ။

သူမကားမောင်းနေစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးက တဖြောက်ဖြောက်ရွာတုန်း။

သို့သော် လမ်းချိုးတစ်ခုအရောက် သူမကားက ဗွက်အိုင်တစ်ခုကို ဗွမ်းခနဲ နင်းမိသွားစဉ်...

“ဟာ”

“အို”

လမ်းဘေးမှာ ထီးတစ်လက်နှင့် လမ်းလျှောက်နေသူကို ရွံ့ရေတွေစင်ကုန်တော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သူမကားကို အမြန်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားပေါ်တွင် အသင့်ပါလာသော အနားအတွန့်များပါ သည့် အပြာရောင်ထီးကို ဖွင့်ဆောင်း၍ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။

“ဟို....ရွံ့တွေသိပ်စင်သွား၊ ဟင်...ဒေါက်တာ”

“ဪ...မင်း”

အစက ထီးနှင့်ကွယ်နေတာမို့ ထိုလူမျက်နှာ မမြင်လိုက်ရပေ။ ယခုအနီးကပ်တောင်းပန်ရင်း ကြည့်လိုက်တော့မှ တစ်ကြိမ်သာ တွေ့လိုက်ရပေမယ့် သူမစိတ်ထဲ ထူးခြားစွာ မှတ်မိနေသည့် ဆရာဝန်လေးပါလား။

ထုံးစံအတိုင်း သူ့အသွင်က အမြဲရှင်းသန့်နေ၏။ အဖြူရောင် ရှပ်လက်ရှည်ကို လက်ဖျားမှစ၍ ကြယ်သီးတပ်ဝတ်ထား၏။ ပုဆိုးက မနီကျည်းစေ့ရောင် ကွက်စိပ်ပိုးလုံချည်။

အားနာစရာကောင်းတာက သူ၏ပုဆိုးအနားတစ်ခုလုံး ရွံ့တွေ မြင်မကောင်းအောင် ပေကျံကုန်ခြင်းပါ။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ တောင်းပန်”

သူနှင့် နှစ်ခါဆုံတွေ့ပါသည်။ ထိုနှစ်ကြိမ်လုံး သူမ၏

ပေါ့ဆမှုကြောင့်သာ ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကိုအားနာလွန်း၍ သူမ ဘယ်လို တောင်းပန်ရမှန်းပင် မသိတော့။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့နံကြမှ ငါ ဘာကြောင့် ဒီလိုပေါ့ဆ မှုမျိုးဖြင့် ကြုံရတာပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရိုက်ပစ်ချင်တော့၏။

သည်တော့ သူက အေးစက်စွာဖြင့် သူမကိုကြည့်လာ၏။ တည်ငြိမ်တောက်ပသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကို အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက် လို သူမရင်မဆိုင်ရဲ။

“အခုအချိန် ငါ စာတမ်းဖတ်ပွဲသွားရမယ်၊ ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူ့အသံမှာ တည်ငြိမ်ကာပြတ်သားကြည်လင်လှ၏။ ဩစာရှိတဲ့အသံဆိုတာ ဒါမျိုးများလားဟု ကြားဖြတ်တွေးလိုက်မိ သေးသည်။

သူမမျက်ဝန်းများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ သူမေး လာတော့ အလွန်အမင်း အားနာလျက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ တေခင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဘာ...မင်းကတောင်းပန်ချိန်မှာ လူတစ်ဖက်သားကိစ္စ ပျက်တော့မယ်ဆိုတာကော သိလား၊ မင်းနဲ့ နှစ်ကြိမ်တွေ့တယ်၊ နှစ်ကြိမ်လုံး ဘာကြောင့် စိတ်ပျက်စရာကောင်းအောင် ဖြစ်နေပါ

လိမ့်”

“ဆို”

အသက်အရွယ်အားဖြင့် သူမထက် လေးငါးနှစ်ခန့်သာ ကြီးမည်ထင်ရသော အမျိုးသားတစ်ယောက်နှုတ်ဖျားမှ ဒီလိုပြော လာတာမို့ အရှက်လွန်စွာ သေချင်မိတော့၏။

ဘာကြောင့်များ ငါ...ငါ ဒီလောက်ပေါ့ဆမိပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း သူမအမှားအတွက် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိ။

“မင်းကို တုတ်ယအကြိမ်မှာ ဒီလိုပုံစံနဲ့ မဆုံးချင်ဘူး မိန်းကလေး”

သူက သူမကိုတည်ငြိမ်စွာကြည့်ပြီး ထွက်သွား၏။ သူမ ထို့နေရာမှ တောင့်တောင့်လေးရပ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် သူမဦးနှောက်ထဲ အတွေးတစ်ခု ဖျက်ခနဲဝင်လာ ၏။

“ဒီမှာ...ခဏ...ခဏနေပါဦး”

ရုတ်တရက် သူမကားသံကြောင့် သူ ခြေလှမ်းတန်သွား သည်။ သူမက သူ့နားသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားရင်း...

“ဟို...ဟို ဒေါက်တာရဲ့ပုဆိုးကိစ္စ”

ရဲ့များပေနေသော သူ့ပုဆိုးကို သူမလက်ညှိုးထိုးပြောမိ

သည်။ သူက မျက်ခုံးအနည်းငယ်တွန့်ကာ...

“မင်းဘာပြောချင်တာလဲ”

အမယ်လေး... အသံကလည်း မနူးညံ့လိုက်တာဟု ဆိုစ
တွေးရင်း...

“ကျွန်မ ကားနဲ့ဒေါက်တာလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာ”

“ဟို... ဒီနားက စတိုးဆိုင် ဒါမှမဟုတ် မိနီမားကွယ်
တစ်ခုခုမှာ ရယ်ဒီမိတ်ချုပ်ပြီးသား ပုဆိုးတွေရှိမှာပါ။ အဲ... အဲ
ကို ဒေါက်တာလဲဖို့”

“ဟင်း... မင်းပြောချင်တာ ဒါပဲလား”

မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ သူမခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူ
ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မင်းသိထားရမှာက ငါဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ကားထဲ
ဘယ်တော့မှ လိုက်မစီးဖူးဆိုတာပဲ”

“အို”

“ငါ့ကို နောက်ထပ် အချိန်တွေကုန်အောင် ထပ်မလုပ်
နဲ့၊ ကဲ သွားပြီ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနကို သူမပထမဆုံးအကြိ

တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။

သေချာတယ်၊ သူ့နေရာမှာ တခြားသော ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဆိုရင် သူမလို လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ဒီလိုမျိုးပြောမည်မဟုတ်။

အဝေးရောက်သွားသော သူက အငှားကားတစ်စီးကို
လှမ်းတားပြီး စီးသွားလေ၏။ သူမ သက်ပြင်းချရင်း ကားဆီပြန်
လှည့်ခဲ့သည်။

အတော်မာနကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဆန်းကြယ်တာက
သူနဲ့တွေ့သည့် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါမှာ သူမစိတ်ထဲ မမေ့နိုင်စရာချည်း
ပါပဲ။

မိုးဇာအဆောင်ရောက်တော့ အသင့်တွေ့၏။

“ဟယ်... နိုင်ကြည့်စမ်း၊ ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား အစော
ကြီရောက်လာပါလားဟင်”

သူမကိုတွေ့တာနှင့် မိုးဇာ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုသည်။
သူမ ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးကာ...

“အေး... ရှင့်ကိုပြောစရာရှိလို့ မိုးဇာ”

“ဘာများလဲ နိုင်”

“ရှင်အချိန်ရရင် ကော်ဖီသွားသောက်ရအောင်လေ၊ နိုင်

အိမ်ကဘာမှမစားခဲ့ရသေးဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဘာတွေများ အရေးကြီးလာလို့လဲခိုင်၊ ကဲ သွားစို့”

မိုးဇာဇာ လက်ကိုင်အိတ်ယူပြီး သူမနှင့်လိုက်ခဲ့သည်။ အနီးနားရှိ စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ခိုင်၊ မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား၊ ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ”

မိုးဇာက သူမနှင့်အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူမမျက်နှာကို စာဖတ်တတ်သည်။ မိုးဇာမေးတော့ သူမသက်ပြင်းလေးချမိ၏။

“အေးဟာ...တို့ကို မာမိက ယောက်ျားပေးစားမလို့တဲ့ မိုးဇာ”

“ဟယ်...ဝမ်းသာစရာပဲခိုင်”

သူမ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“မနောက်စမ်းပါနဲ့ မိုးဇာရယ်၊ ခိုင် စိတ်ညစ်နေတာနော်”

“ဪ...အကောင်းပြောတာ၊ ခိုင်မိဘတွေ ဘယ် လောက် ဝတ္တရားကျေလဲ၊ တို့မိဘတွေဆို တို့ယောက်ျားယူမှာ စိုးရိမ်နေတာ”

မိုးဇာမိဘတွေက နယ်မှာဖြစ်၏။ အဆင်မပြေသော မိသားစုကို မိုးဇာပဲ ထောက်ပံ့နေသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးဇာယောက်ျား ယူမှာ စိုးရိမ်တာမဆန်း။

“အေး...မာမိကတော့ ခိုင်ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတာကို ကြည့်မရလို့နဲ့တူတယ်၊ သူ့ဘာသာရှာလာပြီး ခိုင်ကိုသွား တွေ့ခိုင်းနေတာ”

“ဘာလဲဟင်၊ ခိုင်တွေ့ပြီးပြီလား”

မိုးဇာ စိတ်ဝင်စားစွာမေးတော့ သူမနှာခေါင်းလေးနဲ့ကာ ခေါင်းလေးခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း...သွားမတွေ့ပါဘူး၊ စိတ်မှမဝင်စားဘဲ မိုးဇာ”

“ဒါဆို အန်တီကို ခိုင်ဘယ်လိုပြောလဲ”

“အေး...အခုမိုးဇာဆီလာတာ အဲဒီကိစ္စပဲ၊ ဆန်းဒေးကို ရှောင်ချင်လို့ မိုးဇာနဲ့ ချောင်းသာလိုက်ဖို့ ခိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဟယ်...တကယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ခိုင်ရယ်၊ ခိုင်ပါ လာရင် ပျော်စရာကောင်းမှာ”

အစကတည်းက သူမကို လိုက်စေချင်သော မိုးဇာ ယခု တော့ ဆန္ဒပြည့်ကာ ပျော်သွားလေ၏။ သူမပြုံးကာ...

“အဝတ်အစားတော့ နည်းနည်းစီ ရှင့်ဆီပို့ထားရမယ်
မိုးဇာ၊ မာမို့ရှေ့က အိတ်နဲ့ထွက်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ခိုင်ရဲ့ ရေကူးဝတ်စုံသာ များများယူခဲ့”

“မိန်းမနော်”

အမြဲတမ်း ပျော်တတ်သော မိုးဇာနှင့်တွေ့တော့ သူမ
စိတ်လက်တွေ ပေါ့ပါးသွားရ၏။ မိုးဇာက စိတ်ညစ်မခံ ဖြစ်သမျှ
အခက်အခဲတွေကို ခပ်မြန်မြန်ဖြေရှင်းလိုက်သည်သာ။

“အန်တီသိရင်တော့ ရှင်မလွယ်ဘူးနော် ခိုင်”

“သေချာတာပေါ့”

သူမ ပခုံးလေးတွန့်ကာ ပြောလိုက်၏။ မိုးဇာက မာမို့
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသူပင်။

xxxx

“ဒါနဲ့ခိုင် အမှန်တော့ ရှင့်မာမီပေးစားတဲ့ယောက်ျားကို
အလိုချင်ရင် ရှင့်ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ရမှာမဟုတ်လား”

ယခုမှ မိုးဇာက အကြံရသလိုမေး၏။ သူမ သက်ပြင်း
ဆေးချကာ...

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်လည်း တို့
အကြောင်းသိသားနဲ့၊ ခိုင်မှာ ရည်းစားမရှိတာကို”

“အင်း...ကျောင်းတုန်းက ရည်းစားမထားခဲ့တာ အခု
ချောင်တရပြီလား ခိုင်”

မိုးဇာနှင့် သူမက တယှာသိုလိတက်စဉ်မှာလည်း အချစ်
ဆူးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်သာ ပျော်ပျော်နေခဲ့၏။
ဆုတော့ အခက်တွေ့ပြီ။

“နောင်တတော့ မရပါဘူး မိုးဇာရယ်၊ အဲဒီတုန်းကလည်း နိုင် စိတ်ဝင်စားလောက်တဲ့ယောက်ျားမျိုး တစ်ယောက်မှမရှိဘဲကိုး”

“ရှင်...ဂျီး(ချေး)များနေလို့ပါ ခိုင်ရယ်၊ ရှင်ကို စိတ်ဝင် စားတဲ့လူတွေအားလုံး သူဟာနဲ့သူ မဆိုးပါဘူး၊ တို့မှာ အဲဒီလိုလူမျိုး တွေ မရှိခဲ့လို့သာ ကျန်ခဲ့တာ”

ထိုစဉ်ကတော့ သူမကို စိတ်ဝင်စားသူများသည် အထိုက် အလျောက် အသိုင်းအဝိုင်းကောင်း၊ အရည်အချင်းရှိသူများဖြစ်၏။ သို့သော် သူမက ငယ်သေး၍လားမသိ အချစ်ကို လုံးဝစိတ်မဝင် စားခဲ့ပါ။

“တော်စမ်းပါ...မိုးဇာရယ်၊ နင့်ကိုလည်း ကြိုက်တဲ့လူ ရှိခဲ့တာပဲ”

“ဘာလဲ...ဟို အသားမည်းမည်းနဲ့ အောင်ဘုကို ပြော တာလား ခိုင်၊ သွားစမ်းပါ”

မိုးဇာမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားတော့ သူမသဘောကျစွာ ရယ်မိ သည်။ ကျောင်းမှာ မိုးဇာကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ အညာသား တစ် ယောက် ဖြစ်သည်။ အလှအပမက်သော မိုးဇာက ထိုအညာသားကို အသားမဲ၍ မကြိုက်ပါ။

“ဟင်း...သူများကို ရယ်နေနော်၊ ခုရော ရှင် မတွေ့

သားဘူးလား ခိုင်၊ ဒီလောက် သင်တန်းတွေတက်နေတာ”

လှပတဲ့ သူမမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ မိုးဇာမေး၏။ သူမ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“တွေ့ပါတယ်...ဒါပေမယ့် ရင်ထဲ လုံးဝဖီးလ်မလာဘူး ခိုးဇာ”

“အေး...ဒါဆို ရှင့်မာမိပေးစားတဲ့ ယောက်ျားပဲ ယူလိုက် တော့ ခိုင်”

မိုးဇာ ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောတော့ သူမ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မတော်ရသွား၏။

“ဟယ်...နေဦး ဒီ ဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ တို့စိတ်ဝင်စားတဲ့ သူတစ်ယောက်တွေ့ခဲ့တယ် မိုးဇာ”

“ဟုတ်လား...ခိုင်က စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့ ထူးထူး ဆန်းဆန်းပဲ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ ပြောပါဦး”

သူမရှေ့ မျက်နှာကြီး တိုးလာလျက် မိုးဇာ စိတ်ဝင်စားစွာ မေး၏။ သူမ တစ်ချက်ပြုတ်လိုက်ကာ...

“ဆရာဝန်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်...သူက ဆရာဝန်ပဲ မိုးဇာ”

“ဟင်...ရှင်အမေပြောတဲ့လူလား နိုင်”

“ဟင်အင်း...လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ သူကသပ်သပ် မိုးဇာ”

“စကားကို သေချာရှင်းအောင်ပြောပါ နိုင်”

သည်တော့မှ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဆရာဝန်လေးနှင့် စတွေ့ပုံကို ရှင်းပြလိုက်မိ၏။ သူမစကားကို မိုးဇာက အစမှအဆုံး စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်သည်။

“ဒါဆို...သူနာမည်ကို ရှင်သိခဲ့လား နိုင်”

“ဟင်အင်း...သူနာနစ်ခါ တွေ့ခဲ့ကြပေမယ့် နစ်ခါလုံး နိုင်မှာ ကသောကမျောနဲ့ချည်းပဲ မိုးဇာ၊ သူတော့ နိုင်ကို ဘယ်လို ထင်မယ်မသိဘူး”

ကိုယ့်အကြောင်းတွေးမိတော့ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ပြောမိ၏။ မိုးဇာက သက်ပြင်းချသည်။

“အင်း...ရှင်ပြောသလိုဆို အဲဒီဆရာဝန်ပုံစံကြည့်ရတာ တကယ်တည်ကြည်တဲ့ပုံပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်လို လှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တာတောင် သူက နည်းနည်းလေး မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှင်ကိုတောင် ပြန်ဆုံးမသွားသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်...ဟုတ်တယ် မိုးဇာ၊ တွေးလိုက်တိုင်း ခံပြင်းစရာပဲ”

တကယ်ဆို ယောက်ျားတစ်ယောက်ပီသစွာ သူမကို နည်းနည်းအရေးလုပ်လိုက်ပါတော့လား။ ယခုတော့ သူမကို ပီတိကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ရိုက်ချင်နေသူ။

“အဲဒီလို ခံပြင်းတာကိုက ရှင်စိတ်ထဲ သူ့ကို အမှတ်ထင်ထင်ရှိနေလို့ပဲ နိုင်”

“အမှတ်ထင်ထင်တော့ ရှိနေတယ် မိုးဇာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက နိုင်ဝန်းကျင်မှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ မတူလို့ပဲ”

ယခုပဲ ဈာန်စိတ် သူပုံစံကိုမြင်ယောင်ကာ ရင်ထဲနွေးချင်လာရ၏။ မိုးဇာက သူမကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ကြည့်သည်။

“ရှင်...တကယ်ပဲ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားသလား နိုင်”

“အင်း...ထင်တာပဲ၊ သူပုံစံက သိပ်တည်လွန်းတော့”

“ဒါပေမယ့် မေ့ပစ်လိုက်နိုင်”

“ဟင်...ဘာကြောင့်လဲ မိုးဇာ”

သူမ မျက်ခုံးလေးတွန့်ကာ အလိုမကျသလို မေးမိ၏။ မိုးဇာက စဉ်းစားဟန်နှင့်ဖြေသည်။

“သူဟာ ရှင်လိုမိန်းမလှတစ်ယောက်ကို စိတ်မဝင်စား

တာ တခြားဘာအကြောင်းမှ မရှိနိုင်ဘူး။ သူ့မှာမိန်းမရှိလို့ပဲ ခိုင်”

“အို”

ဘာကြောင့် ဒါကို သူမထည့်မတွေးခဲ့ပါလိမ့်ဟု ကိုယ့် ဘာသာအပြစ်တင်မိ၏။ မိုးဇာပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့မှာ မိန်းမ ရှိလို့သာ သူမကို ဂရုမစိုက်တာပဲ။

“ဒါကြောင့် ပိုင်ရှင်ရှိသူကို စိတ်မဝင်စားနဲ့တော့ ခိုင်၊ တို့နဲ့သာ ချောင်းသာကို ပျော်ပျော်လိုက်နဲ့”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ခိုင် သူ့ကိုမေ့လိုက်မယ်”

“အိုကေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ဖဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ကြ ၏။ ပိုင်ရှင်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူမမေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။

“ရော...မိုးဇာ”

“ဘာလဲ ခိုင်”

“ဒီနေ့တောင် အဝတ်အစားနည်းနည်းယူလာတယ် မိုးဇာ၊ အဲဒါ ရှင်သိမ်းထားလိုက်”

“အေး...အေး ဒီလိုခိုးထွက်မှ ပျော်စရာကောင်းတာ ခိုင်”

မာမီသာ မိုးဇာ၏စကားကို ကြားရလျှင် ဘယ်လောက် ဒေါသဖြစ်မလဲ။ အစကတည်းက မိုးဇာကို မာမီ ကြည့်ရခဲ့တာ မဟုတ်။ နယ်မှလာကာ အဆောင်နေသော မိုးဇာကို မာမီ အထင် သေး၏။ ပျော်ပျော်နေတတ်သော မိုးဇာကို မာမီက မိန်းကလေးမဆန် ဟု မြင်သည်။

သူမကတော့ မိုးဇာ၏စိတ်ရင်းဖြူစင်ပုံကို သိတာမို့ ယနေ့ ချိန်ထိ အတွဲမပျက်ပါ။ မိုးဇာမမျှာ သူ့အားသူကိုးကာ ဘဝတိုး တက်ဖို့ လုပ်နေရရှာတာမဟုတ်လား။

“ဒါနဲ့ခိုင်”

“ဘာလဲ မိုးဇာ”

“ရှင်...မာမီပြောတဲ့ ဆရာဝန်လေးကို တစ်ချက်လောက် တောင် သွားမကြည့်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မကြည့်ချင်ပါဘူး မိုးဇာ၊ ဒီလို လူကြီးမိဘ ပေးစားတာကိုပဲ ယူမယ့်ယောက်ျားမျိုး ခိုင်ဖြင့် လုံးဝအထင်မကြီး ပါဘူး မိုးဇာ”

မိန်းမတစ်ယောက်ယူဖို့ မိဘအားကိုးသော ယောက်ျား မျိုး သူမမကြိုက်နှစ်သက်ပါ။ ယောက်ျားမပီသဟုလည်း ထင်၏။

“တော်ကြာ၊ အဲဒီလူက ရှင့်ရဲ့ဆရာဝန်လေး ဖြစ်နေရင်

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ခိုင်”

မိုးဇာက စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် သူမအသည်းယားအောင် စ၏။

သူမ ပခုံးလေးတွန့်ကာ...

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဆရာက အင်မတန်ယောက်ျားပီသ တဲ့လူ၊ သူလိုလူမျိုးက ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ်ယူမယ့် ယောက်ျားမျိုး မိုးဇာ”

“အမယ်...သေချာလှချည်လား ခိုင်ရယ်၊ သူ့အကြောင်း ရှင်ကဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

နာမည်တောင်မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဘက်မှ လိုက်ပြော နေသည့် သူမကို မိုးဇာ မျက်စောင်းလေးထိုး၍ မေး၏။

“သူ့အကြောင်း သိစရာမလိုပါဘူး မိုးဇာ၊ ယောက်ျား ပီသတဲ့ သူ့ရုပ်ရည်မြင်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတယ်လို့ သိသာနိုင်တာပဲ”

သူ၏တောက်ပသောမျက်ဝန်း၊ တင်းတင်းစေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းများက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာန်ကို ဖော်ပြနေတာ မဟုတ်လား။

“အင်း...ခိုင်တို့များ အထင်ကြီးစရာရှိရင် သိပ်ကြီးတာပဲ ကဲဂါလေ ချောင်းသာရောက်မှ ချစ်သူအသစ်ရှာပေးရမယ်”

“အမယ်...ဘာချစ်သူသစ်လဲ မိုးဇာ၊ ခိုင်မှာ ဘယ်တုန်း တ ချစ်သူဟောင်းရှိလို့လဲ”

သူမမျက်စောင်းလေးထိုးကာမေးတော့ မိုးဇာ ပြုံးစိစိလုပ် ၏။

“ချစ်သူဟောင်းရှိတာပေါ့၊ နာမည်တောင် မသိလိုက်တဲ့ ဒေါက်တာလေ”

“ကြည့်စမ်း...လျှောက်ပြောနေတယ်၊ မိုးဇာနော် သူ့မှာ ပိုင်ရှင်ရှိရင် ငရဲကြီးမယ်”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ၊ ဘွားတေး...ဘွားတေး”

ပြောရင်း မိုးဇာက ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် အမြန် ပိတ်လိုက်၏။ မိုးဇာအဖြစ်ကို သူမ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

တကယ်တော့ သူမတို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေ ခို့ ပိုင်ရှင်ရှိသော ယောက်ျားမျိုးကို ဝေးဝေးကရှောင်ရမည်မဟုတ် ထား။

xxxxxx

အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်တာနှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက
ကြီးစိုးနေ၏။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ခြေသံဖွဖွ
ဖြင့် အခန်းထဲဝင်သည်။ တကယ်တော့ ဒီလိုတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု
ဟာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်အတွက် မဆန်းတော့ပါ။

သားအမိနှစ်ယောက်တည်းသာရှိသော သူ့ဘဝမှာ မေမေ
က မြို့ထဲတွင် အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ထား၏။ ယခုဆို မေမေဆိုင်က
နာမည်ရနေတာမို့ အိမ်ပြန်လာလျှင် မိုးချုပ်ပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့အိမ်ပြန်လာလျှင် အိမ်မှာကြိုဆိုမယ့်သူ
အသင့်မရှိပါ။ မနက်မိုးလင်းတာနှင့် ဘရိတ်ဖတ်စံစားပြီး သူနှင့်
မေမေတို့ အိမ်သော့တစ်ချောင်းစီယူကာ အလုပ်ကိုယ်စီသွားကြ
သည်။

သည်နေတော့ မေမေ နောက်ကျပ်ပင်။ သို့သော်...

“တိလ်”

လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် သူ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ မေမေ
ကို အပြုံးဖြင့်တွေ့ရ၏။

“ထင်သားပဲ သားရောက်နေပြီလို့”

“မေမေလည်း ဒီနေ့စောသားပဲ”

“တမင် ဆိုင်စောစောပိတ်လိုက်တာ သားရဲ့ ဒီနေ့ သားနဲ့
ဒင်နာစားမလို့”

“ကောင်းသားပဲ မေမေ၊ ကျွန်တော်တို့ အပြင်သွားစားကြ
တာပေါ့”

သူအပြုံးဖြင့် မေမေကို ပြောလိုက်၏။ အသက်ငါးဆယ်
ဝန်းကျင်ဆိုပေမယ့် မေမေသည် ယခုထိ လှပနေတုန်း။ ကိုယ်တိုင်က
အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာမို့ မေမေက ပို၍ပြင်တတ်ဆင်တတ်သလား
မဆိုနိုင်။

“နီး...နီး ဒင်နာအတွက် သားကို မေမေကိုယ်တိုင်ချက်
ကျွေးမှာ”

“မေမေ ပင်ပန်းပါတယ်ဗျာ”

တကယ်ပဲ သူ စေတနာနှင့် ပြောလိုက်၏။ မေမေပြုံးကာ

ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မပင်ပန်းပါဘူးကွယ်၊ သားအကြိုက် မေမေကိုယ်တိုင်
ချက်ကျွေးချင်တာ”

“အဟွန်း...ဒါဆို မေမေလက်ရှာ ကျွန်တော်စားကောင်း
မှာပဲ”

သူ ငယ်စဉ်ကတည်းက မေမေချက်သော လက်ရာများ
သာ ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့၏။ ဒါကို မေမေသိတာမို့ သူ့အတွက်
အကြာခဏ ချက်ပြုတ်ပေးခြင်းပါ။

သူက အပြင်ဆိုင်မှာစားတာမျိုး မကြိုက်နှစ်သက်ပါ။
အိမ်ဟင်း အိမ်ထမင်းကိုမက်သူ။

မေမေက အဝတ်အစားလဲပြီးတာနှင့် စီးဖိုထဲဝင်၏။

“ကျွန်တော် ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ မေမေ”

“သား...အေးအေးဆေးဆေးနေပါ၊ မေမေ ရပါတယ်”

ဒါကလည်း သူ့အကျင့်။ အမေ့ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက
အမြဲကူညီလုပ်ကိုင်ပေး၏။ တကယ်တော့ ကြီးမားလှသော မေမေ၏
ဆားစူးတံရားတွေ သူသိ၍ဖြစ်သည်။

သူ့မှာ အဖေမရှိ။ သူငယ်စဉ်ကပင် အဖေဆုံးသွားသလို
သိ၏။ မေမေစိတ်ထိခိုက်မှာမို့၍ အဖေအကြောင်းကို အလိုက်သိစွာ

သူမမေးခဲ့ပေ။

မေမေသည် မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ အင်အားဖြင့် သူ့ကို ယနေ့လိုဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့၏။

သူငယ်စဉ်က ဘဝကို ရုန်းကန်ရတဲ့ မေမေတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပင်ပန်းရှာမလဲဟု ဒီအရွယ်မှာ မကြာခဏ တွေးမိရင်း ရင်မှာတစ်ခုံစိမ့် ကျေးဇူးတင်သနားမိရ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ဘဝမှာ အမေစိတ်မချမ်းသာတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ပေ။ ကျောင်းစာကို ကြိုးစားခဲ့သလို လမ်းမှားမရောက်အောင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်။

ထိုဂုဏ်ထူးအဖြစ် မေမေဘဝတွင် သားတစ်ယောက် အတွက် ဂုဏ်ယူနိုင်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

“ရေချိုးပြီးပြီလား သား၊ မေမေတော့ ဟင်းအားလုံး ကျက်ပြီ”

“ဟင်... မြန်လှချည်လား မေမေ”

သူနှင့်မေမေအကြောင်းများကို မည်မျှပြန်လည်တွေးမိတယ် မသိ။ နောက်မှ မေမေ၏အသံပေါ်လာမှ သူသတိဝင်လာသည်။

မေမေပြုံးကာ သူ့ကိုကြည့်၏။

“သား... ဆာနေမှာဦးလို့လေ၊ မေမေ ခက်သွက်သွက်လေး ချက်လိုက်တာကွယ်”

“မေမေ မောသွားပြီ”

“အဟင်း... ရပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ မေမေ ရေအမြန်ချိုး လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မေမေရေချိုးနေစဉ် သူ့အလိုက်သိစွာဖြင့် ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ထားလိုက်၏။ မေမေက သူ့အကြိုက် ကြက်သားချိုချိုကြော် ဆိတ်သားကို ဒိန်ခဲနှင့်ချက်ကာ ငါးပိဆီကြော်နှင့် ငရုတ်ကောင်းနဲ့ ဓမ္မာနေသော ကြာဆံဟင်းခါးတို့ ချက်ထားခြင်းပါလား။

“အို... ကြည့်စမ်း ထမင်းပွဲတောင် ပြင်ပြီးပြီ၊ မေမေ ထုပ်မှာပေါ့သားရယ်”

“အိမ်မှာ မေမေနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ စာဖတ်ယောက်ကိုစာဖတ်ယောက် ကူညီရမှာပေါ့ မေမေ”

“ငါ့သားက တစ်နေ့ကုန် ဆေးရုံမှာ ပင်ပန်းလာတာဆိုတော့”

သည်လိုပဲ မေမေက သူ့ကိုအမြဲညှာ၏။ သူ့ကျောင်းသား အဝတ်နန်းကလည်း စာကျက်ပျက်မှာစိုး၍တဲ့။ ဘာမှမခိုင်းပါ။

သူကသာ ဇွတ်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေလည်း ဆိုင်မှာ တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းတာမဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် မေမေဆိုင်မှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ ကလေး မတွေ့ရှိပါတယ်ကွယ်”

သူပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မှာလည်း နာစွဲတွေရှိပါတယ် မေမေ”

သို့သော် လက်ထောက်အကူတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိပါစေ ခေါင်းဆောင် ကာယကံရှင်များမှာ ဦးဆောင်ရတာမို့ သူအတိုင်း အတာနှင့်သူ ပင်ပန်းပါ၏။

“ကဲ...ကဲ သားကို မေမေအရုံးပေးပါပြီ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ သား၊ မေမေချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေကြိုက်ရဲ့လား”

“အစကတော့ ညပိုင်းအစားကို နည်းနည်းလျှော့မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုလို မေမေလက်ရာမြင်ရတော့ ဗိုက်ထဲက ပိုဆာလာတယ်”

ထိုအပြောကြောင့် မေမေ နှစ်ခြိုက်စွာပြုံး၏။ သူ ထမင်းစားကောင်းတယ်ဆိုလျှင် မေမေ အမောပြေတာပဲ မဟုတ်လား။

ထမင်းပိုင်းမှာ မေမေပန်းကန်ထဲ သူ ဟင်းဦးချလိုက်

သည်။

“သား...များများစား”

မေမေက သူပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးသော ဟင်းတွေ ထမင်းပုံးမတတ်ပင် မေမေကျေနပ်အောင် သူစားပေးလိုက်၏။

“စားကောင်းရဲ့လား သား”

“သိပ်ကောင်းတယ် မေမေ”

သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးကြည့်မိ၏။ အရင်တုန်းက ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ယခု သူတို့သားအမိသာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ နေနိုင်ပြီး သူက ရသမျှလေ အမေကို အကုန်အပ်သည်။

“သားသုံးဖို့ ထားပါကွယ်”

သူပိုက်ဆံကို မေမေမသုံးလျှင် မျက်နှာပျက်တတ်၏။

“ကျွန်တော် အသုံးလိုရင် မေမေဆီက တောင်းမှာပေါ့”

“အင်း...အင်း သားလိုတဲ့အချိန်တောင်း ဟုတ်လား”

မေမေက သူ့မိသားစုသိ၍ နောက်ထပ်ဘာမှ မပြောတော့။

သို့သော် သူ့အတွက် အဝတ်အစားကအစ မေမေကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေး၏။ အားလုံး အကောင်းစားတွေချည်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်အတွက် မလိုပါဘူး မေမေသေ ငယ်ပါ”

“အမယ်လေး မေမေမှာလည်း ရှိပါတယ်ကွယ်၊ သားက ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့ညီအောင် ဝတ်ရမယ်ကွယ်”

မေမေပေးသော ဝတ်စုံတွေက သူ့လခထက်များစွာ တန်ဖိုးရှိနေ၏။ မေမေက စိတ်ထဲကြိုက်တာတွေလျှင် တစ်လမှာ နှစ်ခါ သုံးခါလည်း ဝယ်တတ်သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ဒီလောက်ပိုက်ဆံတွေ မသုံးပါနဲ့ မေမေရယ်”

“မများပါဘူး၊ သားရယ်၊ မေမေရှာတဲ့ပိုက်ဆံ သားဖို့မဲ မဟုတ်ရင် ဘာလုပ်မှာလဲကွယ်”

မေမေ၏စေတနာကို သိတာကြောင့် သူဘာမှမပြောတော့၊ မေမေအပေါ်ပြု၍ သိတတ်ရန်သာ ကြိုးစား၏။ ယခုဆို သူ့အထူးကု ဘွဲ့အတွက် ပြင်ဆင်နေပြီ။

“ငါ့သား...အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သွားရင် လူတွေက မေမေ့ကို သိပ်အားကျမှာပဲ”

“ကျွန်တော်ကြိုးစားတာ မေမေ့အတွက်ပါ”

“အင်း...သားကဒီလိုလိမ္မာတော့ မေမေ့စိတ်ထဲ အမြဲဟိတ် ဖြစ်ရတယ်ကွယ်၊ သားဘဝဟာ မေမေ့ဘဝပါပဲကွယ်”

သူနားလည်ပါသည်။ ခင်ပွန်းယောက်ျားမရှိသော မေမေ

အဖေမရှိသော သူတို့အတွက် အမေနှင့်သားသည် နှစ်ယောက်ပေါင်း မှ တစ်ဘဝမဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းစာမှလွဲ၍ ယနေ့ချိန်ထိ အချစ်ရေးကို ပင် သူစိတ်မဝင်စားခဲ့။

သူ့ဘဝမှာ အလုပ်နှင့်အမေ ဒါပဲရှိ၏။

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က သိပ်ယောက်ျားပီသပုံပဲ၊ မိန်းက လေးတစ်ယောက်တွေရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စေ့စေ့မကြည့်ဘူး သိပ်အ သည်းမာပုံပဲ”

ကျောင်းတက်စဉ်ကတော့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာပါ သူ့ကို ဂရုစိုက်သတ်စိတ်ဝင်စားကြသည့် မိန်းကလေးတွေ၏ တိုးတိုး တစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်ခါ ဝေဖန်သံတွေကြားရသည်။

ဓမ္မီအခါမျိုးတွင် သူတစ်ယောက်တည်း သက်ပြင်းချ၏။ ဘဝမှာ စပို့ယံအကြောင်းကိုယ် အသိဆုံးပင်။

“အချစ်ဆိုတာ သူ့ဘဝအတွက်တော့ သာမန်အရာတစ်ခု ပါပဲ”

သည်လိုခံယူချက် ရင်ထဲစွဲမြဲနေတာမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မ ဝင်စားခဲ့၊ မှန်တာပြောရလျှင် သူစိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လောက်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း မတွေ့၍ထင်၏။

သည်ရက်ပိုင်းတော့ မေမေထံမှ မမျှော်လင့်သော မေးခွန်း
တွေကြားလာရ၏။

“သားမှာ ချစ်သူရှိလားတဲ့”

သူအံ့သြသလိုကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်း မေမေသိ
မိတယ်၊ ကျွန်တော် စာနဲ့အလုပ်ကလွဲပြီး ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုတာ”
ထိုအခါမျိုးတွင် မေမေက သူ့ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ
သက်ပြင်းချတတ်၏။ မေမေ သူ့အတွက် ဘာတွေပူပန်နေပါလိမ့်။

xxxx

“သားကို မေမေပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ မေမေ”

ထမင်းစားပြီး ဧည့်ခန်းမှာ သစ်သီးစားစဉ် မေမေစတင်
ပြောလာသည်။ ပန်းသီးတစ်စိတ်ကို ယူစားရင်း သူမေးလိုက်၏။

မေမေက သူ့ကိုပြုံးကြည့်ကာ...

“အရင်တစ်ခါ မေမေပြောထားတဲ့ ကိစ္စပဲ သား”

သူအနည်းငယ် စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်၏။ အရင်တစ်ခါ
မေမေပြောတာ ဘာပါလိမ့်။ တကယ်တော့ သူသည် အလုပ်များ
စရာတို့ တော်ရုံကိစ္စခေါင်းထဲမထားနိုင်။

ထိုအကြောင်း မေမေကိုပဲ ပြန်မေးရသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ မေမေ”

“အင်း...သားကတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး အရေးမကြီးဘူး
ထင်ပြီး ခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီထင်တယ်”

မေမေစကားကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိ၏။ လောကမှာ သူ
အကြောင်းကို အသိဆုံးမှာ အမေပင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် မေမေ့ကိစ္စကို မမေ့ပါဘူး”

“မေမေ့ပြောတာ မေမေ့ကိစ္စပေါ့ကွယ်၊ သား အိမ်ထောင် ပြုဖို့ ကိစ္စလေ”

“ဪ”

ယခုမှ သူသတိရကာ ဘာမျှအရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ယန်းသီး တစ်စိတ်ထပ်ယူစားလိုက်၏။

“သားမှာ သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးရှိရင် မေမေ တွေ့ကြည့်မလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သားက အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စား တော့”

“ကျွန်တော့်မှာ အချိန်ပိုမရှိပါဘူး မေမေ”

“အင်း...သားအလုပ်များတာ မေမေသိပါတယ်၊ လောကမှာရှိတဲ့ လူတိုင်းဟာ ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်ရာ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း အလုပ်ကိုယ်စီ လုပ်ရတာပါပဲကွယ်”

“မေမေ...ဘာကိုပြောချင်တာလဲဟင်”

သည်လိုရှည်လျားစွာ မေမေပြောလာတာ ထူးဆန်းသော ကိစ္စဟုထင်၏။ သူမေးတော့ မေမေက ကြင်နာသောမျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်သည်။

“မေမေ ပြောချင်တာကတော့ မေမေတို့ သားတို့ဟာ လည်း လူတွေထဲကလူမို့ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များပါစေ၊ လောကဓမ္မတာ အိမ်ထောင်ပြုကြ လက်ထပ်ကြရမှာပဲလေ၊

ဒါကြောင့် သားအတွက် မေမေအိမ်ထောင်ဘက်ရှာထားတယ်”

“ဗျာ”

ယခုမှ မေမေဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သူသဘော ပေါက်သွား၏။ မေမေက ဆက်ပြောနေသည်။

“သားက အလုပ်များတော့ ဒီအကြောင်းစဉ်းစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောကမှာ အမေနဲ့သား နှစ်ယောက် တည်းရှိတာ၊ မေမေမရှိရင် လောကမှာ သားတစ်ယောက်တည်း”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မေမေ၊ ခုမှ မေမေအသက် ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲ”

သူစိတ်ထဲမှာ မေမေ့ကိုခွဲခွာဖို့ တစ်ခါမှမတွေးဖူးခဲ့ပါ။ သူပြောတော့ မေမေခေါင်းခါယမ်းသည်။

“သားလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ သင်္ခါရတရားကို သိပါတယ်၊ မေမေ မရှိတဲ့အချိန် သားအတွက် စိတ်ချချင်တယ် ကွယ်”

သူသက်ပြင်းကြိတ်ချလိုက်၏။ မေမေပြောနေ၍သာ နားထောင်မိသည်။ ထိုအကြောင်းတွေ သူ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ အထူး သဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ မေမေ”

“ကလေးမက မျိုးရိုးကောင်းလေး တစ်ဦးတည်းသော

သမီး ဘွဲ့ရ ပညာတတ်လေးပဲ”

“မှန်တာပြောရရင် အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုး ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး မေမေ၊ မိဘကမနိုင်လို့ သင့်တော်မယ့်လူရှာပြီး လက်ထပ်ပေးချင်တဲ့ ပုံမျိုးပဲ”

များသောအားဖြင့် တစ်ဦးတည်းသောသမီးတွေဟာ မိဘ အလိုလိုက်ထားတာကြောင့် ဆိုးသွမ်းတတ်တာ မဟုတ်လား။

သူဝေဖန်တော့ မေမေမျက်နှာပျက်ကာ...

“အို သားရယ်၊ တစ်ဖက်သားကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊ မိဘစကားနားထောင်ပြီး လိမ္မာတဲ့ သမီးလေးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“ကျွန်တော်မှားသွားပါတယ် မေမေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မေမေရှာပေးမှ မိန်းမရမယ့်လူလို့ တစ်ဖက်က ထင်သွားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုလျှင် အမေ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ဖို့အပြင် သူနှလုံးသားကလည်း လက်ခံနိုင်မှဖြစ်၏။

“ဒါတော့ မေမေ့သားကို ဒီလိုမထင်ပါဘူးကွယ်၊ မိဘ စကားနားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာပဲ ထင်မှာပါ”

မေမေကတော့ လိုရာဆွဲခေါ်နေပြီ။ ငယ်စဉ်ကထဲက

နားထောင်လာသော သူ့အတွက် ယခုကိစ္စမှာလည်း ငြင်းဖို့မသင့်။

သူကတော့ အမေပေးသော ဖုန်းနံပါတ်စာရွက်လေးကို စိတ်မပါစွာ ယူမိ၏။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် “ယခုအချိန်မှာ သူ့အတွက် အထူးကုဘွဲ့ရဖို့ကလွဲ၍ ဒါတွေစိတ်မဝင်စားပါ။

သို့သော် မေမေက ဆန္ဒရှိနေတော့ သူဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ကျွန်တော်ကို ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုပေးချင်နေတာ လဲ မေမေ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် မေမေ တစ်ယောက်တည်း”

“အဟင်း...မေမေ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ကွယ်၊ မေမေ့မှာ သားတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ အလုပ်တွေများနေတဲ့သားက လက်မထပ် ရင် မေမေတို့မျိုးဆက် ပြတ်သွားမှာပေါ့ကွယ်၊ ပြီးတော့ မေမေ ရွာထားတဲ့ ချွေးမက အလိမ္မာအိမ်ပါမျိုးပါ သား”

မေမေက သူ့တွက်ကိန်းနဲ့သူ ဟုတ်နေ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလောက်ဆန္ဒရှိနေမှတော့ ကျွန်တော် သွားတွေလိုက်ပါမယ် မေမေ”

“မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ကလေးမနဲ့ အဆင်ပြေ ဖို့ မေမေ ဆုတောင်းပါတယ်”

“လိုက်လို့စွာ မေမေပြုံးရင်း ပြောသည်။ အင်း သူများ

မေမေတွေကတော့ ကိုယ့်သားအိမ်ထောင်ပြုမှာ နှမြောကြ၏။

သူ၏မေမေကြမှ သားကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မြန်မြန်တိုက်တွန်းရတယ်လို့။

သူပြီးလိုက်ကာ...

“ကျွန်တော်လည်း အဆင်ပြေဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ် မေမေ၊ ကဲ မေမေလည်း ချက်ရပြုတ်ရတာနဲ့ ပင်ပန်းပြီ၊ စောစော အနားယူလိုက်နော်”

“အေးကွယ်”

ဆန္ဒပြည့်ဝသွားသော မေမေက အိပ်ရာစောစောဝင်သွားလေ၏။

သူသာ အခန်းထဲရောက်ပေမယ့် အိပ်မပျော်ကျန်ခဲ့သည်။

ချယ်ရီခိုင်တဲ့...

ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ။ သည်နေ့ခေတ် မိန်းကလေးတွေကို သူသဘောမကျလှပေ။ ခေတ်မီတာကလည်းအလွန်။ ထို့အပြင် အရာရာမှာ နမောနမဲ့နိုင်တယ်ဟု ထင်၏။

တစ်ခြားမကြည့်နှင့် သည်ရက်ပိုင်းဆုံခဲ့သော မိန်းကလေးပဲကြည့်။

လူက ရုပ်ရည်လေး သနားကမားနဲ့ လုပ်လိုက်ရင်

ဝေါ့ဆဆ။

သူမနှင့် သူ နှစ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ပါ၏။ ထိုနှစ်ကြိမ်လုံး သူမ၏

ဝေါ့လျောမှုကြောင့် သူ အတော်ကသိကအောက် ဖြစ်ရ၏။

ချယ်ရီခိုင်ဟာ ထိုလို မိန်းကလေးဆိုလျှင် ဟင်း။ သူသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အင်းလေ...

မေမေက သူ့ကိုသွားကြည့်ခိုင်းရုံပါ။ တကယ်လို့ သူသဘောမကျလျှင် ငြင်းနိုင်တာပဲ။

သေချာတာကတော့ ထိုအချိန် တွေ့မယ့် မိန်းကလေးတွေတို့ သူဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်။

မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ။ သူ့အတွက်က အရေးမကြီး။

ဆန်းဒေးမနက် ဆယ်နာရီ ပုလဲဖြူဆိုင်တဲ့။

မေမေ့ကို ကတိပေးပြီးမှ သူသွားရမည်ဖြစ်သည်။ သူလိုလူမျိုးက ကတိတစ်ခုပေးပြီးလျှင် မပျက်တတ်ပေ။

နောက်တစ်ခုက သူသည် အချိန်တိကျတာကို ကြိုက်၏။

တကယ်လို့ ချယ်ရီခိုင်သာ အချိန်မတိကျခဲ့လျှင် သူ့အဖို့ ဆက်တွေးရန် အကြောင်းမရှိ။

မင်း ကံကောင်းချင်ရင် အချိန်တိကျပါစေ ချယ်ရီခိုင်။
 ဆိုအကြောင်းများ ခေါင်းထဲကဖယ်ထုတ်လိုက်ပြီး
 စာဖတ်လိုက်၏။ စာထဲစိတ်ရောက်သွားတာနှင့် အားလုံးမေ့သွား
 သည်။

သူအိပ်ရာဝင်တော့ ညတစ်နာရီ။

“သား...သိပ်ညဉ့်နက်နေပြီ အိပ်တော့ကွယ်”

သူ့အကြောင်းသိသော မေမေက သတိလာပေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်ပါပြီ”

မေမေထွက်သွားတာနှင့် သူ့အခန်းမီးပိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မကြာခင် မျက်လုံးများမှေးစင်းလာကာ နှစ်မြိုက်စွာ
 အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အိပ်မတ်ထမှာ ချယ်ရီခိုင်နှင့် မတွေ့ဘဲ သူနှင့် နှစ်ကြိမ်
 တိုင်တိုင် နှုတ်နှုတ်နဲ့ နှစ်နှစ်နှစ်နဲ့ မိန်းကလေးနှင့် တွေ့နေ၏။

သူချက်ချင်း ပြန်လည်ထွက်ခဲ့သည်တဲ့။

xxxx

“ဒီနေ့တော့ ဒက်ဒီကားပျက်လို့ သမီးကားယူသွား
 မယ်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒက်ဒီ”

ကြိုတင်၍ တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ဒီနေ့ဆန်းဒေးမို့
 ဒက်ဒီ ဟန်ပါပါ သရုပ်ဆောင်နေ၏။

“ကိုက ဘယ်လဲ၊ ဒီနေ့ သမီး သွားစရာရှိတယ်လေ”

ထမင်းစားခန်းမှထွက်လာကာ မာမီ ပြောသည်။ ဟိုလူနဲ့
 တွေ့ဖို့ကိစ္စ မာမီမမေ့ပါလား။

“အေးလေ...သမီးသွားမယ့်ဆီ ကိုယ်လိုက်ပို့မှာပါ
 မိန်းမရဲ့၊ ပြီးမှ ကိုယ် ဂျိမ်းကွင်းသွားမယ်”

“အင်း...အဲဒီလိုလည်း အဆင်ပြေတာပဲ၊ ကဲ သမီးပြင်

တော့လေ”

မာမိက တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး သူမသက်လှည့်ပြော၏။
သူမက မသွားချင်ဟန်ဖြင့် အကြောတစ်ချက်ဆန့်ကာ သန်းရင်း...

“ဟင့်...မာမိကလဲ စောပါသေးတယ်”

“ဘာစောပါသေးလဲ ကိုးနာရီထိုးနေပြီ၊ ညည်းရေချိုး
အလှပြင်နဲ့ ဆယ်နာရီရှိမယ်၊ ကဲ သွား”

“အင်း...မာမိကလဲ”

မာမိ ဇွတ်အတင်းတိုက်တွန်းတာမို့ သူမ ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်ခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာတော့ ယခုချိန်ထိ အဆင်ပြေနေတာမို့ ဝမ်းသာ
မိသည်။

ရေကိုအမြန်ချိုးကာ အလှပြင် အဝတ်အစားလဲသည်။
သရုပ်တူအောင် မိတ်ကပ်လိမ်း၍ ဟိုတစ်နေ့က မာမိရွေးပေးသော
ဆင်စွယ်ရောင် ဓတ်စုံကို ဝတ်လိုက်၏။

“အမယ်...တကယ့် သတို့သားလောင်းကို သွားတွေ့
မယ့် သတို့သမီးလောင်းကြနေတာပါလား”

မှန်ထဲတွင် ဖြူနုစွာရပ်နေသော သူမကိုယ်သူမ ကြည့်ပြီး
ပန်းလေးတွန့်ကာ အသည်းယားစွာ တွေးမိ၏။

“ပြီးပြီလား သမီး”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

မာမိက သူမကို ကျေနပ်စွာဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်
၏။

“ကြည့်စမ်း...မာမိသမီးလေးက ဒီလိုဝတ်စားလိုက်
တော့ တကယ့်ကြွေရုပ်လေးအတိုင်း လှတာကိုး၊ ကဲ...ကဲ ရှေ့
ဒါတွေဝတ်လိုက်ဦး”

ထုံးစံအတိုင်း မာမိက စိန်ထည်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ဆင်၏။
တကယ်သွားရမည့်နေ့မို့ သူမ မငြင်းဘဲ ယူဝတ်လိုက်သည်။
အင်း...ဒီပစ္စည်းတွေ နောက်မှ ဒက်ဒီဆီ ပြန်ပေးလိုက်ရမှာပဲ။

ဖြူနုသောအသားအရေမှာ ဆင်စွယ်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် သူမ
အ ယခုလို စိန်ထည်တွေ ဝတ်လိုက်တော့ အရောင်ပိုတောက်ကာ
ဆင့်ကြွားသွားသည်။

“လှလိုက်တာသမီးရယ်၊ လူမှာအဝတ်၊ တောင်းမှာ
အတွပ်ဆိုတာ ဒါပဲ၊ ကြည့်စမ်း ခုဆို မာမိသမီးဟာ တကယ့်
အထက်တန်းလွှာက သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ပဲ၊ သေချာတယ်၊
ဆိုဆရာဝန်လေး သမီးကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမှစ”

ထိုစကားကြောင့် သူမက မာမိကို အားနာသလိုဖြစ်သွား
၏။ သည်နေ့ မာမိ၏အစီအစဉ်ကိုဖျက်ကာ သူမ ခရီးထွက်မှာ

လေ။ အပြန်ကြမှ မာမိစိတ်ဆိုးလို့ ဆူလျှင်လည်း ခဏပေါ့။
အဓိက ဟိုလူနဲ့မတွေ့ရဖို့ပင်။

သူမက မာမိကို ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

“အဟင်း...ဟိုလေ မာမိ အဲဒီလူကို သမီးက သဘော
မကျရင်ရောဟင်”

“ဘာ...ခိုင်နော် ညည်း တစ်ဖက်သားကို သေချာ
ဆက်ဆံခဲ့၊ ဟိုက လူကြီးလူကောင်း”

“ဪ...သမီးကကြတော့ကော မာမိ”

မမြင်ရသေးတဲ့ သားမက်လောင်းကို အထင်ကြီးနေသည့်
မာမိအား ခပ်ရွံ့ရွံ့လေး မေးမိ၏။

“သမီးက...မာမိအတွက် ဘုရင်မလေးပေါ့ကွယ်၊
ဒါကြောင့် သမီးကို မာမိက ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ လူမျိုးနဲ့ တွေ့စေချင်
တာပေါ့”

နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာဆိုက်တာနဲ့ သူမ သက်ပြင်း
ကြိတ်ချလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ မာမိ၊ သမီး သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်
မွန် ဆက်ဆံပါ့မယ်”

“ဒါမှပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒီလိုလိမ္မာမှပေါ့ကွယ်”

မကြာခင် သူမ မိုက်တော့မည်ဆိုတာ မာမိသိလျှင် ယခု
လိုစကား ပြောနိုင်မှာမဟုတ်။ ထိုစဉ်...

“သမီးရေ...အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

သူမက ပိုက်ဆံအိတ်ယူကာ အဖြူရောင်လေဒီရှူးဖိနပ်
လေးစီးပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

“အလို...ကိုက ကျောပိုးအိတ်နဲ့ ဘာလုပ်မလို့တုန်း”

ဒက်ဒီထံမှ နက်ပြာရောင် ကျောပိုးအိတ်ကို မြင်တော့
မာမိ စူးစမ်းစွာမေး၏။ ဒက်ဒီက ခပ်တည်တည်ဖြေသည်။

“ဂျေပ်ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားတာပါကွာ၊ ကဲ...သမီး
ပြီးရင်သွားစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ မာမိ ဘိုင်”

အပေါက်ဝမှာ ရပ်ကြည့်နေသော မာမိကို သူမအပြုံးလေး
နှင့် လက်ပြနှုတ်ဆက်၏။

“ကို...သမီးကို သေချာပို့ပေးလိုက်နော်”

မာမိပြန်လက်ပြရင်း ဒက်ဒီကိုမှာသည်။ ဒက်ဒီ ခေါင်း
ညိတ်ပြီး ကားအမြန်မောင်းထွက်ခဲ့၏။

“အဆင်ပြေပြီသမီးရေ”

အိမ်ကလွန်မြောက်တာနှင့် ဒက်ဒီအသံ ပေါ်လာ၏။ သူမလည်း ယခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်ကာ...

“တော်သေးတယ် ဒက်ဒီ၊ သမီးဖြင့် မာမိရိပ်မိမှာ ခိုးရိမ်နေတာ”

ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း ပြောမိ၏။ ဒက်ဒီက လမ်းတစ်ဝက်မှာ ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ဟင်...ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဒက်ဒီ”

“သမီး ဒီကသွားတော့လေ၊ ကားလည်း ယူသွား”

“ဟင်...ဒါဆို ဒက်ဒီက”

သူမမေးတော့ ဒက်ဒီပြုံးပြုံးကြီးလှုပ်သည်။

“ဒက်ဒီ အငှားကားနဲ့သွားမှာပေါ့ကွယ်၊ သမီးတို့ ခရီးထွက်တာ နောက်ကျနေမယ်၊ ဪ ဒါက သမီးအတွက်”

“အို”

ဒက်ဒီပေးသော ပိုက်ဆံများကိုကြည့်ပြီး သူမ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“နေပါစေ ဒက်ဒီ၊ သမီးမှာ မုန့်ဖိုးစုထားတာတွေ ရှိပါတယ်”

“လမ်းခရီးထွက်တယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံများများပါမှ သမီး

ရဲ့၊ ကဲ ယူသွား”

သည်တော့ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဒက်ဒီပေးသော ပိုက်ဆံကို သူမ ယူလိုက်ရ၏။

“ဒက်ဒီ အိမ်ပြန်ရင် သမီးကြောင့် မာမိ ဆူခံထိတော့မှာပဲ”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ သမီးမာမိကို ဒက်ဒီ နှစ်သိမ့်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဟိုမှာ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်နော်သမီး”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ”

“ကဲ...ကဲ သွားတော့”

သူမအပေါ် ချစ်လွန်းသော ဒက်ဒီကို မျက်ရည်ဝဲစွာ ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်မိ၏။

“သွားပြီနော် ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီကိုချစ်တယ်”

ထို့နောက် သူမကားကို မောင်းထွက်ခဲ့၏။ မျက်ရည်တွေထဲ သူမပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာပေမယ့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်သော ဒက်ဒီရုပ်သွင်ကား ပျောက်မသွားပါ။

ဒက်ဒီရယ်...

သမီးစိတ်ချမ်းသာဖို့ ဒက်ဒီက အပြစ်တွေဝင်ခံလိုက်ပေးအလိုပါပဲ။ မိုးဇာဆီရောက်တော့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

“နောက်ကျလိုက်တာ ခိုင်ရယ်”

“ဒက်ဒီကိုထားခဲ့ရတာ မိုးဇာ၊ နေဦး ခိုင် ဒီအဝတ်အစားတွေ လဲလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက မိုးဇာအခန်းထဲဝင်၍ အိမ်မှဝတ်လာသော ဆင်စွယ်ရောင်အဝတ်စုံကို အမြန်လဲလိုက်၏။

ထို့နောက် အဖြူပေါ်မှ အပြာစင်းသေးလေးများပါသော စပို့ရှပ်ကို ဂျင်းပန်အပြာနှင့် တွဲဝတ်ကာ ဆံပင်များကို ဒီအတိုင်း ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။

“ကဲ...ပြီးပြီ မိုးဇာ သွားရအောင်”

“အင်း...စောစောက သတိသမီးလောင်း၊ ခုံတော့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်ပုံစံ”

အနက်ရောင် နေကာမျက်မှန်ကိုတပ်ကာ သူမ ကားမောင်းထွက်ခဲ့၏။ ကားနောက်ခန်းမှာ ဒက်ဒီယူလာသော ကျောပိုးအိတ် အပြာကြီး။

ဒက်ဒီရယ်...

သူမအတွက် ရလွယ်အောင် ဒက်ဒီက ကူညီပေးခြင်းပါ။ ထိုကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ သူမအဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေလေ။

“ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ သွားရတာ ဟန်ကျတာပဲခိုင်”

မြို့ပြင်ရောက်တာနှင့် သူမ ကားရှိန်ပိုမြင့်လိုက်၏။ မိုးဇာလည်း မျက်မှန်ထုတ်တပ်ရင်း ရယ်မောစွာပြောသည်။

လေကောင်းလေသန့် ရှုလိုက်ရလို့လားမသိ သူမစိတ်တွေလည်း ကြည်လင်ပေါ့ပါးသွားသည်။

“မိုးဇာ”

“ခိုင်”

“ချောင်းသာကို ခိုင်တို့နှစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“အို...တာကြောင့်မဖြစ်ရမှာလဲ ခိုင်၊ နေခင်းကြီးပဲ၊ တကယ်လို့ လမ်းမှာ ကားတစ်ခုခုဖြစ်ရင်လည်း တခြားကားတွေ အကူအညီတောင်းလို့ရတာပဲ၊ သိတယ်မဟုတ်လား ဒီနေ့ခေတ် မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ ကမ္ဘာမှာတောင် ကားမောင်းပြိုင်ပွဲဝင်နေပြီဆိုတာ”

“အင်း...ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ မိုးဇာ”

ယခု သူမတို့သွားတာဟာ ရန်ကုန်နှင့် မဝေးလှသော ချောင်းသာခရီးစဉ်ဖြစ်၏။ ပုသိမ်ရောက်တာနှင့် ချောင်းသာရောက်ပြီပဲ။

လူတစ်ယောက်မှာ စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်စရာရှိလျှင် ခရီးထွက်

လိုက်ပါ။ စိတ်ထဲကြည်လင်ပေါ့ပါးသွားမည် ဖြစ်၏။ ဒါ သူမ
ကိုယ်တွေ့ပဲလေ။

xxxx

ဆယ်နာရီထိုးတော့မယ်။ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း
ကားအရှိန် ပိုမြင့်လိုက်၏။ သူသွားနေတာ ပုလဲဖြူစားသောက်ဆိုင်၊
အမှေ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော၍သာ လာခဲ့ရသည်။ တကယ်တမ်း
သူစိတ်ထဲမှာ ပါလှတာမဟုတ်။

ချယ်ရီနိုင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် တွေ့ဆုံရန်တဲ့။
စာကယ်ဆို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်ဘူးပဲ ဘဝတစ်ခုကို
စာညှိဆောက်ရမှာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ရှိမည်နည်း။

အင်း...တကယ်လို့များ ချယ်ရီနိုင်မှာ ချစ်သူရည်းစားရှိ
လျှင် ယခုချိန် ခိုးရာလိုက်သွားလျှင် မည်မျှကောင်းမလဲ။

သူ့အတွက် ကိစ္စတစ်ခုအေး၏။ အမေသာသိလျှင်
သူ့အတွေးကို ဒေါသဖြစ်မလား။ 'ပုလဲဖြူ'စားသောက်ဆိုင်သည်

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ကာ ကိုယ်ပိုင်ကားများဖြင့် လာရောက်သူများ၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော နေရာမှာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ဖွင့်ထားခြင်း၊ အလုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးလိုသူ၊ အေးဆေးစွာ စကားပြောလိုသူတွေ ဒီနေရာမှာ လာဆုံသင့်၏။

ထို့ကြောင့် သူနှင့်ချယ်ရီခိုင်တို့ တွေ့ဆုံဖို့ လူကြီးတွေ ဒီနေရာကို ရွေးချယ်တာလားမသိ။

သူ ကားပါကင်ထိုးပြီး ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့၏။ အယားကွန်းဖွင့် ထာတာမို့ ဆိုင်ထဲအေးနေသည်။ အပြင်ဘက်မှ ရှုခင်းကို လှမ်းမြင် နိုင်သော ထောင့်ခုံမှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဘာများသုံးဆောင်ပါမလဲ ဆရာ”

ဝိတ်တာလေးက ရိုသေစွာလာမေးသည်။ သူက မီးနူးကန် ကိုကြည့်ပြီး...

“ခဏနေမှမှာမယ်၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာဦးမယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ကောင်လေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကိုယ်က ယောက်ျား သားဖြစ်ပြီး ကြိုတင်စားသောက်နေလျှင် မကောင်းဟုထင်၏။

နာရီကို ထပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ် မိနစ်။ အင်း...ဟိုမမကြည့်ရတာ အချိန်အတိများ ရောက်မလာ

ဒါမှမဟုတ် အလှပြင်လို့ နောက်ကျနေတာများလား။

တကယ်တော့ ကိစ္စတစ်ခုချိန်းထားလျှင် သူက အချိန် တိကျမှကြိုက်၏။ စောင့်ရတာမျိုး သူ မနှစ်သက်ပေ။

ထိုအချိန်...

“မိုးဇာရေ ဟိုလူတော့ ငါ့ကိုစောင့်နေမလား မသိဘူး”

ကားမောင်းရင်း ခိုင်ပြောလိုက်သည်။ တကယ်တမ်းမှာ ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ တစ်ပက်က လာစောင့်လျှင် အားနာစရာ။

“စောင့်တော့ကော ဘာဟတ်နိုင်မှာလဲ ခိုင်၊ ရှင် မတွေ့ ချင်လို့ ထွက်ခဲ့ပြီပဲ”

“အင်း...ဒါတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူစောင့်နေ ရင် အားနာစရာကောင်းမလားလို့”

“ဒါဆို ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ ရှင်ကို မတွေ့ချင်လို့ ကျွန်မ ချောင်းသာထွက်ပြေးပါပြီလို့ ခိုင်”

“မိုးဇာနော်”

လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ တစ်သက်တာကိစ္စမို့ သူမ ဒီလို ထုပ်ရပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့် လူတစ်ယောက်အား စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မှာမျိုး မလိုလားပါ။

အင်းလေ...သူလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုတော့

ချစ်သူတွေ ဘာတွေရှိမှာပေါ့။ သူမထင်သလို လာစောင့်ချင်မှ စောင့်မှာပါ။

အဲဒီလူ သူရည်းစားခိုးပြေးလျှင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒါမှ သူမ ချောင်းသာကပြန်လျှင် မာမီအဆူခံ လွတ်မည်။

“ဟိတ်...ခိုင်”

“ဘာလဲ မိုးစာ”

“တို့နောက်ကကားလည်း ချောင်းသာသွားမှာထင်တယ် အပျံ့စားဆရာ”

မိုးစာအပြောကြောင့် သူမ နောက်မှန်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အနီရောင်ပြိုင်ကားလေးတစ်စီး။

မျက်မှန်နက်ကိုယ်စီ တပ်ထားသော အမျိုးသားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ပုံစံတွေက ခပ်မိုက်မိုက်တွေ။ ကြည့်ရတာ လောကကြီးမှာ သူတို့သာရှိတဲ့ပုံ။

“ဘယ်လိုလဲ ခိုင်၊ နှစ်ယောက်လုံး မိတယ်မဟုတ်လား”

“သွားစမ်းပါ”

သူမက မျက်ဝန်းလွှဲလိုက်သည်။ ထိုစဉ် သူတို့ပြိုင်ကားက ကက်ဆက်သံဆူညံစွာဖြင့် သူမတို့ကားကို ဝေါခနဲ ဖြတ်ကျော်သွားလေ၏။ ကားမောင်းသူက သူမတို့ကို လက်ပြသွားသေးသည်။

ထွန်တစ်ယောက်ကတော့ တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။

“ခိုင်...ဒါ တို့ကိုကျောသွားတာ၊ အမှီလိုက်စမ်းပါ”

မိုးစာက ဖြောက်ပေးနေ၏။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ထိုလူတွေ၏ ဆောင့်ကြားကြားပုံကို မကြိုက်တာမို့ သူတို့ကားကို ကျော်ဖို့ စဉ်းစားသည်။

ထို့ကြောင့် ကားရှိန်ကို ပိုမြှင့်လိုက်သည်။ အနက်ရောင်ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ သူမတို့ကားနှစ်စီးကလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဖြစ်နေ၏။

“တီ...တီ”

သူမ၏ကားဟွန်းသံကြောင့် ရှေ့ကားနှေးသွားသည်။ သူမကလည်း ကားကို အနည်းငယ် အရှိန်လျှော့လိုက်၏။

“ထွဋ်ခေါင်...နောက်ကကား ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး၊ အရှိန်လျှော့သွားပြီ”

“လမ်းတောင်းနေတာကွ၊ ကျော်သယ်”

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ဟော ပြောရင်း ဟိုမှာရပ်တော့မယ်”

ကျော်သစ် ကားမောင်းရင်း နောက်မှန်ကြည့်ကာ ပြောသည်။ ထွဋ်ခေါင်ကတော့ ဖာစ်ချက်သာလှမ်းကြည့်၏။ နောက်ကား

မှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်း။

“မင်းဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“အကူအညီလိုလား မေးကြည့်မယ်ကွာ”

ပြောရင်း ကျော်သစ် ကားကို အရှိန်လျှောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟာ”

“ဟင်”

မထင်မှတ်ဘဲ နောက်မှကားသည် ရုတ်တရက် အရှိန်ဖြင့် ပြီး သူတို့ကားကို ကျော်သွားလေ၏။

“တကတ”

မိုးဇာက အားပါးတရရယ်ပြီး သူတို့ကို လက်ပြခံသေး သည်။ ဒေါသထွက်သွားတာက ထွင်ခေါင်။ မင်းထွင်ခေါင်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကျောပေးအရုံးပေးလေ့မရှိ။

ယခု ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ကျောသွား တာမို့ ဖြူသောမျက်နှာ နီသွား၏။

“တောက်...ကျော်သစ်၊ ငါမပြောဘူးလား၊ စောစောက သူတို့ကားကျော်ခဲ့လို့ တို့ကိုတမင်လုပ်တာကွ”

“အေးကွာ...တကယ့်ကောင်မလေးတွေ၊ နေပါစေ ငါ

“ဟိုပြန်မယ်”

“လိုက်ကွာ”

လူငယ်တွေပီသစွာ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရှေ့မှ မိန်းကလေးတွေ ကားကိုကျော်ဖို့ ကားကို အစွမ်းကုန်မြှင့်လိုက်သည်။

“ဟေ့...ခိုင်၊ နောက်ကကား အမီလိုက်လာပြီ၊ ငါတို့ နှုတ်မပြန်ဘူးနော်”

“အေးဟာ...ဒီလူတွေ သူတို့ကျန်ခဲ့လို့ ခိုင်တို့ကို ထက်စားချေမှာ”

သူမပြောရင်း ကားရှိန်ကို ပိုမြှင့်လိုက်၏။ စောစောက သူမကို စောင့်နေမည့် ဆရာဝန်လေးအကြောင်းလည်း သတိမရ ဆာ့ပေ။

မကြာပါ။ နောက်မှကားသည် သူမတို့ကို ဝေါခနဲ ကျော် ဘက်သွားလေ၏။

“ကားစုတ်လေးနဲ့ ရှက်စရာ...ရှက်စရာ”

သူမတို့ကို လှောင်ပြောင်သွားတာကြောင့် ဒေါသလေးဖြစ် မိရ၏။

“တောက်...သူတို့ကားက ဘယ်လောက်ကောင်းနေလို့ လဲဟင်”

“စိတ်လျော့တော့ ခိုင်ရော၊ အဲဒီပြိုင်ကားမျိုး မြန်မာနိုင်ငံမှာ လက်ချိုးရေတွက်ကြည့်လို့ရတယ်၊ တကယ့် လိတ်တက်တွေပဲ”

မိုးစာပြောတော့ သူမ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ထိုကားမျိုးကို ရန်ကုန်မှာ နှစ်စီး သုံးစီးသာ တွေ့ဖူးသေးသည်။

“ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ခိုင်တော့ မကျေနပ်ဘူး”

“တို့လည်း အတူတူပါပဲခိုင်၊ နေဦး သူတို့ကို တစ်ခုခုတော့ ပညာပေးရမယ်”

“ဘယ်လိုပညာပေးမှာလဲ မိုးစာ”

ဒါမျိုးဆို မိုးစာတို့က အကြံဉာဏ်ကောင်း၏။ သူမတော့ မိုးစာ တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။

“သူတို့လည်း ချောင်းသာသွားတာမှန်ရင် တို့နဲ့တွေ့မှာပဲ ခိုင်၊ အဲဒီကြမှ အခြေအနေပေါ် ကြည့်စဉ်းစားတာပေါ့”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

သူမတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်နေသလို ထိုအချိန် ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်တို့ကလည်း သူတို့အနိုင်ရသည့်အတွက် အားရစွာ ရယ်လေ၏။

“ကဲ...နောက်ဆုံး တို့ကို ဘယ်သူကျော်နိုင်မှာလဲ”

ထွဋ်ခေါင်”

“အဟွန်း...မိန်းကလေးတွေဟာ နေရာတကာ လိုက်ပြိုင်ချင်တာ၊ ခုတော့ သူတို့ဘဝ သူတို့သိပြီပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျန်ခဲ့သော အဖြူရောင်ကားလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်...

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်တစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာနီရဲစပြုလာပြီ။ ဆယ်နာရီထိုးသော်လည်း ချယ်ရီခိုင်သည် ပေါ်မလာဘူးဖြစ်၏။

“တောက်...ဒါကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တာ၊ ဟင်း”

စိတ်ထဲမှ ကြိတ်တွေးရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။ နောက်ဆုံး ချယ်ရီခိုင်ထံ သူဖုန်းဆက်လိုက်၏။ သို့သော်...

“လူကြီးမင်း ဆက်သွယ်သောဖုန်းမှာ ဧရိယာအပြင်ဘက်ရောက်နေပါသဖြင့်”

ဆိုသောအသံကြောင့် သူဖုန်းကို ဆက်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် နေရာမှထထွက်ခဲ့သည်။ သည်လိုအချိန်ကို

မလေးစားတဲ့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မတွေ့မိတာ သူ့အတွက် ကံကောင်း
ခြင်းတစ်ခုပင်။

အမေကတော့ ဘယ်လိုသဘောနှင့် ချယ်ရီခိုင်ကို သဘော
ကျခဲ့တယ်မသိ။ တကယ်ဆို အင်မတန်တိကျသော သူ့အကြောင်း
အမေသိဖို့ကောင်း၏။

xxxx

“ဟော...ဟိုမှာ သူတို့ကားပါလား ခိုင်”

“ဟင်”

ပုသိမ်ရောက်တော့ နေ့လယ်ရောက်နေပြီ။ ထမင်းစားချိန်မို့
လမ်းမှာတွေ့သော ဆိုက်ကားသမားကိုမေးပြီး ဒီထမင်းဆိုင်သို့ သူမ
တို့ရောက်လာခြင်း။

ထိုဆိုင်မှာ ချောင်းသာသွားမည့်ကားများ ပြန်သည့်ကား
များဖြင့် ပြည့်နေ၏။

“မြန်မာထမင်းဟင်းကောင်းကောင်း စားချင်ရင် အဲဒီဆိုင်
သာသွားပါ”

ဟု ပြောခဲ့တာကြောင့် သူမတို့ရောက်ချိန် ဆိုင်မှာ လူစည်
ကားနေသည်။ သူမတို့ထက် အရှင်ရောက်နေတာက ဟိုလူတွေရဲ့
ပြိုင်ကား။

“ကြည့်စမ်း...သူတို့နဲ့တို့ လာဆုံပြန်ပြီနော် ခိုင်”

“အင်းလေ...သူတို့ ဒီဆိုင်မှာစားမယ်မှန်း မသိဘူး၊ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ မိုးဇာ”

“အဲဒါ ရေစက်ရှိလို့နေမှာ ခိုင်”

“ဘယ်သူနဲ့ ရေစက်ရှိတာလဲ၊ ရှင်နဲ့လား မိုးဇာ”

သူမရွဲ့မေးတော့ မိုးဇာ ပခုံးတွန့်၏။

“တို့နဲ့သာ ရေစက်ရှိရင် အကောင်းဆုံးပေါ့၊ တော်ကြာ
ရှင်နဲ့ရေစက်ရှိနေမှ ခိုင်”

“တော်ပါနော်...ခုပဲ ဟိုမှာကျန်တဲ့တစ်ယောက်တော့
ရေစက်ကုန်လာပြီ”

သူမရည်ညွှန်းလိုက်တာက ရန်ကုန်မှာစောင့်ကျန်ခဲ့သော
မာမီ၏ ဆရာဝန်ကို ဖြစ်သည်။

“အေးလေ...အဲဒီရေစက်ပြီးလို့ ဒီရေစက်အသစ်နဲ့
လာတွေ့တာပေါ့ ခိုင်”

“စကားများမနေနဲ့ မိုးဇာ၊ ဗိုက်ဆာပြီ၊ စားပွဲလွှတ်ရှာ
ပေးစမ်းပါကွယ်”

နေ့လယ်စာ စားချိန်မို့ ဆိုင်ထဲပြည့်နေ၏။ စားပွဲတိုင်း
မလွှတ်ချင်။

“ဟော...ဟိုမှာပဲထိုင်လိုက်ကြရအောင် ခိုင်”

“ဘယ်မှာလဲ...ဟင် သူတို့”

မိုးဇာညွှန်သော စားပွဲမှာ ပြိုင်ကားမှ လူနှစ်ယောက် စား
နေ၏။ သို့သော် သူမတို့နှစ်ယောက်စာ လွှတ်နေတာမို့ မိုးဇာပြော
ခြင်း။ တခြားစားပွဲမှာ နှစ်ယောက်စာအလွတ်ပင်မရှိ။

“မမလေးတို့ ဒီမှာ နေရာလွတ်ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

စားပွဲထိုင်ကောင်လေးက သူမတို့ကို ထိုနေရာခေါ်သွား၏။
စတတ်သာသည့်အဆုံး သူမတို့က ထိုလူတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဆင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အလို...အထူးဧည့်သည်တွေပါလား”

ထွဋ်ခေါင်နှင့်ကျော်သစ်တို့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့စားပွဲ
နှိုင်း ရောက်လာသော သူမတို့ကြောင့် အံ့သြသွားပုံ။ ကျော်သစ်က
ဆုံးတွန့်ကာ ပြောတော့ မိုးဇာကလည်း မခံ။

“ဘယ်သူများလဲလို့ ရှင်တို့ကိုး”

ထွဋ်ခေါင်နှင့် ညှပ်ရီခိုင်တို့က တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။

“ဘယ်လိုလဲ...ခုမှရောက်လာကြတာလား၊ တို့က လမ်း
မှ ခင်းတို့ကား တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်နေတာ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မ ခိုင်ကိုကြည့်ပြီး ထွဋ်ခေါင်က ပြုံးနေ
နေပြောသည်။ ခိုင် မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်ကာ...

“ကျွန်မတို့ကားတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရှင့်ကား Heat
တက်လို့ ဒီဆိုင်မှာနားနေတာမဟုတ်လား”

“ဗျာ”

သူကားအသစ်စက်စက်ကို တမင်ပဲ ခိုင် ချိုးနှိမ်ပြောလိုက်
သည်။ ထွဋ်ခေါင် ခံရခက်သွား၏။ သည်မိန်းကလေး အတော်စွာ
တာဝံ။

“ထွဋ်ခေါင်ရေ သူတို့က တို့နဲ့အတူ ထမင်းလက်ဆုံစား
ချင်လို့ ရောက်လာမှတော့ အိမ်ရှင်ပီပီ လက်ခံလိုက်ပါကွာ”

“အမယ်...ရှင်နော်”

ကျော်သစ်နှင့် မိုးစာက တစ်တွဲဖြစ်နေ၏။

“အချိန်မရှိဘူး မိုးစာ၊ ဟင်းတွေမှာဟာ”

“ဟုတ်တယ် ခိုင်”

သူတို့နှင့် စကားပြိုင်မပြောလိုတာကြောင့် သူမတို့
ဟင်းများမှာလိုက်၏။

“ဟိတ်ကောင် ထွဋ်ခေါင် မင်း တမင်းထပ်ယူဦးမှာ
မဟုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ် ကျော်သစ်၊ နောက်ထပ်
ဟင်းလည်းမှာကွာ”

အမှန်မှာ သူတို့အရင်ရောက်ကာ စားနှင့်တာမို့ ပြီးတော့
မည်။ သို့သော် သူမတို့ရောက်လာတော့ တမင်ရွံ့ကာ ထမင်းနှင့်
ဟင်းများ ထပ်မှာလိုက်၏။

“ဘယ်က-စုကောပုဏ္ဏားတွေ ဒီကိုရောက်နေတယ် မသိ
ဘူးနော် မိုးစာ”

“အေးဟယ်... ကုန်ချေးနှုန်းတက်တဲ့ခေတ်မှာ ဒီလောက်
အစားကြီးနေရင် မလွယ်ဘူး ခိုင်”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် နာမည်ကို သူတို့ သိလိုက်ပြီ။
ပြုပြုချောချောလေးက ခိုင်တဲ့။ ညိုပြာညိုကလေးက မိုးစာတဲ့။
တကယ်မလွယ်တဲ့ ကလေးမတွေ။

သံညိုလို ခရီးစဉ်မှာ သူမလေးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံရတာလည်း
တစ်မျိုးပျော်စရာကောင်းတာပါပဲဟု ထွဋ်ခေါင်တွေးလိုက်၏။

“ကျော်သစ်ရေ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်စားတာတောင် တို့ကို
မကျွေးချင်ပဲကွ”

“အေးကွာ...ဒီလိုကပ်စားနည်းနေရင် ကိုယ်တို့ကတော့
တော့တာပဲ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကျောမခံ။ ကုလေးတွေလို ရန်ဖြစ်နေကြ၏။ စားစရာတွေရောက်လာတော့ စားပွဲမှာပြည့်သွား၏။

“ကဲ...ကဲ ရန်ဖြစ်တာတွေ ခဏရပ်၊ ဒီထမင်းပိုင်းလေးမှာ မိတ်ဆက်ကြရအောင်ဗျာ”

ကျော်သစ်က အရင်စပြောသည်။ မိုးဇာက ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဘယ်လိုလဲဟူသော သဘော။

“ရှင်ဘာသာ မိတ်ဆက်ချင်မိတ်ဆက်နော် မိုးဇာ၊ ခိုင်တော့ လမ်းမှာ ခဏတွေ့တဲ့ လူတွေနဲ့ မိတ်ဆွေမလုပ်နိုင်ဘူး”

သည်တော့ ထွင်ခေါင် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ကြည့်စမ်းသူလိုသူဌေးသားတစ်ယောက်ကိုများ လမ်းပေါ်ကလူတဲ့။

“ဟိတ်ကောင် ကျော်သစ်၊ ငါကလည်း တွေ့ကရာ မိန်းမတွေနဲ့ မိတ်ဆွေ မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာရှင်”

ကိုယ့်အလှည့်ကြတော့ ခိုင်တစ်ယောက် ဒေါသလေးဖြစ်ရပြီ။ ဖြူနုလှပသော မျက်နှာလေး ရဲသွားလျက် ထွင်ခေါင်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

“မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“ရှင်...ရှင်နော်၊ ရှင်က ဘာမှီလို့ ဒီစကား ပြောရတာ

ဏေ”

“ခိုင်...ခိုင် တော်ပါကွယ်”

မိုးဇာကလိုက်ကားသည်။ ထွင်ခေါင်ကတော့ အရေးမစိုက်စာနဲ့ဖြင့် ခပ်အေးအေးပင်။

“ကိုယ့်အလှည့်ကြတော့ မင်းက သိတတ်သားပဲ”

“ဟင်း...ရှင်တို့လို လူတွေနဲ့ ထမင်းအတူတူစားရတာ အမင်းစားပျက်တယ်သိလား”

“ဪ...ဒါဆို ဆက်မစားပါနဲ့တော့လားဗျာ”

ဗိုက်လည်းဆာကာ မှာထားသောဟင်းတွေကိုလည်း တွေ့မထိရဘဲ အလကားပိုက်ဆံပေးရမှာမျိုး မိန်းကလေးပီပီ နှမြော၏။ သည်တော့ သူ့စကားကို အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ပိုက်ဆံ အလကားရတာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

ဟုပြောပြီး ထမင်းငုံ့စားလိုက်၏။ ထိုစဉ် မိုးဇာက...

“ကဲ...ကဲ တော်ကြပါတော့၊ ခိုင်ကိုယ်စား တို့တောင်းဇန့်တယ် ဟုတ်လား”

ကျော်သစ်က ပြုံးစေ့စေ့ပြော၏။ မိုးဇာ အသာပြုံးလိုက်

ရင်း...

“မိတ်ဆက်ရအောင်၊ တို့က မိုးဇာ သူက ခိုင်”

“အဟဲ့...စောစောက ခင်ဗျားတို့ပဲ နာမည်တွေခေါ်ပြီး စကားပြောနေကြတာလေ”

“ဪ”

ယောက်ျားလေးတွေပီပီ ဒါမျိုး တယ်အကင်းပါးပါလား ဟု ခိုင်တွေးလိုက်၏။ မိုးဇာကိုလည်း ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဒီလိုတွေနဲ့ မိတ်ဆက်နေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နာမည်တွေလည်း ခင်ဗျားတို့ သိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ”

“အမယ်...ဘာကြောင့် သိရမှာလဲ”

သည်တစ်ခါ ခိုင်ကမခံဘဲ ဆတ်ခနဲမေးလိုက်၏။ ထွဋ်ခေါင်က ပန်းတွန့်ကာ...

“သူက ကျော်သစ်၊ ကိုယ်က ထွဋ်ခေါင်ဆိုတာလေ”

“ဒီနာမည်မျိုးတွေကြားဖူးတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ”

“ဒါဆို စောစောက ခင်ဗျား နားလေးနေတယ်ပေါ့နော် ဒေါ်ခိုင်”

“ဘာ”

ရွယ်တူခြင်းကို “ဒေါ်”တပ်ခေါ်၍ စိတ်တိုတာ တစ်မျိုး၊ သူတစ်ပါးကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး နားလေးတယ်ဟု ပြောတာကြောင့် ခိုင် စားလက်စထမင်းပင် အရသာပျက်သွားလေ၏။

ထွဋ်ခေါင်ကတော့ ခိုင်မျက်နှာလေး နီသွားလျှင် သဘော တွေမဆုံး။

အင်း...ဒီမိန်းကလေး ဒေါသထွက်လည်း လှတကပါပဲ လားဟု ကြားဖြတ်တွေးမိသေး၏။

“ဪ...ကောစောက ကျွန်တော်တို့ စကားပြောတဲ့ အထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာမည်တွေခေါ်တာ ကြား လိုက်သလားလို့ပါဗျာ”

“အမယ်...ဒီမှာ ကျွန်မတို့က ရှင်တို့နာမည်တွေ အာရုံ စိုက်နားထောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဟုန်း...ဒါဆိုလည်း ကိုယ်တို့နာမည်တွေ အခုမှတ် ထားလိုက်ပေါ့ဗျာ”

ထွဋ်ခေါင်ပြီး၍ပြောတော့ ခိုင် မျက်စာင်းထိုးပစ်ချင်၏။ သည်လူ ရုပ်ရည်လေးသနားကမားနဲ့ အတော်အမြင်ကပ်အောင် ပြောတတ်ပါလား။

xxxx

“ဟယ်...ဟိုမှာ မော်ဒယ်ပွင့်ဖြူ မဟုတ်လား ခိုင်”

ရုတ်တရက် မိုးဇာက ဆိုင်ပြင်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူမကြည့်လိုက်တော့ တခြားမိန်းကလေးတွေ ကိုသာ တွေ့ရ၏။ မိုးဇာက သူမကို မျက်စိဖျက်ခနဲ မှိတ်ပြောသည်။

မိုးဇာ တမင်ပြောတယ်ဆိုတာ သူမသဘောပေါက်သွား ၏။ ထို့ကြောင့်...

“အေး...ဟုတ်တယ်နော် ပွင့်ဖြူက အပြင်မှာ ပိုလှတာပဲ မိုးဇာ”

“ဟုတ်တယ်ခိုင်၊ ကြည့်စမ်း မျက်လုံးလေးတွေ စိုင်းနေ တာပဲ”

သူမတို့နှစ်ယောက် အတိုင်အမှောက်ညီနေတာမို့ ထွင်ခေါင်

နှင့် ကျော်သစ်တို့ ယောက်ျားလေးပီသစွာ ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

ထိုအခိုက်မှာပဲ မိုးစာက သူတို့ထမင်းပန်းကန်တွေထဲ ငါးပိ ထောင်းစပ်စပ်များကို ဇွန်းဖြင့်ခပ်ထည့်ပြီး အပေါ်မှ ထမင်းပြန်အုပ် ထားလိုက်လေ၏။

“ဟေ့...ထွဋ်ခေါင် သူတို့တော့ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ မျက်လုံးမွဲနေပြီထင်တယ်ကွ”

တကယ်တမ်း လှမ်းကြည့်တော့ မော်ဒယ်ပွင့်ဖြူကို မတွေ့ တာကြောင့် ဒါ သူတို့ကို တမင်လုပ်တာဟုသိကာ ပြန်စစ်ထိုးလိုက် ၏။

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွ၊ ပါဝါမျက်မှန် ပါမလာဘူးနေ မှာပေါ့ကွာ၊ သနားပါတယ်”

“ဒီမှာ ရှင်က ဘယ်သူ့ကိုသနားတာလဲ”

သူမ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးမေးတော့ ထွဋ်ခေါင် ပန်းတွန့် ၏။

“စောစောက မော်ဒယ်မြင်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ကိုလေ”

“ရှင်နော်”

မျက်နှာလေးနီကာ သူမဒေါသလေး ဖြစ်သွားတော့ မိုးစာ

ခင်တား၏။

“ခိုင်ရယ်...ဒေါသဖြစ်မနေပါနဲ့၊ သူတို့က ပွင့်ဖြူကို ငမ်းချင်နေတာ၊ မတွေ့လိုက်ရလို့ နာကပ်သွားတာဟ”

“တော်တော့ ထွဋ်ခေါင်၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြိုင် ငြောမနေနဲ့၊ စားကွာ ပြီးရင်သွားရအောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ယောက်ျားတွေသိကွာကျပါတယ်”
နှစ်ယောက်သား ပြောရင်း သူတို့ထမင်းကို အားပါးတရ စားလိုက်စဉ်...

“အား”

“အမယ်လေးဗျ”

တစ်သက်လုံး အစပ်မစားခဲ့သော ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ် အဖို့ မိုးစာလက်ချက်ဖြင့် မျက်နှာတွေနီရဲကာ သွားကြလေ၏။

သူမတို့ ကြိတ်ပြီးလိုက်ကြသည်။ မှတ်ထား ယောက်ျား တန်မဲ့ စွာတဲ့လူတွေ။ သူတို့ ဘယ်လောက်များစပ်သွားတယ်မသိ ချွက်ချင်း မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာ၏။

“ကျော်သစ်...မင်း...မင်း ငါ့ပန်းကန်ထဲ ငရုတ်သီးတွေ ထာထည့်တာ ထွဋ်ခေါင်”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြစ်တင်

နေကြ၏။ သူမတို့က မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခပ်တည်တည် ထမင်းဆက်စားနေလိုက်၏။

“ဒါ...မင်းတို့လက်ချက်မဟုတ်လား မိုးစာနဲ့ ခိုင်”

“ဘာ...ရှင်က ဘာကြောင့် စွပ်စွပ်စွဲစွဲ လာပြောရတာလဲ ဦးထွဋ်ခေါင်”

ခိုင် ခပ်တည်တည်မေးတော့ သူ ဇေဇေဝါဖြစ်သွားစစ် ကျော်သစ်က မိုးစာကိုကြည့်သည်။

“မိုးစာ...ခင်ဗျားလုပ်တာမဟုတ်လား”

“အမယ်...ကိုကျော်သစ်က ခုမှ ရှက်ရမ်းရမ်းမနေပါနဲ့ အစကတည်းက ငရုတ်သီးကြိုက်တတ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာထည့်စား ပြီးတော့များ”

“ဘာဗျ”

မိုးစာစကားကြောင့် ကျော်သစ် ခံရခက်သွားဟန်။ သူမတော့ မိုးစာ၏ ခပ်တည်တည် အမူအရာကြောင့် ရယ်ချင်သွားသည်။

“ကဲ...တော်တော့ ကျော်သစ်၊ အင်း ခုလို ငရုတ်သီး လေးဝါးလိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးရှိတဲ့အကြောတွေ ပွင့်ကုန်သလိုပဲ ကွ၊ လာကွာ အစပ်ပြေ အချိုရည်ဗူးသွားယူကြရအောင် ကျော်သစ်”

ထွဋ်ခေါင်ပြောပြီး အရင်ထဲသွား၏။ ကျော်သစ်က မိုးစာထံ

ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး နောက်မှလိုက်သွားသည်။

သူတို့ထွက်သွားတာနှင့်...

“အဟီး...ဟိုနှစ်ယောက် အတော်စပ်သွားပုံပဲ ခိုင်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ ဒီလိုပညာပေးလိုက်တာ”

“ရှင် လက်လွန်သွားပုံပဲ မိုးစာ၊ သူတို့ မျက်ရည်တွေ ဆောင်ဝဲလို့၊ အထူးသဖြင့် ဟိုလူထွဋ်ခေါင်လေ လုံးဝအစပ်စား နိုင်ပုံမရဘူး မိုးစာ”

ထွဋ်ခေါင်က အသားဖြူသူမို့ ငရုတ်သီး တအားစပ်သွား ဘာကြောင့် မျက်နှာတွေ ချက်ချင်းနီလျက် မျက်ရည်တွေပင် လည် သွားရတာမဟုတ်လား။

“ဘာလဲ...ရှင်က သနားနေလားခိုင်”

“အမယ်...ဘာကြောင့် သနားရမှာလဲ မိုးစာ၊ သွားစမ်း သူ”

သူမ မျက်စောင်းထိုးတော့ မိုးစာ ပခုံးလေး ဆတ်ခနဲ တွန့်၏။ ထမင်းစားတာမို့ ပိုက်ဆံရှင်းတော့...

“စောစောကအစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူတို့အတွက် အစ်မ နို့ ရှင်းလိမ့်မယ်တဲ့”

“ဘာ”

“အို...မဟုတ်တာ၊ အစ်မတို့နဲ့ သူတို့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ကွယ့်”

ပြောရင်း အချို့ရည်စူးသွားယူသော သူတို့ကို လိုက်ရှာမိ၏။ ဆိုင်ထဲမှာ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့။

“ဟာဗျာ...အစ်မတို့က အတူလာလို့ တစ်စားပွဲတည်း အတူထိုင်စားတာ မဟုတ်လားဗျ၊ သူတို့ပြောသွားတာ ပိုက်ဆံအိတ်က အစ်မတို့ဆီမှာတဲ့”

“ဘာ...သူတို့က ဒီလိုပြောသွားဟယ်ဟုတ်လား၊ အစ်မ အဲဒီလူတွေနဲ့ရှင်းမယ်”

မိုးစာ စိတ်လေးတိုကာပြောတော့ စားပွဲထိုးကောင်လေး ခေါင်းခါယမ်း၏။

“အဲဒီအစ်ကိုတွေကားနဲ့ ထွက်သွားပြီဗျ”

“ဟင်”

ကဲ...သူမတို့ကို ပညာပြန်ပေးသွားတာပါလား။ နိုကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်တုံ့ပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ ကျန်သူတွေက ကြည့်နေပြီ။

“ကဲ...ကဲ ပြောမနေနဲ့ မိုးစာ၊ ရှင်းလိုက်ဟာ ဒီလူတွေ နောက်မှတွေ့မယ်”

ဆိုင်ရှင်ပါလာမည်မို့ သူမတို့ အရှက်ကွဲမခံဘဲ ပိုက်ဆံ ထုတ်ရှင်းလိုက်ရ၏။ အချို့ရည်စူးဖိုးက အဆစ်ပါသေးသည်။

တောက်...အတော်လူပါးဝတဲ့ ကောင်တွေပဲ။

“ကဲ...မိုးစာ ရှင်ကို သူတို့ပြန်နာသွားတာပဲ၊ သူတို့ နန်းကန်ထဲ ငရုတ်သီးထည့်မှန်းသိလို့ တမင်လက်စားချေသွားတာ”

“အေးဟာ...ဒီလူတွေ အတော်လည်တယ် နိုင်”

“နိုင်တို့ကလည်း အပါတယ်၊ ထမင်းပိုင်းကို ပြန်မလာ ထတည်းက သဘောပေါက်ရမှာကို၊ ဟိုလူ ထွင်ခေါင်လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

နိုင် ပြောရင်း အံလေးကြိတ်မိ၏။ ထွင်ခေါင်တို့ လူလည် ထူသွားတာကို ခံလိုက်ရတာမဟုတ်လား။

“နေပါစေ နိုင်၊ သူတို့နဲ့ ချောင်းသာမှာပြန်ဆုံရင် အကြွေး တောင်းရမယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ သင်းတို့ကို အလကားမကျွေးနိုင် သွား မိုးစာ”

ထိုအချိန် ပုသိမ်မှ ချောင်းသာသို့သွားသော လမ်းမှာ အနီရောင်ပြိုင်ကားလေးတစ်စီး အပြင်းမောင်းလျက်...

“ဟား...ဟား ငါပညာပေးခဲ့တာပိုင်တယ် မဟုတ်လား

ကျော်သစ်၊ ခုချိန်ဆို ငါတို့ ထမင်းဖိုးတွေရှင်းရလို့ ဟိုမချောနစ်
ယောက် ဘယ်လောက်ဒေါသနေကြမလဲဟင်”

ထွဋ်ခေါင်က ကားမောင်းနေရာမှ သဘောကျစွာရယ်ရင်း
ပြောတော့ ကျော်သစ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“သေချာတာပေါ့ ထွဋ်ခေါင်၊ အချို့ရည်ဖူးဖိုးတောင်
ပါသေးတယ်၊ ဟား...ဟား သူတို့ဒဏ် သူတို့ဘာသာခံရတယ်
ထွဋ်ခေါင်”

“အေးကွာ...ငါ့တစ်သက် ဒီလောက်စပ်တဲ့ ငြုပ်သီး
ဒီတစ်ခါပထမဆုံးပဲ၊ လူကိုမွန်ထူသွားတာ၊ အတော်ရက်စက်တဲ့
မိန်းကလေးတွေ”

ပြောရင်း ယခုထိ စပ်ရှိန်မပြေသေးတာကြောင့် ထွဋ်ခေါင်
မှာ ချောကလက်တောင့်ကို အဆက်မပြတ် ဝါးစားနေရ၏။

သူ့ထက်စာလျှင် ကျော်သစ်က အစပ်နည်းနည်းစားသေး
တာမို့ ခံနိုင်ရည်ရှိသေးသည်။

“အင်း...ပြောသာပြောရတယ် ဟိုတစ်ယောက်ကတော့
အတော်လှသားပဲ ထွဋ်ခေါင်”

“ဘယ်သူလဲ ကျော်သစ်၊ ညိုညိုလား ဖြူဖြူလား”
အမှန်တော့ ထွဋ်ခေါင်ဆိုတာကလည်း ချမ်းသာသော

ကောနစ်ပါး၏ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အရေး
ဆေးခြင်းကို ခံနေရသူ။

ထို့ကြောင့်လည်း တော်ရုံမိန်းကလေးမျိုး ထွဋ်ခေါင် စိတ်
ဆင်စား။ ယခုလည်း ဟိုမချောနစ်ယောက်နှင့်ကိစ္စမှာ ကျော်သစ်
သွားစံခြင်းကြောင့် သူပါလာတာဖြစ်၏။

“မင်းကတော့လုပ်ပြီ ထွဋ်ခေါင်၊ မိန်းမလှလေးတွေနဲ့
ညွှဲနေရတော့ တော်ရုံအလှ မမြင်တော့ဘူးလား”

သည်တော့ ထွဋ်ခေါင် ပန်းဆတ်ခနဲတွန့်ကာ...

“မြင်လိုက်သလိုလိုပဲ၊ မင်းပြောတာ ဖြူဖြူလေး ခိုင်ကို
ဆုတ်လား ကျော်သစ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး အနီးကပ်ကြည့်
တကယ်လှလေပဲကွ၊ အတော်ချစ်စရာကောင်းတယ်
ထွဋ်ခေါင်”

ယောက်ျားလေးတွေ၏ သဘာဝ မိန်းမလှလေးမြင်ရင်
သဘောကျတတ်တာ မဟုတ်လား။ ထွဋ်ခေါင်ကတော့ ဒေါသ
ချစ်နေမည့် ခိုင်ပုံကို မြင်ယောင်ကာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိ
သည်။

xxxxx

“အမယ်လေး...တစ်လမ်းလုံး စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ် ဖြစ်ရသမျှ ခုမှပဲ စိတ်ထဲလန်းဆန်းကြည်လင်သွားတော့တယ် ခိုင်”

ချောင်းသာရောက်တာနှင့် ဟိုတယ်မှာ အခန်းယူပြီး နှစ်ယောက်သား ကမ်းခြေဘက် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ပြာသောကောင်းကင်အောက်မှာ ရေလှိုင်းတို့ တဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်လျက် ပင်လယ်ခြာကြီးကို တွေ့ရတော့ သူမတို့ စိတ်ကြည်လင်သွားရသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်း၍လာသော လေနုအေးတို့ ထို ရှုရှိုက်ရင်း သူမထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မိုးဇာ၊ ခိုင်တော့ ဒီကိုလာတာ မှန်သွားပြီ၊ ဖင်လယ်ပြာပြာကို မြင်လိုက်ရတာ ခိုင်စိတ်ထဲ လန်းသွားတာပဲ”

“ဒါကြောင့် ခိုင်ကို တို့နဲ့လိုက်ဖို့ခေါ်တာပေါ့၊ ကြည့်ပါဦး

လူတွေပျော်နေလိုက်ကြတာ”

ဟုတ်ပါသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ အပန်းဖြေခရီးလာ ရောက်သူတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကူးခတ်လို့၊ တချို့က ဘောကွင်း များနှင့် လှိုင်းခေါင်းဖြူစီးနေကြ၏။

လှိုင်းတွေ တစ်ချက်ရှိက်ခတ်လိုက်တိုင်း ဟေးခနဲ ဟားခနဲ။ ထိုလူတွေကို ကြည့်ပြီး သူမတို့ပင် ပျော်လာရသည်။

“ခိုင်ရေ...တို့လည်း ရေကူးရအောင်”

“ဟင်...ခဏမနားတော့ဘူးလား မိုးဇာ”

“အို...တစ်လမ်းလုံးယောင်လာတာ၊ ရေချိုးပြီးမှနားမယ် ခိုင်၊ လာပါ”

အမှန်တော့ ရေမြင်လျှင် ကလေးတွေလို ဆော့ချင်နေပြီ။ ဒါဟာ လူတိုင်းလိုလိုပင်။ သူမလည်း ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ မိုးဇာ နှင့်အတူ ရေထဲဆင်းခဲ့၏။

“ဟင်...ခိုင် ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ မိုးဇာ၊ ဪ...သူတို့”

ကြည့်စမ်း သူမတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် နှစ်ယောက်သား ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ဘဲ ရေထဲတွင် အော်ဟစ်ကူးခတ်ဆော့ကစားနေ သည့် ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်။

သူတို့ကိုမြင်တာနှင့် သူမဒေါသလေး အလိုလိုဖြစ်လာရ ၏။ ထမင်းဆိုင်မှာ သူမတို့ကို လူလည်ကျသွားတာမဟုတ်လား။

“ဘာလုပ်ကြမလဲ ခိုင်”

“ဒီလူတွေ ပညာပေးမှဖြစ်မယ်၊ မိုးဇာ၊ ဟိုမှာ သူတို့ အဝတ်အစားတွေမဟုတ်လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ် ခိုင်”

ကမ်းခြေမှာ လူအနည်းငယ်ရပ်နေတာမို့ သူမနှင့်မိုးဇာ အပေါ်ပြန်တက်၏။ ထို့နောက် ပုသိမ်မှာတွေ့တုန်းက အင်္ကျီများနှင့် နေကာမျက်မှန်၊ ဦးထုပ်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို သူမို့နှစ်ယောက် ခပ်မြန်မြန်ယူကာ ထွက်ခဲ့၏။

“အဟီး...သူတို့တော့ ကမ်းပေါ်ရောက်ရင် ဘယ်လိုနေ မလဲမသိဘူး”

မိုးဇာက သူမအကြံကို အထူးသဘောကျနေ၏။ သူတို့ ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆောင်းဘီတိုကိုယ်စီနှင့်။

“ဟော...ဟော တက်လာကြပြီခိုင်”

“အသာနေ မိုးဇာ လာ ကိုခပ်တည်တည် သွားကြရ အောင်”

သူတို့အဝတ်အစားတွေ တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားလိုက်ပြီး

သူမတို့ထွက်လာ၏။

“ဟာ...ဟေ့ကောင် ကျော်သစ်၊ တို့ အဝတ်အစားတွေ
ကော”

မူလထားသည့် နေရာမှာမရှိတော့သော ပစ္စည်းများကြောင့်
ထွဋ်ခေါင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ကျော်သစ်လည်း လန့်သွားကာ...

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ၊ တို့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်သူအလစ်သုတ်
သွားတာလဲ ထွဋ်ခေါင်၊ စောစောကပဲ ရှိသေးတယ်ကွ”

“တောက်...ဒီကမ်းခြေမှာ အလစ်သုတ်သမားရှိ ဟင်”
ရုတ်တရက် ထွဋ်ခေါင်မျက်လုံးတွေက သူတို့နှင့် မလှမ်း
မကမ်းရှိ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။

ခိုင်နဲ့ မိုးစာတို့ပါလား။

“တာလဲ...ထွဋ်ခေါင်၊ ဟာ...သူတို့”

ယခုမှ ကျော်သစ်ကလည်း သူမတို့ကို မြင်သွားသည်။
ထွဋ်ခေါင်က တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

“ကျော်သစ်”

“ဟင်...ထွဋ်ခေါင်”

“သေချာတယ်ကွ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ ယူသွားတာ သူတို့

ပဲ”

“ဟာ...ဟုတ်ပါ့မလားကွ၊ တို့ ကမ်းခြေဆင်းတုန်းက
သူတို့မရောက်ကြသေးပါဘူး ထွဋ်ခေါင်ရာ”

ခဏ...ခဏ ရန်ဖြစ်နေတာမို့ ကျော်သစ်က စဉ်းစဉ်း
စားစားပြောသည်။

“စောစောက မရှိပေမယ့် ခုနက ရောက်လာလို့ပေါ့
ကျော်သစ်၊ ငါတို့ အဝတ်အစားတွေ မှတ်မိတာ သူတို့ပဲရှိတယ်၊
ခင်းကြည့်ပါလား တခြားလူတွေရဲ့ပစ္စည်း ဘယ်မှာပျောက်လို့လဲ”

ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ သူတို့နှင့် အစကတည်းက အတူ
ထားသော တခြားလူတွေ၏ ပစ္စည်းမပျောက်ဘဲ သူတို့ပစ္စည်းကြမှ
ပျောက်တာ ထူးဆန်းနေသည်။

“ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ထွဋ်ခေါင်”

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ သူတို့ကို သွားမေးရမှာပေါ့၊ လာကွာ
ကျော်သစ်”

ပြောရင်း ထွဋ်ခေါင် ရှေ့မှဦးဆောင်ထွက်ခဲ့၏။ တောက်
ဒီမိန်းကလေးတွေ ရောက်လာနှင့် သူတို့ကို ပြဿနာရှာပါလား။

“ဟေ့”

“ဟင်...ရှင်တို့”

တွေကြပါပြီ။

ထွဋ်ခေါင်နှင့် ခိုင်တို့။ ထွဋ်ခေါင်မှာ ဂျင်းဘောင်းဘီတို
ရေစိုကြီးနှင့် ခါးထောက်၍ ခိုင်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

သူလိုပါပဲ...ခိုင်ကလည်း မျက်နှာလေးမော လက်လေး
နှစ်ဖက်ပိုက်ကာ ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်လို့။

“ကဲ...ပြန်ပေး၊ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ ခိုင်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ရှင်တို့ လူကို ဘာလာစွပ်စွဲတာ
လား ဦးထွဋ်ခေါင်”

နှစ်ယောက်သား မျက်နှာတင်းမာသွားကြ၏။ ထွဋ်ခေါင်ဆို
တာ သူဌေးသားမို့ ဘယ်သူကိုမှ အရှုံးမပေးခဲ့ပါ။ သူမနှင့်ကြမ္မ
စိတ်အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးဖြစ်တာ...

“မင်း...ဘာမှ ဟန်ဆောင်မနေနဲ့ ခိုင်၊ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ
ဘယ်မှာထားလဲ”

“ရှင်နော်...ကျွန်မက ရှင်တို့ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး ဘာလုပ်
ရမှာလဲ ဦးထွဋ်ခေါင်”

သေးကျဉ်းသောခါးပေါ် လက်လေးနှစ်ဖက်ထောက်ကာ
ခိုင်ပြန်မေးတော့ သူ့မျက်နှာရဲသွား၏။

သူတို့လိုပင် မိုးစာနှင့် ကျော်သစ်တို့မှာလည်း...

“ဟေ့...မိုးစာ ဘာကြောင့် ငါတို့ အဝတ်အစားတွေ
ယူသွားတာလဲကွ ဟင်”

“ဘာပြောတယ် ကျော်သစ်၊ နင်တို့ပစ္စည်းတွေ ငါတို့
ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သည်တော့ ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်၏။

“ဟိတ်ကောင် ကျော်သစ်၊ သူများပစ္စည်းတွေ မပျောက်
ဘဲ၊ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ ဘာကြောင့်ပျောက်လဲ သိလား”

“ပြောစမ်းပါဦးကွာ”

“အဟွန်း...အဖြေကရှင်းရှင်းလေးပဲ ကျော်သစ်၊ ဒီမှာ
ဟိုတယ်ဖိုး ပေးစရာမရှိလို့ ရောင်းစားဖို့ ယူသွားတာကွ”

“ဘာ...ဘာ ရှင်ဘာပြောတယ် ထွဋ်ခေါင်၊ ကျွန်မတို့
ကိုများ ဟိုတယ်ဖိုး ပေးစရာမရှိလို့တဲ့၊ ရှင်အဝတ်အစားက ဘယ်
လောက်တန်ဖိုးရှိလဲဟင်”

နီရဲသောမျက်နှာလေးဖြင့် သူမ ခပ်စွာစွာမေးတော့
ထွဋ်ခေါင် ပခုံးတွန့်၏။

“ကျုပ်တို့ အဝတ်အစားတွေ တန်ဖိုးရှိမှန်း သိလို့နေမှာ
ပေါ့ အမိ”

“အမယ်...ရှင်တို့သာ ထမင်းဖိုးပေးစရာမရှိလို့ လစ်ပြေးသွားကြတာ မဟုတ်လားဟင်”

“ဘာဗျ”

ပုသိမ်ထမင်းဆိုင်မှာ သူမတို့ကို ပိုက်ဆံရှင်းခိုင်းခဲ့တာကြောင့် ယခုလက်စားပြန်ချေတာပဲဟု သူတို့ သဘောကံပေါက်လိုက်၏။

“ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ တကယ်လို့ ထမင်းဖိုးပေးစရာမရှိရင် ကျွန်မတို့ကို ရိုးရိုးသားသားပြောပြီး ရှင်းခိုင်းပေါ့”

“ဟေ့...တော် ကျုပ်က ဘာကြောင့် ထမင်းဖိုးမရှင်းနိုင်ရမှာလဲ ဒေါ်ခိုင်၊ ခင်ဗျားကိုတောင် ဝယ်လို့ရတယ်”

“ဘာရှင်”

“ဟာ...ဟိတ်ကောင် ထွဋ်ခေါင်”

သူဌေးသားတစ်ယောက်၏ မာနဖြင့် ထွဋ်ခေါင် မခံချင်စိတ်နှင့် အပြောက မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ ခိုင်မာနကို ထိပါးသွားသည်။ ကျော်သစ်လိုက်တားပေမယ့် မမီတော့။

“ရှင်...ရှင် စော်ကားလှချည်လားဟင်၊ မိုးဇာ သူတို့ ပစ္စည်းတွေ အမြန်ပြန်ပေးလိုက်၊ ဒီလူတွေနဲ့ နောက်ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်နဲ့”

ခိုင် ဒေါသလေးနှင့်ပြောပြီး ထိုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့၏။

“ဟေ့...မင်းရှင်းခဲ့တဲ့ ထမင်းဖိုး ယူသွားဦး”

“လွှင့်ပစ်လိုက်”

သူမ ပြန်လှည့်ကာ အော်ပြောသွား၏။ မိုးဇာက သူတို့ကို အဝတ်အစားတွေ ပစ်ပေါက်ပေးပြီး ထွက်သွားသည်။

“ဟူး...တကယ်မလွယ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

ထွဋ်ခေါင် သက်ပြင်းချရင်းပြောတော့ ကျော်သစ် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မင်း...ခိုင်ကိုပြောလိုက်တာ နည်းနည်းလွန်သွားပြီထင်တယ် ထွဋ်ခေါင်”

“ဘာမှမလွန်ဘူး သူတို့ကစပြီး တို့ကိုပြဿနာရှာတာ”

ထို့နောက် ထွဋ်ခေါင် ဟိုတယ်သို့ပြန်ခဲ့၏။ သို့သော် သူမျက်ဝန်းထဲမှာ ဖြူနုသော မျက်နှာလေးမှာ အနီရောင်လွှမ်းနေသည့် ခိုင်ပုံရိပ် ဘာကြောင့်ပါလာပါလိမ့်။

xxxx

“ခိုင်...ရှင် အတော်စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

ဟိုတယ်ရောက်တော့ မျက်နှာလေးတင်းမာနေသည့် သူမ
ထို မိုးစာမေး၏။ သူမ သက်ပြင်းလေးချလိုက်သည်။

“ဟင်း...ထွဋ်ခေါင်တို့လို လူမျိုးတွေမြင်တော့ ဟိုဆရာ
ဇန့် ကိုကိုကို သိပ်သတိရတာပဲ မိုးစာ၊ သူနဲ့ခိုင် နှစ်ကြိမ်ဆုံတယ်၊
နှစ်ကြိမ်လုံး ခိုင်ဘက်က အမှားဖြစ်ပေမယ့် သဘောထားကြီးကြီး
ခွင့်လွှတ်သွားတာ”

တကယ်ပဲ ထိုစဉ်ကသာ သူမကိုပြောမည်ဆိုလျှင် ခံရဖို့ပဲ
ရှိပေမယ့် တည်ကြည်ခန့်ညားသော သူက ခွင့်လွှတ်သွားတာ
ဧဟုတ်လား။ ထွဋ်ခေါင်လို လူမျိုးနဲ့ ဘယ်လောက်ကွာလဲ။

“သူ့ကို သတိမရတော့ဘူးဆို ခိုင်”

“ဪ...အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပါ မိုးဇာ၊ ရှင့်လူ
ထွဋ်ခေါင်များ ယောက်ျားတန်မယ့် မိန်းမသားတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်
နေလိုက်တာ”

“ဪ...ဒါကတော့ သူတို့ကို တို့ကလည်း ပြဿနာ
ရှာမိသလိုဖြစ်သွားတာကိုး”

“အမယ်...သူ့လူဘက်က လိုက်နေတယ်ပါလား
မိုးဇာ”

ခိုင်မျက်စောင်းကြောင့် မိုးဇာ ပခုံးတွန့်၏။ ထို့နောက်
ခိုင်ကို ပြုံးစိစိကြည့်ကာ...

“ထွဋ်ခေါင်ကို တို့လူ တကယ်လုပ်ရမှာလား ခိုင်”

ဟုမေးတာကြောင့် သူမ မျက်ခုံးလေးတွန့်သွားရသည်။

“မိုးဇာနော်...ခိုင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လာမေးတာလဲ”

“တကယ်မဆိုင်ဘူးလား ခိုင်၊ ပြောသာပြောရတယ်
ထွဋ်ခေါင်က လူချောလေးပဲ”

“သွားစမ်းပါ၊ ဘဝင်မြင့်နေတဲ့လူကိုများ အထင်မကြီး
ဘူး”

“အင်းလေ...တော်ကြာမှ ခိုင် နောင်တမရနဲ့နော်”

“ဘာကိစ္စ နောင်တရရမှာလဲ၊ အဲဒီ ထွဋ်ခေါင်ကို

ထွဋ်ခေါင်းမှ ကြည့်မရဘူး၊ စကားပြောတာ အချိုးမပြေနဲ့၊ ဟင်း”

“မင်းကိုတောင် ဝယ်လို့ရတယ်” ဟူသော စကားကြောင့်
သူမအသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာသွားရ၏။ ယခုတွေးလျှင်

သူမဒေါသဖြစ်ရသည်။

“တို့ကလည်း စကားလွန်သွားပါတယ် ခိုင်”

“သူတို့စပြီး ပြဿနာရှာတာ မဟုတ်လား မိုးဇာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ၊ စိတ်ဆိုးမနေနဲ့တော့ ခိုင်”

သည်ကို ပျော်ရွှင်ဖို့လာတာမို့ သူမစိတ်ညစ်မှာကို မိုးဇာ
ဆိုလားပါ။ လူငယ်သဘာဝ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကြ
ချက်ကြတာ မဟုတ်လား။

“သူမကြောင်းတွေးရင် သိပ်ဒေါသဖြစ်တာပဲ မိုးဇာ”

“လက်စားပြန်ချေမလား ခိုင်”

“လုပ်ပြန်ပြီ မိုးဇာနော်”

“ဟာ...ဒါမှ ပျော်စရာကောင်းမှာ ခိုင်ရဲ့၊ သူတို့နဲ့ ခဏ
အတူတူပဲ၊ ကိုယ်က အနိုင်ယူရမှာပေါ့”

မှန်တာပြောရလျှင် ခိုင်အဖို့မှာလည်း ဒီလိုအနိုင်ကျင့်တာ
နဲ့ တစ်ခါမှ မခံခဲ့ရသည်မို့ အတော်ခံပြင်းလှ၏။

လူငယ်ပီသစွာ သူ့ကို သူမလို ခံစားစေချင်သည်။

“ဘာလုပ်ကြမှာလဲ မိုးဇာ၊ သတိတော့ထားနော်”

“နေပါဦး တို့စဉ်းစားဦးမယ် ဒါမျိုးဆိုတာ သဘာဝလည်း ကျမှ ခိုင်”

သည်လိုကိစ္စမျိုးဆို မိုးဇာ၏ ရွှေညာဏ်တော်ကစူး၏။

“အကြံရပြီ ခိုင်”

နှစ်ယောက်သား နီးကပ်သွားသည်။ မိုးဇာက သူမကို တိုးတိုးရှင်းပြနေ၏။ သူမက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်...

“အင်း...ရှင်အကြံမဆိုးဘူး မိုးဇာ”

ထိုည သူမတို့ ကမ်းခြေဘက် လမ်းလျှောက်ကြသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ”

ခပ်ဖျော့ဖျော့လရောင်အောက်မှာ ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူတို့က ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုမှာမို့ လူရှင်းရာလာခြင်း သူမတို့က အကြံနှင့် သူတို့နောက်မှလိုက်သည်။

မကြာခင် သူတို့နှစ်ယောက် ထန်းရွက်မိုးအောက်က နံလေး မှာ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကြည့်စမ်း...ကျော်သစ်၊ ဘယ်လောက်သာယာလှပတဲ့ ရှုခင်းလည်း ဒီလို ကောင်းကင်နောက်ခံထားတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို

ကြည့်ရတာ ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ဖီးလ်ဖြစ်လဲကွ ဟင်”

“ဘာလဲ...ဟိုကောင်မလေးအတွက်လား ထွဋ်ခေါင်”

ကျော်သစ်က ထွဋ်ခေါင်ကို စနောက်၏။ သူကတော့ ခုနေသည်။

“ဘယ်သူလဲ ကျော်သစ်”

“အဟဲ...ခိုင်လေကွာ၊ မင်းအချစ်တော်”

“သွားစမ်းပါကွာ ရုပ်လေးနဲ့မလိုက် စွာတဲ့ကောင်မလေး” ဂစ်တာကိုတစ်ချက်နှစ်ချက်စမ်းရင်း ထွဋ်ခေါင်ပြောသည်။

အကယ်ပါ၊ ထွဋ်ခေါင်ဘေးမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေအားလုံး ဒီလို ခံမဟုတ်၊ သူဆိုလျှင် ချိုသာသောအပြုံးလေးတွေနှင့် ဆက်ဆံတတ် ကြ၏။

သူ့ကို တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံလို့မရ၊ သူကလည်း ဒီလိုလာဆက်ဆံလို့ကတော့ လုံးဝလှည့်ကြည့်တတ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အကြောင်းသိနေသော မိန်းကလေး တွေမှာ အပြုံးကို အမြဲဆောင်ထားရသည်သာ။

“သူချည်း မပြောနဲ့လေ ထွဋ်ခေါင်၊ မင်းကလဲ သူမခံ နှင်အောင် ပြောတာကိုး”

“ဟ...ဒါက သူတို့စပြီး ပြဿနာလုပ်တာပဲ ကျော်သစ်
ဘာလဲ မင်းက သူ့ကို သဘောကျနေတာလား?”

သူမေးတော့ ကျော်သစ်ကပြုံး၏။ သူ့ကိုကြည့်ကာ...

“ငါ သဘောကျတယ်ဆိုရင် မင်းကပေးမှာလား
ထွဋ်ခေါင်”

“ဘာ...ကျွတ် မင်းဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ
ကျော်သစ်၊ သူနဲ့ငါ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ”

ခပ်တည်တည် သူပြန်ပြောတော့ ကျော်သစ် ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်လုပ်၏။

“တကယ်ပဲ...မင်းနဲ့ဘာမှဆိုင်ဘူးလား ထွဋ်ခေါင်
ကောင်မလေးက အတော်ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်၊ ဖြူဖြူ
စင်စင်လေး၊ မင်းတွေနေတဲ့ မိတ်ကပ်မျက်နှာတွေ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် သူတစ်ချက်ငြိမ်သွား၏။ မှန်တာပြော
လျှင် အနီးကပ်တွေ့မြင်ရသော ဖြူစင်နုမွတ်သည့် အသားအရောင်
နှင့် မျက်နှာလေးမှာ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိသော ခိုင်ထို
သူအမှတ်တမဲ့ သတိပြုမိခဲ့ပါ၏။

“ငါပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား ထွဋ်ခေါင်”

“ဒါပေမယ့် သူက သိပ်စွာတာ ကျော်သစ်၊ ငါ့ဘဝမှာ

လိုဆက်ဆံတဲ့ မိန်းကလေး မရှိဘူး”

“ဒါကြောင့် ခိုင်က ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာပေါ့၊
ထွဋ်ခေါင်၊ မင်းကိုတွေ့ရင် ဟန်ဆောင်အပြုံးနဲ့ ဆက်ဆံနေတဲ့
ကောင်မလေးတွေက မင်းဟာ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်
နဲ့သိနေလို့ကွ”

“တကယ်လို့ ခိုင်က ငါ့အကြောင်းသိရင်ကော
ဆက်သစ်”

သူ့အမေးကြောင့် ကျော်သစ် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ငါတော့ မထင်ဘူး ခိုင်က မင်းနားက မိန်းကလေးတွေ
လို အပေါ်ယံ ပကာသနကိုမက်မှာ မဟုတ်ဘူး ထွဋ်ခေါင်”

“အထင်ကြီးလှချည်လား ကျော်သစ်ရာ၊ ဒီမှာ ငါသိတာ
ထဲတော့ လောကမှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေအားလုံး အတူတူပဲကွ”

ယနေ့ချိန်ထိ သူရင်ထဲမှာ လေးနက်စွာ တန်ဖိုးထားရသော
အချစ်မျိုးမရှိသေးပါ။ သူတွေနေသည့် မိန်းကလေးတချို့မှာ အဖော်
အဖြစ်နှင့်ပါ။ သူတို့ကလည်း သူ့ဆီက အချစ်ရချင်တာမဟုတ်၊
သူဝယ်ပေးသော ပစ္စည်းတွေရချင်တာ၊ ဒီတော့ သူတို့လိုချင်တာ
ပေးလိုက်၏။

ဒါပေမယ့် သူ့ကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို

မှ ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ခဲ့ပေ။ ကိုယ့်မှာ ညီမ မရှိပေမယ့် အမေဆိုတာက သူမွေးဖွားလာတာပါ။ ထို့ကြောင့် စာနာတတ်သည်။

“မင်းအယူအဆက ပြင်းလွန်းတယ် ထွဋ်ခေါင်၊ လောကမှာ ဘယ်အရာကိုမှ တသတ်မှတ်တည်း ယူဆလို့မရဘူးကွ”

“မင်းက ခိုင်ကို တော်တော်အထင်ကြီးနေတာပဲ၊ ကျော်သစ်”

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံ၏။

“ဒါဆိုရင် လောင်းမလား ထွဋ်ခေါင်”

“ဘယ်လိုလောင်းကြေးလဲ ကျော်သစ်”

“တကယ်လို့ ခိုင်ဟာ မင်းထင်သလို ပစ္စည်းဥစ္စာမက်တဲ့ မိန်းကလေးမှန်ရင် ငါ ဒီတစ်သက် မိန်းမ မယူတော့ဘူးကွာ”

“ဟာ...တယ်ကောင်းတဲ့ စိန်ခေါ်မှုပါလား ကျော်သစ်၊ သေချာစဉ်းစားပြောနော် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် လက်ထပ်ခြင်းဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ”

ထွဋ်ခေါင်က ခပ်လှောင်လှောင်ပြောသည်။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ဆက်ဆံတာများသော သူ့အဖို့ ပစ္စည်းဥစ္စာမက်မောတာ လက်တွေ့မို့ ဘယ်မိန်းမမှ အထင်မကြီးချင်ပါ။

“မင်း...ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ ကျော်သစ်”

“ခိုင်ကို တကယ်မချစ်မိသွားဖို့ဘဲ ထွဋ်ခေါင်”

“ဟား...ဟား စိန်လိုက်ကွား၊ ဒါပေမယ့် ခိုင်က ငါ့ကို ချစ်ရင်တော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးနော်”

မဟူရာကောင်းကင်ပြင်မှာ စိန်ပွင့်လေးလို ဟိုတစ်ပွင့်၊ ဒီတစ်ပွင့် လင်းလက်နေသည့် ကြယ်လေးတွေကိုမော့ကြည့်ရင်း သူက အရာရာအောင်ခိုင်သူ တစ်ယောက်လို ပြောလိုက်လေ၏။

xxxx



ထိုစဉ်...

“အမယ်လေး ကယ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ရေနစ်
လို့၊ ကယ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦးရှင်”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျယ်လောင်စူးရှသော မိန်းကလေးအသံကြောင့်
ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်တို့ကြည့်လိုက်တော့ လရောင်အောက်မှာ
ချုပ်ငယ်စိုးရိမ်တကြီးကြည့်ကာ အော်နေသည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်။

“ဟာ...ထွဋ်ခေါင် အဲဒါ မိုးဇာ မဟုတ်လား”

“ဘာ...ဒါဆို ရေနစ်တာက ခိုင် ခိုင်ပေါ့”

“သေချာတာပေါ့၊ ထွဋ်ခေါင်၊ လာ မြန်မြန်သွားရအောင်
မင်းရဲကူးတတ်တယ်၊ မဟုတ်လား”

သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ထိုနေရာဆီ
ပြေးခဲ့သည်။ မိုးဇာက သူတို့ကိုမမြင်။

“ခိုင်...ခိုင် အမယ်လေး မမြင်ရတော့ဘူး ကယ်ကြပါ
ရှင်”

“မိုးဇာ...တို့လာပြီ”

ကျော်သစ်က လှမ်းအသံပေး၏။ ထွဋ်ခေါင်ကတော့
စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြင့် ရေထဲသို့ တဝန်းဝန်း ဆင်းသွားလေသည်။

“ခိုင်...ခိုင် ဘယ်မှာလဲ”

“ရေကူးရင်း ဟိုခပ်နက်နက်ထဲ ရောက်သွားတာပဲ”

“ဟာ...ဒုက္ခပဲ”

ညဘက်မို့ လူတွေရှင်းကာ လှိုင်းလုံးရိုက်ခတ်သံက ပို၍
ဆူညံနေသည်။ ထွဋ်ခေါင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှောင်တာကို မမူအား
နိုင်ရှိမည်ထင်သော ရေနက်ဆီသို့။

“ခိုင်...ခိုင်ရေ”

သူနှုတ်မှလည်း ခေါ်မိသည်။ မတွေ့။ လှိုင်းလုံးတို့က
တဝေါဝေါ။

ဘုရား...ဘုရား...

ခိုင်တစ်ယောက် လှိုင်းလုံးတွေအောက် ရောက်သွားပြီလား။
သူရေထဲ တစ်ခါပြန်ငုပ်လိုက်၏။

မတွေ့။ ဘယ်မှာမှာမတွေ့။ ထွဋ်ခေါင် ရှာနေတာကို
ကမ်းပေါ်မှ ကျော်သစ်နှင့် မိုးဇာတို့လည်း ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ညဘက်ကြီးရေလာကူးရ
သလား”

ကျော်သစ်မှာ စိုးရိမ်စွာဖြင့် မိုးဇာကို အပြစ်တင်နေ၏။

“အို...ဒါကတော့”

ထိုစဉ် မိုးဇာဘေးသို့ အဖြူရောင်အရိပ်လေးတစ်ခု လာရပ်
သည်။

“မိုးဇာ...ညကြီးမှာ ဘယ်သူရေထဲ ဆင်းကူးနေတာလဲ
တင်”

“ဟင်...ခင်ဗျား”

“ဪ...ကိုကျော်သစ် သူငယ်ချင်း ရေဆင်းကူးနေတာ
ကိုး”

ခိုင်က အပြုံးလေးနှင့်ပြောသမျှ ကျော်သစ်မှာ မျက်နှာ
ဗျက်သွားရ၏။

“ဒါ...ဒါ ဘာလုပ်ကြတာလဲဟင်၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလောက် စ၊စရာရှားလားဗျ၊ ဟိတ်ကောင် ထွဋ်ခေါင် တက်လာတော့ ခိုင် ဒီမှာ”

ယခုထက်ထိ ရေထဲတွင်ရှိနေသော ထွဋ်ခေါင် ကျော်သစ် လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“ဘာ”

ခိုင်ကိုမတွေ့၍ မျက်လုံးပြာနေသော ထွဋ်ခေါင်၊ ရုတ်တ ရက် ကျော်သစ်အော်သံကြောင့် သူနားကို မယုံသလိုဖြစ်သွား၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်...ခိုင်”

လရောင်မျောမျောအောက်မှာ ပင်လယ်လေကြောင့် ဆံနွယ် တို့ လွင့်မျောလျက် အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် နွယ်လျှာ ရပ်နေသည့် ခိုင်။

သူမကိုမြင်တော့ သူရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင်...

“ကြည့်စမ်း...ဒါ”

သူရေထဲမှ တစ်ဝန်းဝန်း ပြန်တက်ခဲ့သည်။ အနီးကပ်ကြည့် မယ်ဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာက တင်းလို့။

“အလို...ညကြီးအချိန်မတော်၊ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ရေဆင်းကူးနေတာလဲ ဦးထွဋ်ခေါင်”

အနားရောက်လာသောသူကို ခိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံးလေး မေး၏။ သူက သူမကို ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။

“ဒီလို ကိစ္စမျိုးဟာ စစရာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်ခိုင်”

မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် သူပြောသည်။ ကျော်သစ်က လည်း...

“အေးလေ...ငါတို့က တကယ်မှတ်လို့ ကြည့်ဦး ဒီလောက်အေးရတဲ့အထဲ ထွဋ်ခေါင် တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေရွံ့ကုန်ပြီ”

ဆံပင်မှခြေအထိ ရေများဖြင့် ရွံ့ရွံ့နေသော ထွဋ်ခေါင်ကို ကြည့်ကာ ခိုင်က အောင်နိုင်သူလို ပြုံး၏။

“ဒါကတော့ ကိုယ်ညှို့လို့ ခံရတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား မိုးဇာ”

“အေးလေ...ဒါကတော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ပေါ့”

“ဘာ...ခင်ဗျားတို့”

သူတို့စိတ်ဆိုးနေတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခိုင်နှင့်မိုးဇာ လှည့် ထွက်ခဲ့၏။

“တောက်”



ခေါသဖြင့် ထွဋ်ခေါင် “တောက်”ခေါက်လိုက်ရင်း သူတို့ကို ကျောခိုင်းသွားတဲ့ ခိုင်ကိုကြည့်မိသည်။

နက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်တွေများ ပြန်ကျလျက် အချိုး အစားပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တွေ့ရသည်။

“ထွဋ်ခေါင် ဟိုတယ်အမြန်သွားပြီး အဝတ်အစားလဲကြ ရအောင်”

“အေးကွာ”

လှေကတိုက်တာမို့ ပိုချမ်းလာ၏။ ထွဋ်ခေါင် စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။ နေဦး ဒီမိန်းကလေးတွေဦးမယ်။

“သူတို့ တို့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး တမင်အကွက် ဆင်တာကွ ထွဋ်ခေါင်”

ဟိုတယ်ရောက်တော့ ရေချိုးနှင့် အမြန်ပြန်ချိုးပြီး နွေးထွေး သော အဝတ်အစားလဲ၏။ ထို့နောက် ကျော်သစ် ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီပူပူကိုသောက်သည်။

“အမှန်တော့ ငါတို့ကိုက သတိလစ်သွားတာပါကွာ မိုးဇာကို မြင်တာနဲ့ သိဖို့ကောင်းတယ်”

“အမယ်...မင်းကလဲ ခိုင်ဆိုတာနဲ့ စိတ်ပူပြီး ရေထဲဆင်း သွားတာ မဟုတ်လား”

ကျော်သစ်က ပြုံးစေ့စေ့မေး၏။ သူမျက်နှာရဲသွားကာ...

“သူမဟုတ်လည်း ငါကယ်မှာပဲကွ၊ လူ့အသက် တစ်ချောင်းဆိုတာ ကယ်ရမှာမဟုတ်လား ကျော်သစ်”

“အင်းကွာ...ဒီကောင်မလေးတွေ ငါတို့ကို အတော် မကျေနပ်ပုံပဲ ထွဋ်ခေါင်”

“သေချာတာ...ဟတ်ချိုး”

ထွဋ်ခေါင်မှာ စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင် စောစောက ရေထဲမှာ ကြာသွားတာကြောင့် အအေးမိလေပြီ။

“ဟင်...မင်း အအေးမိပြီထင်တယ်၊ နေဦး ငါ ဆေးသွား ဝယ်လိုက်ဦးမယ် ထွဋ်ခေါင်”

“နေပါစေကွာ ပျောက်သွားမှာပါ၊ တော်ကြာ ဟိုကောင် မလေးတွေနဲ့ မင်းပြန်တွေ့နေလို့ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ် ကျော်သစ်”

ကျော်သစ်က ပရုံးတွန့်သည်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေး တွေ သူတို့ကို ကျောသွားတာ ခံပြင်းစရာ။

“အေးကွာ...သူတို့ကို ပညာပြန်ပေးရမယ် ထွဋ်ခေါင်”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဒါနဲ့ သံသရာလည်နေပြီ”

“ဘာလဲ...မင်းကကြောက်လို့လား ထွဋ်ခေါင်”

“ဘာပြောတယ် ကျော်သစ်၊ ငါ့ဘဝ ဘယ်သူကိုကြောက်

ရမှာလဲ၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဖက်ပြိုင်မဖြစ်ချင်လို့ကွ”

ယောက်ျားချင်းဆို လက်သီးချင်းယှဉ်လို့ ရသေး၏။ ယခု ဟာက မိန်းကလေးနှင့်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ငါတို့ခံရတာ”

“ဒီမှာကျော်သစ် ဒီကိုလာတာ ပျော်ဖို့ကွ၊ သူတို့နဲ့ ရန်ဖြစ် ဖို့မဟုတ်ဘူး”

ချောင်းသာရောက်လို့ ပျော်ရပါ့မလားမှတ်၏။ ဘယ်နှယ် ပြိုဟ်ဆိုးမလေးတွေနဲ့ လာတွေ့တယ်မသိ။ နောက်ထပ် သူနာဆေး တော့ ပိုစိတ်တိုသွားရသည်။

“တောက်...ဒီကောင်မလေးတွေ”

“အဲဒါကြောင့် ပညာပြန်ပေးရမယ်လို့ပြောတာ ထွဋ်ခေါင် ဒီမှာ တို့ကိုဘယ်သူမှ ကျောလို့မရဘူးကွ”

ကျော်သစ်ဆိုတာကလည်း သူလိုတစ်ဦးတည်းသောသား ဖို့ ဘယ်သူမှ အနိုင်မခံ။

“ဒါဆို မင်းဘာလုပ်မှာလဲ ကျော်သစ်”

“နေဦး”

ကျော်သစ်က မေးစေ့ပွတ်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြု၍ သည်ကောင်က ဒါမျိုးနေရာမှာ ဉာဏ်စူး၏။

“ဟော...သိပြီ ထွဋ်ခေါင်”

“ဘာလဲ...ဘာသိတာလဲ ကျော်သစ်”

“ဒီလိုကွ”

ထွဋ်ခေါင်နားကပ်ပြီး ကျော်သစ် တိုးတိုးပြော၏။ စကား ဆုံးတော့ ထွဋ်ခေါင်မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

“အေး...မင်းပြောတဲ့အကြံ မဆိုးဘူး၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဖန်းကြိုက်တယ် ကျော်သစ်”

“ဒါကြောင့် ငါ့ကို အားကိုးပါ ပြောတယ်မဟုတ်လား ထွဋ်ခေါင်၊ ဒီမှာ ပန်းရဖို့ ခုညကတည်းက စီစဉ်ထားမှ၊ ငါ သွားစုံစမ်းဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျော်သစ်ထွက်သွားသည်။ သူ တစ်ယောက်တည်းကျန်တော့ နက်မှောင်သော ဆံပင်တွေ လွင့်ပြန့် တွဲနေသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ခိုင့်ကို သတိရမိ၏။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

xxxxx

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ပြင်းပြင်းကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ ခိုင်နှင့် မိုးဇာ နိုးသွား၏။ ညက ထွဋ်ခေါင်တို့အကြောင်း ငြောက်ကလေး ညဉ့်နက်ခဲ့သည်။ သူမတို့ အောင်ပွဲခံခဲ့တာမို့ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်သွား၏။

“ဝါး...မနက်အစောကြီး ဘယ်သူတံခါးလာခေါက်တာ ပေါ့လိမ့်နော်”

မိုးဇာက အကြောဆန့်ရင်း ပြောတော့ ခိုင် နာရီကြည့်လိုက်သည်။

“ဟောတော့ မစောတော့ဘူး မိုးဇာ၊ ခုနစ်နာရီရှိပြီ”

“ဒါလည်း စောတာပဲခိုင်”

ထိုစဉ်...

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဟော...တံခါးထပ်ခေါက်ပြန်ပြီ”

ပြောရင်း မိုးဇာက ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဆွဲဆန်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“မမလေးတို့အတွက် ပန်းခြင်းပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ ခင်ဗျ”

အပေါက်ဝမှာ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးက လှပသောပန်းခြင်း ကိုင်ထားသည်။

“ဟင်...ဘယ်သူကလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ ဒီက မခိုင်ဆိုတာကို ပေးခိုင်းတာပါခင်ဗျာ”

“ဪ...အင်း ကျေးဇူးပဲ”

ခိုင်အတွက်ဟုဆိုတာမို့ ပန်းခြင်းကို လက်ခံယူထားလိုက်၏။ တံခါးပိတ်တာနှင့် ခိုင်ရောက်လာသည်။

“ဟယ်...ပန်းတွေကလှလိုက်တာ၊ ဘယ်သူပို့တာလဲ မိုးဇာ”

နှင်းဆီ၊ သစ်ခွတို့ဖြင့် လှပသောပန်းခြင်းကိုကြည့်ကာ မိန်းကလေးပီပီ ခိုင် သဘောကျသွား၏။

“ရှင့်အတွက် ခိုင်”

“ဟင်...ဘယ်သူကလဲ”

“အဲဒါတော့မသိဘူး၊ ကြည့်ရတာ ဒီဟိုတယ်မှာ ရှင့်ကို သဘောကျတဲ့လူ ပို့ခိုင်းတာဖြစ်မယ် ခိုင်”

“ဘယ်ကဓာတ်ကြောင် ပို့ခိုင်းတာလည်းမသိဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပန်းတွေကလှတာအမှန်ပဲ၊ မိုးဇာ ကဲကြည့်ရအောင်”

လှပသောပန်းများကို ခိုင် တစ်ခုချင်းယူကြည့်လိုက်စဉ်..

“အမယ်လေး...မြွေ...မြွေ”

“ဟင်...ခိုင်”

ပန်းစည်းကြားထဲမှ အစိမ်းရောင်မြွေတစ်ကောင် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ကျလာ၏။ ပျော့စိစိမြွေကို ကိုင်မိလိုက်သောခိုင်မှာ အလန့်လွန်ကာ သတိလစ်သွားသည်။

မိုးဇာကိုယ်တိုင်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့်...

“အမယ်လေး...ကယ်ကြပါ၊ မြွေ...မြွေ”

တစ်ယောက်တည်းအခန်းထဲမှ ပတ်ပြေးနေမိ၏။ နောက်မှ သတိထားကြည့်လိုက်တော့ ထိုမြွေသည် မလှုပ်မယှက်။

ဒါ...ဒါ မြွေတု။

မိုးဇာက ထိုမြွေနားသို့ မရဲတရဲကပ်ကာ အနားရှိတုတ်

လေးနှင့် ထိုးကြည့်၏။ ကြည့်စမ်း တကယ်ပဲ သက်မဲ့အရပ်မြေ
လေးပါလား။

သည်တော့မှ ခိုင်ကိုသတိရလျက် ကြည့်မိ၏။

“ခိုင်...ခိုင်”

သတိလစ်နေသော ခိုင်ကို ပြေးပွေ့ကာ တူလိုက်သည်။

“အင်း...မြေ”

“သတိထား...ခိုင်၊ အဲဒါ အရပ်မြေ”

“ဟင်”

သတိရလာသော ခိုင်က မိုးဇာစကားကြောင့် မျက်လုံး
ပွင့်သွား၏။

“အမယ်လေး...ဟိုမှာ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိနေသော မြေကိုမြင်တော့ ခိုင်အော်
သည်။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့ ခိုင်၊ မြေအစစ်မဟုတ်ဘူး အတူ”

“တ...တကယ်လား မိုးဇာ”

“တကယ်ပါ၊ တို့စမ်းပြီးပြီ၊ ဟိုမှာကြည့်ပါလား မလှုပ်
မယှက်နဲ့”

သည်တော့မှ ခိုင် သက်ပြင်းချနိုင်၏။ ဆေးချာကြည့်လိုက်

တော့ အစစ်နီးပါးတူသည့် မြေရပ်ပဲ။

“ဒါ...ဒါ ဟိုလူတွေလက်ချက်ပဲ မိုးဇာ”

“သေချာတာပေါ့ ခိုင်၊ တောက်...ဒီလူတွေ”

အလစ်မှာခံလိုက်ရသည့်အတွက် ခိုင်နှင့်မိုးဇာ ဒေါသဖြစ်

မဆုံး။

ခိုင်က ပိုဆိုး၏။ သူမအကြောက်ဆုံးမှာ မြေသာဖြစ်သည်။

ကံကောင်းလို့ ခိုင် အသက်မထွက်တာ။

“သူတို့ သိပ်လွန်တယ်မိုးဇာ၊ ဒါ စ၊စရာလား၊ နှလုံး
ရောဂါရှိရင် လန့်ပြီးသေသွားနိုင်တယ် သိလား”

ဒေါမာန်လေးနှင့် ခိုင်ပြောတာကို မိုးဇာကလည်း ထောက်ခံ
သည်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် စောစောစီးစီး သူများတွေ
အိပ်နေတာကို ဇွတ်အနှောင်အယှက်ပေးပြီး လန့်အောင်လုပ်တာ”

“အဲဒီပန်းတွေ လွှင့်ပစ်လိုက် မိုးဇာ”

“ဟယ်...နမြောစရာ”

ပန်းများမှာ လတ်ဆတ်လှပလွန်းတာမို့ အရေးထဲ မိုးဇာ
က နှမောနေသေး၏။ ခိုင် စိတ်တိုသွားကာ...

“ဒီလူတွေပန်းများ ဘာမှနမြောမနေနဲ့၊ ကဲ...ကဲ”

“ဟဲ့...ခိုင်”

နေရာမှထကာ ခိုင်ကပန်းများကို ပြတင်းပေါက်မှ ဒေါသ
တကြီး လွှင့်ပစ်တော့၏။ မိုးဇာလည်း မတတ်နိုင်တော့။

ဟိုလူတွေကလည်း တကယ်လွန်၏။ မိန်းကလေးဆိုတာ
မြွေကြောက်တတ်တဲ့အမျိုးပဲဆိုတာ သိလျက်နဲ့။

“ဟာ...ဟိတ်ကောင် ဟိုမှာ တို့ပန်းတွေ”

“ဟင်...ဟုတ်တယ်ကွ”

ပြတင်းပေါက်မှ လွင့်ကျလာသော ပန်းတွေမြင်တော့
ထွဋ်ခေါင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၏။

“အဟား...ကောင်မလေးတွေ တော်တော်လန့်သွားပုံပဲ
ထွဋ်ခေါင်”

“မြွေမြင်မှတော့ လန့်တာပေါ့ကွ ကျော်သစ်ရ၊ ဟာ...
ဟိုမှာ”

သူတို့ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာ
တင်းတင်းဖြင့် ထွက်လာ၏။

“ဪ...ရှင်တို့”

“အဟမ်း...ဘာကိစ္စလဲ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့နေတာမို့ ထွဋ်ခေါင်ကလည်း

ခပ်တည်တည်မေးလိုက်၏။ ခိုင်က ခါးလေးထောက်ကာ...

“ဒါ...ရှင်အကြံအကုန်ပဲလား ထွဋ်ခေါင်”

“ဘာပြောတာလဲ အမိ၊ စောစောစီးစီး ရန်လာမစနဲ့နော်၊
ကျုပ်တို့ဘာသာ အေးဆေးနေတာ”

ထွဋ်ခေါင်အပြောကြောင့် ခိုင်မှာ ပို၍ဒေါသလေးဖြစ်သွား
၏။

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ ရှင့်ဘာသာ အေးအေးနေတာ
ဟုတ်လား၊ မိုးဇာ ထုတ်ပြလိုက်စမ်း အဲဒီမြွေရုပ်ကို”

“ဒီမှာ...ရှင်တို့ဟာ”

မိုးဇာက ခိုင် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း အသင့်ယူလာသော
မြွေရုပ်ကို ထုတ်ပြ၏။

ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်က မြွေရုပ်ကို မမြင်ဘူးသလို
သေချာကြည့်သည်။

“မြွေအစစ်နဲ့ အတော်ငူတာပဲ ထွဋ်ခေါင်”

“ဟုတ်တယ် ကျော်သစ်”

“ရှင်တို့ ဘာအကြောင်းကြောင်လုပ်နေတာလဲဟင်၊ ဒါ
ရှင်တို့လုပ်တာမဟုတ်လား”

ခိုင်ကမေးတော့ ထွဋ်ခေါင် ပခုံးဆတ်ခနဲတွန့်၏။

“နေပါဦး ခိုင်၊ မင်းက ကိစ္စတစ်ခုရှိ ဘာကြောင့် တို့ကို လာစွပ်စွဲနေတာလဲဟင်၊ ဒါ အမိတို့ကို ကြည့်မရဘူးလူတစ်ယောက် ယောက်က ပို့လိုက်တာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“နင်နော်...ငါတို့ကို ကြည့်မရတာ နင်တို့ပဲရှိတာ၊ ဒီမြေ ရုပ်ကြောင့် ခိုင် သတိတောင်လစ်သွားတာဟဲ့”

“အေးလေ...အခန့်မသင့်ရင် ခိုင်အသက်ပါသွားလို့က ရှင်တို့တရားခံပဲ”

ခိုင်နှင့်မိုးဇာက အတိုင်အဖောက်ညီညီ သူတို့ကို ရန်တောင် ကြလေသည်။ ထွဋ်ခေါင် ကြည့်လိုက်တော့ ယခုထက်တိုင် လန့်ဟန်မပြယ်သေးသည့် ခိုင်မျက်နှာလေး ဖြူလျော့လျော့။

ရုတ်တရက် စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားပေမယ့် ညက သူမ လုပ်ပုံလွန်တာ သတိရမိ၏။

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ညို့လို့ ကိုယ်ခံရတာပဲဗျာ”

“ဘာရှင့်”

“ဗိုက်ဆာတယ် ကျော်သစ်၊ သွားကြရအောင်ကွာ”

“တောက်”

ထွဋ်ခေါင်တို့ ထွက်သွားရာသို့ ခိုင်လိုက်ကြည့်ရင်း တောက်ခေါက်မိ၏။

“ဒါ ညကလုပ်တာကို မကျေနပ်လို့ ကလဲ့စားချေတာ ခိုင်”

“ဒီလူတွေ မိန်းမထက် ဉာဏ်များတယ် မိုးဇာ၊ တွေ့ကြ ဦးမှာပေါ့လေ”

သည်လိုကြိမ်းဝါးသံကို ထွဋ်ခေါင်တို့ မကြား။ ဒါပေမယ့်

“ခိုင် အတော်လန့်သွားပုံပဲ ထွဋ်ခေါင်၊ မျက်နှာလေး ဖြူပျော့နေတာပဲကွ”

“သိပ်အားရမနေနဲ့ ကျော်သစ်၊ တကယ်ပဲ သူလန့်ပြီး သေသွားရင် ငါတို့ကို အမှုလာပတ်မှာကွ”

“မသေလို့ပဲ ခုတောင် ရန်ဖြစ်လာပြီကွာ၊ ဘာလဲ မင်းက သနားနေတာလား ထွဋ်ခေါင်”

ကျော်သစ် မေးရင်း သူ့ကို စူးစမ်းသလိုကြည့်၏။

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဒီလောက်စွာတာ နားပူလို့သေတော့ မယ်”

“ဟား...ဟား ထွဋ်ခေါင်တို့ကတော့ ပြောမယ်ဟေ့၊ နောက်မှ ကျွန်တော်တော့ ခိုင်လေးကို စွဲလမ်းသွားပါတယ် မပြောနဲ့”

“မပြောဘူးကွာ”

သို့သော်လည်း သူမ၏ဖြူလျော့လျော့မျက်နှာလေး
မြင်သွားတော့ ဘာကြောင့် ကရုဏာစိတ်ဝင်သွားမိပါလိမ့်။
တကယ်ဆို ဒီလောက်နဲ့ပြီးကာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
မိတ်ဆွေဖြစ်သင့်တာဟု သူထင်၏။
သို့သော်...

xxxx

သည့်နေ့တော့ သူမတို့ ချောင်းသာကပြန်ပြီ။ နှစ်ရက်တာ
ဆိုသော ခရီးဟာ အင်မတန် တိုတောင်းပေမယ့် သာယာလှပသည့်
ချောင်းသာကမ်းခြေ၏ ရှုခင်းကိုတော့ မမေ့နိုင်ပါ။

“တကယ်ပဲ မိုးဇာ၊ ခိုင်တို့မှာ ဒီနှစ်ရက်အတွင်း ကောင်း
ကောင်း အပန်းမဖြေရဘူး၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကြောင့် အတော် စိတ်
နှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတယ်”

ကားမောင်းရင်းမှ ခိုင်က မကျေမနပ်လေး ပြောသည်။

“ဒါဆို နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့ ခိုင်၊ အဲဒီအချိန်ဆို သူတို့
အွတ်ပါပြီ၊ ဟောတော်”

“ဘာလဲ မိုးဇာ”

အလန်တကြားအော်လိုက်သော မိုးဇာကြောင့် ခိုင်နောက်

သို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ဟင်”

ရုတ်တရက် ခိုင်မျက်လုံးတွေ မယှဉ်နိုင်။ ကြည့်စမ်း... ဒီနေ့ သူတို့ကောပြန်ကြတာပဲလားမသိ။ အနီရောင်ကားလေးကို လှမ်းမြင်ရ၏။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ခိုင်၊ သူတို့လည်း ပြန်တာပဲဖြစ် မှာ”

“အေးဟယ်...ဘယ်လိုရေစက်လည်းမသိဘူး၊ စိတ်ပျက် ပါတယ် မိုးဇာ”

တကယ်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းတာမို့ သူမ စိတ်ရှုပ်သွား၏။ သူတို့နဲ့ မဆုံချင်ပါဘူးဆိုမှ။

“ဟယ်...ခိုင် ဒီတစ်ခါ သူတို့ကို အနိုင်ယူရအောင်”

“ဘာလုပ်မှာလဲ မိုးဇာ”

“ကားကိုရပ်လိုက် ခိုင်”

“ဟင်”

မိုးဇာစကားကို ခိုင် ရုတ်တရက် နားမလည်ပေမယ့် ကား ရပ်လိုက်၏။

“ဆင်း...ဆင်း ခိုင်၊ ကားဘောနက်ဖွင့်ပြီး ပျက်ချင်

ဆောင်ဆောင်”

“မိုးဇာတော့ လုပ်ပြီ”

သို့သော် နောက်မှကား နီးကပ်လာတာမို့ သူမက မိုးဇာ နှိုင်းသည့်အတိုင်း သရုပ်ဆောင်လိုက်၏။

“ဟာ...ကျော်သစ်၊ ရှေ့မှာ ဟိုကားပါလား”

“ဟင်...ဟုတ်တယ်ကွ ထွဋ်ခေါင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ အပြန်ခရီးမှာ သူမတို့နှင့် လာဆုံနေ၍ ထွဋ်ခေါင် အံ့သြသွား၏။ ကြည့်စမ်း...ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်ရ လား။

“သူတို့ကားတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ ထွဋ်ခေါင်”

“နေပါစေကွာ တို့ဘာသာ ခပ်တည်တည်မောင်းမယ်”

မကြာခဏ သူမတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံနေရတာကြောင့် တစ်ခါ ထွဋ်ခေါင်က လှည့်မကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ကားကို ပို၍အရှိန်မြှင့်လိုက်စဉ်...

“ဟာ...ထွဋ်ခေါင် ဟိုမှာ မိုးဇာ တို့ကားကိုတားနေတယ်

“ဟိုတစ်ယောက်ကော”

“ကားဘောနက်ဖွင့်ပြီး ကြည့်နေတယ် ထွဋ်ခေါင်”

သည်တော့ ထွင်ခေါင် ပြုံးလိုက်၏။ မိန်းမသားတွေအဖို့
ကားမောင်းတတ်တာကလွဲလို့ ဘာသိမှာလဲ။

“ဒီတစ်ခါ တို့အလှည့်ပဲ ကျော်သစ်”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ ထွင်ခေါင်”

“ဟာ...သူတို့တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောမှ ကားကြည့်
ပေးမှာပေါ့ကွ”

“မင်းကလည်းကွာ သူတို့ဒုက္ခရောက်နေတာကို နည်း
နည်းလျှော့လိုက်မိ၊ ထွင်ခေါင်ရာ”

တကယ်တမ်းမှာ မိန်းမသားတွေဖို့ ကျော်သစ် ရက်ရက်
စက်စက်မလုပ်ချင်။

“မရဘူးကွာ၊ သူတို့ကြောင့် ငါ ဘယ်လောက်ခံရလဲ
ကျော်သစ်”

“အေးပါကွာ၊ အခြေအနေကြည့်ကြတာပေါ့၊ ကံ
ကားတားနေမှတော့ ရပ်ပေးလိုက်ပါ”

လောကမှာ ဗိုလ်မထားချင်တာ ထွင်ခေါင် စိတ်ဓာတ်ကို
ကျော်သစ်အသိဆုံး။ ဒီကောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက လုပ်ချင်တာ
လုပ်ရမှ၊ လိုချင်တာလည်းရမှ ကျေနပ်၏။

ကျော်သစ်ကြောင့်သာ ထွင်ခေါင် ကားရပ်ပေးလိုက်သည်။

မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

ကျော်သစ် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

“ကြံကြံဖန်ဖန် လာဆုံကြပြန်ပြီ မိုးဇာ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်နော်၊ မိုးဇာတို့ကားပျက်လို့ အကူ
အညီတောင်းဖို့ တခြားကားကြည့်တော့ ကိုကျော်သစ်တို့ဖြစ်နေလို့
အံ့သြသွားတာပဲ”

မထင်မှတ်ဘဲ ကျော်သစ်နှင့်မိုးဇာက အပေးအယူညီနေ၏။

မိုးဇာ မျက်နှာလေးက ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးနေတာမဟုတ်
လား။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိုးဇာ”

“ဟိတ်ကောင် ကျော်သစ်”

တစ်ဖက်မှ အကူအညီမတောင်းသေးဘဲ မေးနေသော
ကျော်သစ်ကြောင့် ထွင်ခေါင် သတိပေးလိုက်ရ၏။

သည်တော့ ကျော်သစ် သတိရသွား၏။ မိုးဇာက...

“ဟင့်အင်း... ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး ကိုကျော်သစ်၊

ဒီတော့ ကြည့်နေတာပဲ”

“သူက ကားပြင်တတ်လို့လား မိုးဇာ”

ခိုင့်ဘက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကျော်သစ် မေး၏။

“အို...ကိုကျော်သစ်ကလည်း ဘယ်လိုကြည့်တတ်တာလဲ၊ ဟို ကိုကျော်သစ် ကြည့်တတ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”
 အကူအညီတောင်းလာပြီမို့ ကျော်သစ် အကြံထုတ်လိုက်၏။

“ခက်တာပဲ၊ ကျွန်တော် သိပ်မကြည့်တတ်ဘူး၊ ထွဋ်ခေါင်တော့ ကောင်းကောင်းကြည့်တတ်တယ် မိုးဇာ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

သို့သော် ထွဋ်ခေါင် ကြည့်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှမဆင်းတာတွေ့ရ၏။ မိုးဇာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူမတို့ကို မကျေနပ်၍ဆိုတာ။ ထို့ကြောင့် မိုးဇာက အငြိမ္မာလေးဆောင်ကာ...

“ဒါဆို...ကိုထွဋ်ခေါင်ကိုပဲ အကူအညီတောင်းရမှာလေ”

“ဟာ...အဲဒါအမှန်ဆုံးပဲ၊ ဒီကောင် ကူညီတတ်ပါတယ် မိုးဇာ”

ထွဋ်ခေါင် ဖြစ်စေချင်တဲ့ အကွက်ထဲဝင်လာတာ ကျော်သစ် တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းလေး ပြောလိုက်၏။

မိုးဇာက ထွဋ်ခေါင်နား ရောက်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မတို့ကားကို တစ်ချက်လောက် ကြည့်ပေးပါလား ကိုထွဋ်ခေါင်”

ထွဋ်ခေါင်မှာ လာရောက်ပြော အကူအညီတောင်းတာ ခိုင်မဟုတ်၍ သိပ်မကြည်ချင်ပေ။

“မိုးဇာက ဒီကားပိုင်ရှင်လား”

“အို...ဟင်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုင်ပါ ကိုထွဋ်ခေါင်”

“ဒါဆို စိတ်မရှိနဲ့ ကျွန်တော်က ဝပ်ရှောသမားမဟုတ်တော့ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ပြောမှ ကြည့်ပေးနိုင်မယ်”

တမင်ပဲ သူ့အသံကျယ်ကာ ပြောလိုက်၏။ ကြားလိုက်ရတာ ခိုင်မှာ ရုတ်တရက် ဒေါသထောင်းနေ ဖြစ်သွားသည်။

အမယ်...သင်းကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ သို့သော် မိုးဇာအနားရောက်လာကာ...

“ခိုင်...သွားပြောလိုက်၊ ပြီးမှ တို့ပညာပေးတာပေါ့”

ဟု တိုးတိုးကပ်ပြော၏။ ခိုင် သက်ပြင်းလေးချကာ သူ့ကို တွန်းကြည့်သည်။ အမယ် ကိုယ်တော်ချောက ခပ်တည်တည်။

“ဟင်သစ်က...”

“ထွဋ်ခေါင် ခိုင်လာနေပြီ၊ မျက်နှာနည်းနည်းလျှော့ကွာ”

တစ်ဖက်ဒုက္ခရောက်နေကာမို့ တင်းတင်းမာမာ မလုပ်ရန် တောင်းပေးလိုက်၏။

သူကြည့်တော့...

အလို ...သူမက သူ့ကိုဖြိုးမြဲလိုပါလား။

“ကျွန်မတို့ လာဆုံကြပြန်ပြီနော် ကိုထွဋ်ခေါင်”

“အင်း...ခင်ဗျားတို့ တံမင်များ ကျုပ်တို့ပြန်မှာသိလို့ အရင်ပြန်တာလားလို့”

ကဲ...ဘယ်လောက်အခဲရခက်အောင် ပြောတတ်တဲ့လူလဲ သူမက ထွက်လာသောဒေါသကို အသာမျှသိပ်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

“အဟင်း...အဲဒီလိုပဲ ကျွန်မတို့ကလည်း ရှင်တို့ကိုထင်နေတာပါ ကိုထွဋ်ခေါင်”

“ခိုင်”

မိုးဇာ လှမ်းအသံပေးလိုက်၏။ လိုရင်းမရောက်ဘဲ ဒီနေရာမှာ ဆောက်ထပ်ရန်တစ်ပွဲ ဖြစ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား။

“ဪ...ဪ အဲဒီလိုထင်ရင်လည်း ကျွန်တို့ ကိုယ်လမ်းကိုယ်သွားရမှာပေါ့၊ ကျော်သစ် တက်ကွာ”

“ဟာ...ထွဋ်ခေါင်”

မိန်းမသားနှစ်ယောက်ကို ကားပျက်နေတာ မြင်လျှင် ထားခဲ့ရမှာမို့ ကျော်သစ်အားနာသွား၏။

ကြည့်စမ်း...ဒီလောက်အကဲဆတ်တဲ့လူတော့ နေဦးအ

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုထွဋ်ခေါင်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့က တစ်ခရီးတည်းသွားသူတွေပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကားကို ကြည့်ပေးပါနော်”

ခိုသားကြည်လင်သော အသံလေးကြောင့် ထွဋ်ခေါင် ကျေနပ်သွား၏။ သူ့ကိုတွေ့တိုင်း အမြဲတမ်း တင်းမာတတ်သူ

ချက်နာလေးမဟုတ်လား။

“အဟမ်း...ခုလိုအကူအညီတောင်းတော့လည်း တွန့်တော်တို့က ယောက်ျားသားပီပီ သဘောထားကြီးရမှာပေါ့ဗျ၊ ထဲ ကျော်သစ်လာ”

သူ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ ကျော်သစ်ကတော့ ယခုလို အဆင်ပြေသွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာပါ၏။

“အမယ်လေး...ဘယ်လောက်တောင် ရပ်မိတယ်မသိဘူး ခြေထောက်တွေ နာလိုက်တာနော်၊ အဟင်း...တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော် ခြေညောင်းလို့ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်မယ်”

မိုးဇာက အပြုံးလေးနှင့်ပြောရင်း ကားပေါ်တက်လိုက်၏။

“ရပါတယ်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့ ကားကြည့်ပေးမှာပဲ၊ ဪ မခိုင်လည်း ညောင်းရင် ကားဝေါ်တက်နေလေ”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

ထွဋ်ခေါင်ကို တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး ခိုင်လည်း ဒရိုင်ဘာနေရာ ခင်ထိုင်လိုက်၏။ ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်က ဘော့နက်အသင့် နှင့်ထားသော ကားခေါင်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်၏။

မိုးဇာက ခိုင်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြတာ ဘယ်သူမှ မတွေ့။

xxxx

“အင်း...ကားက ထွေထွေထူးထူးတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါ။
ဘူး၊ စက်နှိုးကြည့်ပါဦး”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

အမယ်...ခိုင်တို့လိမ္မာနေလိုက်ပုံများ မိုးဇာ ကြိတ်သဘော
ကျသွား၏။

“အို...စက်နှိုးလို့မရဘူး ကိုထွဋ်ခေါင်”

“ဒါဆို တို့နည်းနည်းတွန်းကြည့်ရအောင် ထွဋ်ခေါင်”

ကျော်သစ်က စင်ပြောတာမို့ သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း...စမ်းကြည့်တာပေါ့ ကျော်သစ်”

“ကဲ...စမို့”

ထွဋ်ခေါင်က ဘောနက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်
ကျော်သစ်နှင့် နှစ်ယောက် ကားနောက်သို့ ရောက်လာသည်။

“အို...ကိုထွဋ်ခေါင်တို့ တွန်းရမှာ၊ ကျွန်မ အားနာလိုက်

တာရှင်”

ခိုင်က အားနာသောမျက်နှာလေးဖြင့် လှည့်ပြော၏။

“ရပါတယ်၊ ကားစက်သန့်ပါ၊ ကဲ...ဝမ်း တူး သန့်”

ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်က နောက်မှကားကို အားစိုက်

တွန်း၏။

“အို...ရ...ဟင် မရသေးဘူး”

“ရတယ်...ကျွန်တော်တို့ဆက်တွန်းမယ်၊ အင်ဂျင်ပူရင်

နိုးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ...ကျော်သစ် အားစိုက်ကွာ”

“အေးပါ...ထွဋ်ခေါင်ရာ”

ယောက်ျားတွေပီသစွာ ရှိသမျှအင်အား ထုတ်သုံး၍ ကား
ကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ဆက်တွန်းကာ ချွေးများပင်ပြန်လာချိန်...

“ပူး”

“ဟာ”

“ဟင်”

အစထဲကမပျက်သောကားမို့ သူတို့အတော်ပင်ပန်းချိန်
ရောက်မှ ခိုင်က ကားစက်နိုး၍ တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းထွက်သွားကြ

လေ၏။ နောက်မှ ဗိုင်းခနဲလဲကျန်ခဲ့သူတွေကို မိုးဇာက ရယ်ကာလက်
ပြလို။

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း ဒီမိန်းကလေးတွေ အတော်
ဆိုးပါလားကွဟင်၊ ကျော်သစ်”

“အေးကွာ...တို့ကိုတမင်နှိပ်စက်တာ ထွဋ်ခေါင်”
နှစ်ယောက်သား အညာခံလိုက်ရတာကြောင့် ဒေါသဖြစ်

မဆုံး။

“တောက်...ဒါကြောင့် မိန်းမတွေကို မယုံပါနဲ့ဆိုတာ
မင်းကြောင့် ကျော်သစ်”

“ဪ...သူတို့က တကယ်ကို အကူအညီတောင်းတာပဲ
ထွဋ်ခေါင်ရာ”

မိန်းမတစ်ယောက် လှည့်တာ ခံလိုက်ရလေခြင် ဟု
ထွဋ်ခေါင် ခံပြင်းလွန်းလှ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ သူ့ကို အနိုင်ယူ
လွန်းတတ်တဲ့ ခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအား ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မည်
မထင်။

သူက ဒီလိုတွေးနေသမျှ ခိုင်ကတော့ အားရကျေနပ်စွာ
ရယ်၏။

“ဟင်း...ဟင်း ဟိုလူတွေ ဘယ်လောက်မောကျန်ခဲ့

တယ် မသိဘူး မိုးဇာ”

“အေးလေ...နောက်ဆုံး တို့နိုင်တာပဲခိုင်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကျေနပ်နေကြ၏။ သို့သော် အိမ်ပြန်ဖို့ဆိုတာ သတိရသွားသည့် ခိုင်မှာ မာမီကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။

“မာမီတော့ ခိုင်ကို အရမ်းဒေါသထွက်နေမှာ မိုးဇာ”

“ဒီတော့”

“ဟင်း...အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဆုခံထိမှာသေချာတယ်”

မာမီဒေါသကို သူမသာအသိဆုံး။ မာမီသည် ခိုင်းတာလုပ်ကြိုက်၏။ သူခိုင်းတာမလုပ်လျှင် လူကြားထဲ မရှောင် ခိုင်ကို ဒီအချိန်ထိ ရိုက်တတ်သေး၏။

“အဲဒါ...ရှင်ညီလို့ခိုင်၊ တကယ်ဆို မာမီပေးစားတဲ့လူကို မယူချင်လို့ သမီးချစ်သူနောက် လိုက်သွားပြီဆိုတာမျိုး ဖြစ်ရမှာမဟုတ်လား ခိုင်”

“အစက ဒါမျိုးမသိလို့ပေါ့ မိုးဇာ၊ သိများသိခဲ့ရင်”

“ဘာလဲ...ချစ်သူတွေအများကြီး ထားပစ်လိုက်မယ်လား ခိုင်”

မိုးဇာ ရွဲမေးတာကို ခိုင် ခေါင်းလေးခါယမ်း၏။

“ဟင့်အင်း...သီလရှင်ဝတ်ပစ်မှာ မိုးဇာ”

“အမယ်လေး...နှမြောစရာ၊ ဒါပေမယ့် ခုလည်း နောက်ကျသေးပါဘူးခိုင်”

မိုးဇာ မြှောက်ပေးတော့ ခိုင် သက်ပြင်းချသည်။

“ဒီအချိန်မှာတော့ နောက်ကျသွားပြီ မိုးဇာ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ ခိုင်”

“ကျွန်မရင်ထဲမှာ ချစ်တဲ့သူရှိနေပြီလေ မိုးဇာ”

“ဘာလဲ...ဟိုထွဋ်ခေါင်ဆိုတဲ့လူလား ခိုင်”

“ဘာ...အမယ်လေး သူများစိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဘူး မိုးဇာ”

ထွဋ်ခေါင်ဆိုသော အသံကြားလိုက်တာနှင့် ခိုင်၏ ဖြူသောမျက်နှာလေး နီရဲသွားသည်။

အလကား ယောက်ျားမပီသတဲ့လူ။ တကယ်ဆို မိန်းကလေးတွေနဲ့အပြိုင် ရန်ဖြစ်စရာလား။

ထိုစဉ်...

“ဂျစ်...ဂျစ်”

“ဟင်...မိုးဇာရေ ဒုက္ခပဲ ခုမှကားတကယ်ပျက်ပြီ”

လမ်းဘေးမှာ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ရ၏။ စက်နှိုးပေမယ့်

ရတော့။

“ခိုင် ကားကဘယ်လိုလဲ”

“တကယ်ပျက်သွားပြီ မိုးဇာ၊ ကားကြို ကြည့်စမ်းပါဦး။
အကူအညီတောင်းရအောင်”

“ဒုက္ခပဲ”

မထင်မှတ်တာ ဖြစ်သွားသည်မို့ မိုးဇာလည်း စိတ်ညစ်
သွား၏။

“တို့တော့ ဟိုလူတွေကို နောက်မိလို့ထင်တယ် ခိုင်”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ကားပဲပျက်ချင်တဲ့အချိန် ပျက်မှာပေါ့၊
လုပ်ပါဦး ကားတစ်စီးစီးမလာသေးဘူးလား မိုးဇာ”

ပြောရင်း ခိုင်က နောက်ဖက်သို့မျှော်ကြည့်တော့...

“ဟင်”

“ယောတော့ ထွင်ခေါင်တို့”

“ဘာ”

မှန်ပါသည်။ အနီရောင် ထွင်ခေါင်၏ကားလေး သူမတို့
နား ရောက်လာ၏။

“မတတ်နိုင်ဘူး ခိုင်ရေ၊ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး အကူ
အညီတောင်းရမှာပဲ”

“သူတို့ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး မိုးဇာ”

ခိုင် သတိပေးနေတဲ့ကြားမှ မိုးဇာသည် သူတို့ကားကို
လက်သွားတား၏။

“ကြည့်စမ်း ကျော်သစ်၊ ငါတို့ကို ဒုတိယအကြိမ်
လှည့်စားဖို့ လုပ်နေပြန်ပြီ”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွာ၊ တို့များ အမှတ်မရှိတဲ့ကောင်
တွေမှတ်နေလား မသိဘူး ထွင်ခေါင်”

လက်ပြတားနေသော မိုးဇာကိုကြည့်ပြီး ထွင်ခေါင်နှင့်
ကျော်သစ် မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

“ကားရပ်လိုက်ကွာ ထွင်ခေါင်”

“ဒီတစ်ခါ တို့ပညာပေးအလှည့်ပဲ ကျော်သစ်”

နှစ်ယောက်သား ပြောရင်း ကားရပ်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကားဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မမိုးဇာ”

ကျော်သစ် ခပ်ရွံ့ရွံ့မေးတာကို မိုးဇာက တောင်းပန်သော
အပြုံးလေးနှင့် ပြေ၏။

“ဟိုလေ...ဒီတစ်ခါ တကယ်ပဲ ကျွန်မတို့ကားပျက်တာ
ပါ ကိုကျော်သစ်ရယ်”

“ထွင်ခေါင် ဒီတစ်ခါ တကယ်ပျက်တာတဲ့ကွ”

“ဟုတ်လား...သနားစရာပဲ၊ ကျွတ်...ကျွတ် ကိုယ်တို့ ပုသိမ်ရောက်ရင် ဝပ်ရှောဆရာ လွှတ်လိုက်မယ်ဟုတ်လား၊ ကံ ကျော်သစ် သွားဖို့”

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်မောကာ ဆက်ထွက်ဖို့ပြင်၏။ ခိုင်မှာ ထွဋ်ခေါင်စကားကြောင့် ဒေါသလေးဖြစ်ပေမယ့် သူမကား တကယ်ပျက်နေတာမို့ သူတို့ထံက အကူအညီ အမှန်တကယ်လို အပ်နေသည်။

သည်နေ့မှ ကားတွေက ရှားရှားပါးပါး။ သူမတို့ကားနှစ်ဦး တည်းသာဖြစ်၏။ သည်တော့ သူမ ထွက်လိုက်ကာ...

“ဒီမှာ ခဏနေပါဦး”

“အလို...ဒေါ်ခိုင်ပါလား၊ ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲဗျာ ဟင်”

ထွဋ်ခေါင်က ခပ်မဲ့မဲပြီးကာမေးတော့ ခိုင် ပင့်သက်လေး ရှိုက်သည်။

“စောစောက ရှင်တို့အပေါ် ကျွန်မလွန်ခဲ့ပါတယ် ကိုထွဋ်ခေါင်”

“အဟွန်း...ဒီတော့”

“အခု ကျွန်မကား တကယ်ပျက်သွားလို့ ကြည့်ပေးပါ”

မတတ်သာလွန်း၍ အကူအညီတောင်းနေရပေမယ့် သူမ ဇွတ်နှာလေးက ခပ်တည်တည်။

“ခက်တာပဲဗျာ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အင်မတန်ကူညီ နှင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကားပျက်ရင်တောင် ဝပ်ရှော ပြတာဗျာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကားအတွက်လည်း ကျွန်တော် ဝပ်ရှော သမား လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ကဲ ဘိုင်း”

“ဟင်...ရှင်”

သည်တစ်ခါတော့ သူတို့က ပါးနပ်စွာ ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့၏။ ရယ်မောကာ သူမတို့ကို လက်ပြလိုက်သေး သည်။

ထိုအပြုအမူကြောင့် ခံပြင်းစွာ ကျန်ခဲ့သူက ခိုင်၊ ကြည့်စမ်း သူမတောင်းပန်နေလျက်နဲ့ လှောင်သွားလိုက်သေးတယ်။

“တောက်”

“သိပ်လည်း ဒေါသထွက်မနေပါနဲ့ ခိုင်၊ တို့ကလည်း ထူး ကျားလို့ အော်မီတာ၊ တကယ့်ကျားနဲ့တွေ့မှ အစလွန်သွား တာ သိတော့တယ်”

“အို...ဒီတစ်ခါ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တောင်းပန်တာပဲ ခိုးဇာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့နောက်ကားတစ်စီးစောင့်ပြီး အကူအညီ
တောင်းတာပေါ့ ခိုင်”

နောက်ဆုံး ထိုနည်းမှလွဲ၍ တခြားလမ်းမရှိတာကြောင့်
ခိုင် စိတ်လျှော့လိုက်ရ၏။ တကယ်သဘောထား မကြီးတဲ့လူတွေ
ပဲ။

xxxx

“လာစမ်း...လာစမ်း မိခင်က လက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့
အုတ်တဲ့ မိန်းမ”

သူမကိုမြင်တာနှင့် မာမိသည် ဒေါသထွက်ကာ ဆူတော့
၏။ အပြစ်ရှိသူမို့ သူမက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အိမ်ထဲ တွန့်ဆုတ်
တွန့်ဆုတ် ဝင်လာသည်။

“သ...သမီးမှားသွားပါတယ် မာမိ”

“ဘာမှားသွားတာလဲဟင်၊ ဟိုမှာ တစ်ဖက်က လူကြီး
လူကောင်းတွေ နှင့်ကြောင့် ငါ့မှာ ဘယ်လောက်မျက်နှာပျက်ရလဲ
ဟင် ခိုင်”

ပြောပြောဆိုဆို မာမိက သူမခေါင်းကို တဒေါက်ဒေါက်
ခေါက်လေတော့၏။

“အေး...နာတယ် မာမိ”

“အေး...ဒီထက်နာရမယ်”

မာမိက သူ့ကျောကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်ပြန်၏။

“အဟင်...မာမိနော် တကယ်နာတာ၊ ဒက်ဒီ ကယ်ပါဦး”

“အမယ်...နင့်ဒက်ဒီကို တမ်းတနေဟုတ်လား၊ အဖေအားကိုးနဲ့ ညည်း ဒီလောက်မိုက်နေတာ၊ လူဖြစ်ဖို့မကြိုးစားဘူး၊ ခွေးပဲဖြစ်ချင်နေတဲ့ ကောင်မ”

ဒက်ဒီမထွက်လာတာ အခုမှ သူမသတိပြုမိ၏။ သည်နေ့ရုံးဖွင့်ရက်ပဲ။

“မာမိကလည်း လင်မယူတာနဲ့ ဘာကြောင့် လူမဖြစ်ရမှာလဲလို့၊ သမီး အလုပ်လုပ်မှာပေါ့”

“ဘာအလုပ်လဲဟင်၊ နင် ဒီလောက်ချေးများနေတာ ဘာအလုပ်မှမရဘူး မိခိုင်”

အလုပ်ဆို သူမက နေရာကောင်းကောင်း၊ လစာကောင်းကောင်း ရချင်တာမို့ တော်ရုံမစဉ်းစားပါ။ သူမအကြောင်း မာမိသိနေတော့ ခက်၏။

“ဒီတစ်ခါ ဘယ်အလုပ်ပဲရပါစေ ခိုင်တကယ်လုပ်မှာပါ မာမိ”

“ဟင်း...ပြောပါဦး၊ ညည်း ဘာကြောင့် ဟိုဆရာဝန်ကို သွားမတွေ့တာလဲ ခိုင်”

ဆူပူပြီးတော့ မာမိလည်း မောသွား၏။ သူမက မာမိလက်မောင်းကိုဖက်ကာ ခွဲလိုက်သည်။

“ဟို...ခိုင် လက်မထပ်ချင်သေးလို့ပါ မာမိ”

“ညည်းခက်ပါလားဟင်၊ လူကြီးတွေ ချိန်းထားတာကို တစ်ခေါက်လောက်သွားတွေ့ကြည့် ဘာဖြစ်မှာလဲ”

သူမက မာမိစကားကို မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။

“ခိုင်...မိုက်ဆာတယ်မာမိ၊ ဘာဟင်းချက်လဲဟင်”

“သွား...ဘာမှမချက်ဘူး”

“ဟင်...မာမိကလဲ”

မာမိရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝှေ့ပစ်၏။ သည်တော့ မာမိဘာခံနိုင်မှာလဲ။

“ဒီကောင်မလေးနော်...နောက်တစ်ခါ ဖျက်ကြည့်”

“ဟင်...ချိန်းထားပြန်ပြီလား မာမိ”

သူမ ဖျက်လုံးလေးပြူးကာ မေးမိ၏။ ကြည့်စမ်း မာမိတို့ ခွဲကောင်းပုံများ။

“ဟိုဘက်ကို မနည်းတောင်းပန်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီနေ့က သမီးနေမကောင်းလို့ပါဆိုပြီး နောက်တစ်ခါ ချိန်းရတာပေါ့ မိခိုင်”

“ဟာ...မာမိကလည်း”

“ဘာ...မာမိကလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သေချာသွားတွေ့၊ ကဲ သွား ဒီနေ့သမီးအကြွက် ခွန်တုပ်ကြီးချက်ထားတယ်”

မာမိအပြောကြောင့် သူမ မိုက်ဆာလာပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ဟိုလူကို သွားတွေ့ရမည်ဆိုတာကြောင့် သူမစိတ်လေးညစ်သွား၏။

သည်တစ်ခါ ဒက်ဒီကို အကူအညီတောင်းလျှင်လည်း

ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

ဟင်း...ဟိုလူ ဘာကြောင့် သူရည်းစား ခိုးမပြေးတာပါလိမ့်။

“လိမ္မာစမ်းပါ သမီးလေးရယ်၊ အဲဒီဆရာဝန်လေးက အခု အထူးကုဘွဲ့ယူမှာ”

“ဒီလောက်အရွယ်ရှိမှတော့ သူ့မှာလည်း ချစ်သူရှိမှာပေါ့မာမီ”

ထမင်းစားရာသို့ မာမီရောက်လာကာ သူမကိုနားချ၏။ ပုစွန်တုပ်တစ်ကောင် ပြန်နှိုက်ရင်း သူမပြန်ပြောသည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ လောကမှာ ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်တာ တခြားစီပဲ၊ ပြီးတော့ မာမီစုံစမ်းကြည့်တော့ အဲဒီကောင်လေးမှာ ဘာချစ်သူမှ မရှိဘူးတို့၊ တစ်ချိန်လုံး စာပဲစိတ်ဝင်စားခဲ့တာတဲ့ သမီးရဲ့”

“ဟင်...ဒါဆို လေးလုံးနဲ့ပေါ့ မာမီ”

“ဘာ”

“အဟင်း...ဟို လေးလုံးဆိုတာ ပါဝါမျက်မှန်တပ်ထားတာကို ပြောတာမာမီရဲ့”

“အမယ်လေး...ကြံကြံမနီမနီ အဲဒါက သမီးတို့ခြင်းတွေမှကြည့်တော့”

ပြောရင်း မာမီထွက်သွား၏။ အင်း...စာကျဉ်းမို့ ပါဝါမျက်မှန်ကြီးတပ်ကာ ရုပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်မှာ။ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့်

သူ့မှာ ချစ်သူမရှိလို့ မိဘပေးစားတာယူဖို့ စောင့်နေတာ။

ပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေ စားကောင်းသလောက် ထိုအတွေးက သူမကိုနှိပ်စက်၏။ သူမမျက်စိထဲ ဖြူဖြူသန့်သန့်နှင့် ချောမောတည်ကြည်သော ဆရာဝန်လေးကို မြင်ယောင်မိသည်။

ဟင်း...သူမတွေ့ခဲ့တဲ့ ကိုကိုဆရာဝန်လို ချောရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော်။

ချောင်းသာကပြန်လာလို့ ဒီဇာတ်လမ်းပြီးပြီလား အောက်ဆဲပါတယ်၊ ဆက်ရန်ရှိသေးသတဲ့။ ထမင်းစားပြီး သူမအခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။

ခရီးသွားလိုက်ရတာ မောခဲ့ရုံပဲရှိသည်။ အရေးထဲ ချောင်းသာမှာ ဟိုလူခွစာတွေနှင့် ဆုံကာ ရန်ဖြစ်ရတာအမော။

သူမတို့ကိုထားပြီး ထွက်သွားတဲ့ ထွဋ်ခေါင်အား မကျေမနပ်ပါ။ သို့သော် ယခုတော့ ထွဋ်ခေါင်တို့နှင့်လည်း တွေ့စရာမရှိ။ ထိုစဉ်...

“ကလင်...ကလင်”

ဖုန်းမြည်လာတာကြောင့် သူမ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ခိုင်...ငါပါ”

“ဟင်...မိုးဇာ”

ယခုပဲ ခိုင်နှင့်မိုးဇာ လမ်းခွဲခဲ့၏။ မိုးဇာကို အဆောင်ချဲသဖြင့် ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာအကြောင်းထူးလို့လဲ မိုးဇာ”

“ထူးတာပေါ့ ခိုင်၊ ငါ ချောင်းသာမသွားခင်က လျှောက်ခဲ့တဲ့အလုပ်ရပြီဟ”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ တို့ဝမ်းသာပါတယ် မိုးဇာ”

တကယ်တမ်းမှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ မလွယ်တာမို့ မိုးဇာအတွက် သူမဝမ်းသာပါ၏။

“ဟဲ့...နင်ဝမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ အသံကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲခိုင်”

မိုးဇာက မာမီတစ်ခုခုဖြစ်တယ်ထင်ကာ စိုးရိမ်ပူပန်စွာမေး၏။ သူမသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မာမီ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မိုးဇာဖြစ်နေတာ၊ ငါ”

“ဘာလဲ ခိုင်၊ စကားကို ရှင်းရှင်းပြောကွာ”

“ဒီလိုမိုးဇာ...မာမီက ခိုင်ကို နောက်တစ်ခါ ဟိုလူနဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်တဲ့”

“ဟော့တော်”

ယခုတော့ မိုးဇာလည်း သူမကို အံ့သြသွား၏။

“တကယ်စိတ်ညစ်တယ်ဟာ၊ ရှောင်မရရှားမရနဲ့”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ ခိုင်၊ ကြည့်ရတာရှင်တို့ အတော်ရေစက်ရှိပုံပဲ”

“လာပြန်ပြီ ရေစက်”

ထွဋ်ခေါင်နှင့်တုန်းကလည်း မိုးဇာသည် ထိုစကားပဲသုံးခဲ့

တာ မဟုတ်လား။

“ကဲပါလေ တစ်ခေါက်တော့ သွားတွေ့ကြည့်လိုက်ပါခိုင်၊ တော်ကြာ ရှင်ကြိုက်တဲ့ဆရာဝန်လေး ဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အမယ်လေး...ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး မိုးဇာ၊ တကယ်တော့ပိုးတဲ့၊ သိတယ်မဟုတ်လား လေးလုံးကြီးနဲ့လေ”

“ခိုင်...ခိုင်ရယ် ရှင်လေ သူများကို ဒီလောက်ရက်ရက်စက်စက် ပြောရသလားဟင်”

သည်တော့ သူမပြုံးမိ၏။ စိတ်ထဲရှုပ်နေတော့ ထင်ရာပြောမိတာပါ။

“ရှင်က ရယ်နိုင်မှာပေါ့ မိုးဇာ၊ ရှင်နဲ့တွေ့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အံ့မယ်...ဒီမှာ ဆရာဝန်ဆိုရင် တို့ကတွေ့ချင်နေတာနော်၊ စာကျဦးမကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိတယ်မဟုတ်လား ခိုင်”

“ဆရာဝန်ကတော်”ဟူသောဘွဲ့ကို ရယူချင်သည့် မိုးဇာအကြောင်း သူမသိပါ၏။

“ဒါဆို...ခိုင်ကိုယ်စား ရှင်သွားတွေ့မလား မိုးဇာ”

“ခိုင်ရယ်...ရှင်မာမီသိလို့ တို့ အသတ်ခံနေရပါ့မယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စမ်းပါ၊ အယ်...တစ်ခုတော့ရှိတယ် ရှင် ဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်မှ တို့အတွက် ဆရာဝန်ချောချောတစ်ယောက် ရှာပေး ခိုင်”

“သေလိုက်ပါလား မိုးဇာ”

သူမကိုတော့ ရုပ်ဆိုးဆိုး ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ခိုင်းတဲ့ မိုးဇာ။

သူ့အလှည့်ကြတော့ ရုပ်ချောချောဆရာဝန်တဲ့။

ကဲ...ဘယ်လောက်လည်လဲ။

“မသေနိုင်သေးဘူး ခိုင်ရေ၊ ခုမှအလုပ်ရကာစ ရှိသေးတယ်၊ ဪ...မေ့လို့ ရှင့်အတွက် အလုပ်ရှာပေးရမလား ခိုင်”

“ဘာလဲ ရှိလို့လား”

“အတွင်းရေးမှူးတစ်နေရာ လိုတယ်တဲ့ ခိုင်”

“ဟင်...ဒါဆို အမြန်လျှောက်ရမှာပေါ့၊ လစာကကော ဘယ်လောက်လဲ မိုးဇာ”

နေ့စဉ် လှလှပပလေးဝတ်ကာ အလုပ်သွားမှာမျိုးကို သူမ သဘောကျသည်။

“ဒါတော့မသိဘူး၊ နေဦးခိုင် သေချာအောင် တို့စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...သိတာနဲ့ ချက်ချင်းအကြောင်းပြန်နော် မိုးဇာ”

“စိတ်ချပါ ခိုင်ရယ်၊ ကဲ ဒါပဲနော် ဘိုင်”

“ဘိုင်”

မိုးဇာ ဖုန်းချသွားတော့ သူမ မွေ့ယာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်၏။ လှပသော အတွင်းရေးမှူးဘဝကို မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ အတော် စမတ်ကျမှာပဲ။

xxxxx

“ချောင်းသာသွားရတာ ပျော်ရဲ့လားသမီး”

ဒက်ဒီအမေးကြောင့် သူမ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ရ၏။

သို့သော် တကယ်တမ်း ထွဋ်ခေါင်တို့နှင့် ရန်ဖြစ်နေတာကြောင့် ကောင်းကောင်းမပျော်ခဲ့ရပါ။

“ဒက်ဒီ”

“ဘာလဲသမီး”

“မာမိက ဟိုကိစ္စစိစဉ်ပြန်ပြီ”

မျက်နှာလေး စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် သူမပြောတော့ ဒက်ဒီ သက်ပြင်းချ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ မာမိကျေနပ်အောင် သွားတွေ့လိုက်ပါ သမီးရယ်”

“ဟင်...ဒက်ဒီက မာမိဘက်ပါသွားပြီလား”

သည်တော့ ဒက်ဒီ ခေါင်းခါယမ်း၏။ သူမကို နှစ်သိမ့်

ဟန်ဖြင့်...

“လူချင်းတွေ့ရုံပဲ သမီးရယ်၊ ကိုယ်မကြိုက်ရင် ငြင်းလို့ ရတာပဲ၊ ပြီးတော့ ပထမတစ်ခါ မာမိဆန္ဒကို ဖျက်ပြီးပြီမဟုတ်လား ကွယ်”

“သမီးတော့စိတ်ညစ်တာပဲ ဒက်ဒီ”

နက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်လေးများထဲ ဖြူနေသည့် လက်ချောင်းလေးများ ထိုးဖွကာ စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် သူမပြောလိုက် ၏။

ဒက်ဒီပြုံးကာ...

“အမှန်တော့ ဒါ သမီးအပြစ်ပဲ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တကယ်လို့ ဒီအချိန်မှာသာ သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေရင် မာမိဆန္ဒကို ငြင်းမှာပဲ”

“အို...ဒက်ဒီကလဲ”

သူမမျက်နှာလေး ရဲသွား၏။ ဒက်ဒီကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနိုင်တာ ဒါတွေ့ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။

သို့သော် ဖခင်ကိုယ်တိုင်က ချစ်သူအကြောင်း ပြောလာ တော့ သူမမစွဲတာ ရှက်မိသလိုပါပဲ။

“တကယ်ပြောတာ သမီးမှာ ချစ်သူရှိရင် ဒက်ဒီခေါ်တွေ့ ပြီးကြည့်မယ်၊ သဘောကျရင် သမီးမာမိကို ဆန့်ကျင်ပြီး သဘော စူးမယ်၊ ခုတော့ သမီးမှာလည်း ပြစ်ရာလူမရှိတော့ မာမိရွေးပေး တာပဲ သွားကြည့်လိုက်ပါကွယ်၊ တကယ်တော့ သမီးမာမိပြော သလို ဒက်ဒီတို့မရှိရင် တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချနိုင်ဘူးလေ”

သေချာပြီ မာမိက ဒက်ဒီကို ဒီစကားတွေဖြင့် စည်းရုံး ထားပြီဟု။ ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် မတတ်နိုင်မှတော့ သူမဘာတတ်နိုင် ခုလဲ။

“ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ဆန္ဒရှိနေမှတော့ သမီးသွားကြည့်ပါ ဖယ် ဒက်ဒီ”

“အေး...ဒါမှ ဒက်ဒီသမီးလိမ္မတာ”

“ဒါပေမယ့် သမီးသဘောမကျလို့ငြင်းရင် မာမိကို ဒက်ဒီ တူပြောပေးရမယ်နော်”

“အေးပါကွယ်”

သူမဘက်မှ တစ်မဲရှိပြီမို့ အားတက်သလိုရှိသွား၏။ မာမိ စိတ်ကျေနပ်ဖို့ ဟိုလူကို သူမသွားတွေ့ရမည်။ ဒါပေမယ့် သေချာ

တာက ထိုလိုလူမျိုး သူမစိတ်ဝင်စားမည်မဟုတ်ပါ။ ညရောက်
တော့ မာမိက...

“သန်ဘက်ခါတွေ့ဖို့ ချိန်းခဲ့ပြီ ခိုင်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မာမိ
ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့မယ်”

“ဟာ...မာမိကလည်း လူငယ်ချင်းတွေ့ရမှာ မဟုတ်
လား၊ မာမိပါလာတော့ ခိုင်တို့ချင်း ဘယ်လိုစကားပြောမလဲ”

နှစ်ယောက်တွေ့လျှင် သူမက ထိုလူကို အပြတ်ကော့
စဉ်းစားထား၏။ ထို့ကြောင့် မာမိလိုက်မယ်ဆိုတော့ အမြန်တာမိ
သည်။

“အင်းလေ...မင်းက ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ၊ ကလေးချင်း
လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ကြပါစေလားကွာ”

ဒက်ဒီက စာဖတ်နေရာမှ မာမိကို ဝင်ပြောသည်။
ညညတော့ မာမိ ဖျတ်ခနဲ ဒက်ဒီကို မျက်စောင်းထိုး၏။

“ဘာလဲ...ရှင်က သမီးဘက်လိုက်ပြီး ဘာတွေ့ကြစည်
ကြဦးမလို့လဲဟင်”

“ဟေ့...မင်းအထင်လွဲနေပြီကွာ၊ ဒီတစ်ခါ သမီးထို
ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားတွေ့ခိုင်းတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မာမိ၊ ဒက်ဒီက မာမိစိတ်ချမ်းသာအောင်

သွားတွေ့ဖို့ သမီးကို ပြောထားပြီးသားပါ”

“တကယ်လား”

မာမိပုံစံက မယုံရဲရဲ။ အင်းလေ...ဒက်ဒီနှင့်ခိုင်ကလည်း
မာမိမယုံအောင် ပထမတစ်ကြိမ်က လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် သူမခေါင်းသွက်သွက်လေး ညှိတ်ကာ...

“တကယ်ပါ မာမိရဲ့၊ ဒါကြောင့် မာမိလိုက်မပို့ပါနဲ့၊
ဟိုလူကို သမီးဘာသာ သွားတွေ့ပါ့မယ်နော်”

လေးနက်စွာ သူမပြောတော့ မာမိစဉ်းစားဟန်ဖြင့်
တစ်ချက်ငြိမ်သွား၏။ ခဏနေမှ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီတစ်ခါ တလွဲလုပ်လာလို့ကတော့
ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော် ခိုင်”

“စိတ်ချပါ မာမိရယ်၊ ဒက်ဒီရှေ့မှာ သမီးကတိပေးပါ
တယ်”

“မိဘယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားမလုပ်နဲ့နော် သမီး”
ဒက်ဒီ ဝင်ပြော၏။ မာမိက ဒက်ဒီကို သဘောကျဟန်
ကြည့်သည်။

““ခိုင်...ဘယ်တုန်းက ဒက်ဒီစကားကို နားမထောင်ဘူး
လို့လဲ၊ ဒီကိစ္စလည်း စိတ်ချပါ ဒက်ဒီ”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ၊ ဒက်ဒီသမီး လိမ္မာတာ သိပါတယ်”

“အင်း...ခုမှပဲ မာမိစိတ်အေးတော့တယ်၊ ဒီတစ်ခါ ကိုသမီးဆုံးမတာ မှန်သွားပြီသိလား”

မာမိမှာ ဒက်ဒီတစ်ယောက် သူ့ဘက်ပါ၍ အတော်ကျနပ်ဟန်။ ဒက်ဒီက ခပ်တည်တည်ဖြင့်...

“သမီးကို ငါ အမြဲအမှန်တရား ဆုံးမခဲ့တာကွ၊ ဒီကိစ္စမှမဟုတ်ဘူး အမေကြီး”

“အမယ်...ပထမတစ်ခေါက်က ရှင်ပဲ သမီးကိုချောင်းသာလွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လားဟင်”

သည်တော့ ဒက်ဒီ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ သူမမှာ ဒက်ဒီကိုကြည့်ကာ သနားသွား၏။

“အို...မာမိကလည်း အဲဒါ သမီးခွတ်အတင်းပူဆာလို့ ဒက်ဒီလွှတ်လိုက်တာပါ၊ တကယ်တော့ ဒက်ဒီက မာမိစိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိကထားပါတယ်”

“အမယ်...ဘာတွေများ အဓိကထားလို့လဲ ဒေါ်ခိုင်”
ဒက်ဒီနှင့်သူမ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲကြည့်မိ၏။

“ခုပဲ...ဒက်ဒီက သမီးကို ဟိုလူနဲ့သွားတွေ့ခိုင်းတာ မာမိစိတ်ချမ်းသာအောင်လို့ပေါ့”

“အေးလေ...သမီးပြောတာ မှန်တယ်လေကွာ”

ရိုးသားအေးဆေးသော ဒက်ဒီက သူမစကားကို လိုက်ထောက်ခံလေ၏။ မာမိက သူမတို့သားအဖကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဒီသားအဖနော်...တော်တော်အတိုင်အဖောက်ညီနေနောက်ထပ်ဘာတွေ ကြံစည်နေပြန်လဲ မသိဘူး”

“မင်းနှယ်တော့ ခက်ပါလားမိန်းမရာ၊ ငါ့တစ်သက် မင်းကို ဆန့်ကျင်တာ ဘာများရှိခဲ့လဲ”

“ဟုတ်သားပဲ မာမိကလဲ”

သူမငယ်စဉ်ကတည်းက မာမိစိစဉ်သမျှသာ ဒက်ဒီခေါင်းညိတ်တတ်၏။ အေးဆေးသော ဒက်ဒီကြောင့် မာမိမှာ လင်မယားရန်ဖြစ်တယ်မရှိခဲ့ပါ။

“ကဲ...ကဲ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါကို လက်တွေ့ပြဖို့ ညည်းငါ့စကားနားထောင်ဖို့ပဲ ခိုင်”

“သိပါတယ် မာမိရဲ့၊ ကဲပါ သမီးဘယ်နေရာကို ဘယ်အချိန် သွားရမှာလဲပြော၊ ပြီးတော့ တွေ့ရမယ့်လူနာမည်က”

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင်တဲ့၊ တွေ့ရမှာက အရင်နေရာ ပုလဲပြု
မှာ၊ အချိန်က မနက်ဆယ်နာရီ”

မာမိပြောသမျှ လိုက်မှတ်ရင်း ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဆိုသော
အမည်က သူမကို စိတ်ဝင်စားစေ၏။

နာမည်က စစ်ပိုင်တဲ့။

ယောက်ျားပီပီသသနာမည်မျိုး။

လူကတော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ
မျက်ဝန်းထဲ ကိုကိုဆရာဝန်ကို မြင်ယောင်မိသည်။

ကိုကိုနာမည်ကော ဘယ်လိုခေါ်ပါလိမ့်။ တကယ်ဆို
ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ကိုကိုနာမည်ပဲ ဖြစ်သင့်၏။

အို...ငါဘာတွေတွေးမိပါလိမ့်။ သူမတာဝန်က ဘယ်ထို
နာမည်နဲ့လူပဲဖြစ်ဖြစ် မာမိသဘောအတိုင်း သွားတွေ့ရမည်မဟုတ်
လား။

“ဒါပဲနော် ခိုင်၊ အဲဒီနေ့ကြရင် မာမိကို တစ်ခါက ရွေး
တဲ့ ဝတ်စုံလေးပဲဝတ်သွား”

“ရတနာတွေတော့ မဝတ်ဘူးနော် မာမိ”

ပွဲလမ်းအခမ်းအနားမျိုးမှလွဲ၍ အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာ
များကို သူမ မဝတ်တတ်ပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖန်စီလေးတွေသာ

တတ်၏။

သူမစကားကို မာမိက ကြိုက်နှစ်သက်ပုံမရပေမယ့်...

“အေးလေ...သမီးသဘောပါပဲ၊ မာမိသမီးက လှပြီးသား
ဆိုတော့ ရတနာမဝတ်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကိုယ့်သမီးကိုယ် မြှောက်နေတာမို့ ဒက်ဒီက စာဖတ်နေရာ

‘အဟမ်း...အဟမ်း’ဖြင့် ချောင်းဟန့်သံပြု၏။

မာမိမျက်စောင်းက ဒက်ဒီထံ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ရောက်
သွားတာကြောင့် သူမပြီးလိုက်လေသည်။

xxxx

“ကိုင်း...ပြောစမ်းပါဦး မိုးဇာ၊ ဒီနေ့ ရှင့်ဆီလာဖို့ ခိုင်ကို
ခေါ်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

သန်ဘက်ခါ ဟိုလူနှင့်သွားတွေ့ရမည်မို့ တစ်ယောက်
တည်း စိတ်ရှုပ်နေသော သူမကို မိုးဇာက ဒီနေ့ရုံးသို့လာရန် ဖိတ်
ခေါ်တာကြောင့် မျက်နှာလေးမွန်မွန်ဖြင့် ရောက်လာခဲ့၏။

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ ခိုင်၊ ရော့ ဒီမှာလျှောက်လွှာ”

“ဟင်...ဒါက”

“ဘာမှတွေးမနေနဲ့၊ အဲဒါ တို့ကုမ္ပဏီက အတွင်းရေးမှူး
နေရာခေါ်တဲ့ လျှောက်လွှာပဲ ခိုင်”

“ဟယ်...ဒါဆို ခိုင်လျှောက်ရမှာပေါ့နော်”

“အေး...မလျှောက်ချင်လည်း လွှင့်ပစ်လိုက် ခိုင်”

“အဟဲ...မိုးဇာကလဲ”

သူမလိုချင်သော အလုပ်မို့ မှတ်မှတ်ရရလာဖို့ခေါ်တဲ့ မိုးဇာကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဖောင်ကို ခပ်သွက် သွက်လေး ဖြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ခေါ်တာလဲဟင် မိုးဇာ”

“အတွင်းရေးမှူးက တစ်ယောက်ပဲလိုတာဆိုတော့ များများစားစား မခေါ်ထားဘူး၊ နီးစပ်ရာက ဆယ်ယောက်လောက် ပဲ ခေါ်တာ ခိုင်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသိပ်မများတော့ ခိုင်တို့အတွက် အခွင့်အရေးရှိတာပဲ မိုးဇာ”

ယောက်ျားမယူချင်လည်း အလုပ်တစ်ခုရမှဖြစ်မည်မို့ သူမ ဒီတစ်ခါ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားဖို့လိုအပ်ကြောင်း သဘောပေါက် လိုက်၏။

“တို့ကတော့ ခိုင်ရပါစေလို့ မျှော်လင့်တာပဲ၊ ဒါမှ တို့နဲ့ ခိုင် တစ်ရိုးတည်းအတူတူလုပ်ရမှာ”

“ဒါပေါ့ မိုးဇာ၊ ခိုင်ကလည်း မိုးဇာရှိတဲ့နေရာပဲ လုပ်ချင် တာပါ”

အပြီးလေးဖြင့် သူမပြောတော့ မိုးဇာ မျက်စောင်းဖွဖွထိုး

၏။

“ဒေါ်ရွှေခိုင်နော်...ကျုပ်ကို လေ့ကျင့်နေနဲ့၊ ရှင့်အဆွေက မဟုတ်ဘူး”

“ဟယ်...အဆွေဆိုလို့ မနက်ဖြန် ဟိုလူနဲ့သွားတွေ့ ခုမယ် မိုးဇာ”

ယခုကြတော့ သူမမျက်နှာလေးက ပြောရင်း ချက်ချင်း စိတ်ညစ်သွားဟန်။ မိုးဇာက ဝမ်းသာဟန်ဖြင့်...

“ကောင်းတာပေါ့ ခိုင်၊ ရှင့်က စုတ်ကောလာဘ်ကော တစ်ခါတည်းဝင်မယ်ထင်တယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ မဖြစ်မနေ သွားတွေ့ရမှာမို့ စိတ် ညစ်နေတာနော် မိုးဇာ”

သည်တော့မှ မိုးဇာက သူမကို ကရုဏာဖြစ်သလို ကြည့်

၏။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ညစ်နေပါနဲ့ ခိုင်ရယ်၊ တွေ့လို့ မကြိုက်ရင် ငြင်းပစ်လိုက်ပေါ့ဟာ”

“အင်း...ခိုင်လည်း ဒီလိုစဉ်းစားထားတာပဲ မိုးဇာ၊ ဆက် အဲဒီလူနယ် ဘာကြောင့် ခုထိ မိန်းမမယူသေးတာပါလိမ့် ခိုင်”

ထိုစကားကြောင့် မိုးဇာ ခပ်ခနဲရယ်၏။

“ဟင်...ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ မိုးဇာ”

“ဪ...ရယ်စရာပေါ့ ခိုင်၊ ရှင်လိုပဲ တစ်ဖက်လူက ပြန်ပြောမှာပေါ့၊ ဒီမိန်းမ ခုထိ ယောက်ျားမရတာ ရုပ်ဆိုးလို့ဆိုရင်”

“အမယ်...ဒီကစိတ်မဝင်စားလို့ပါနော်၊ မိုးဇာအသိပါ”

ကိုယ့်အလှည့်ကြတော့ နည်းနည်းမှ သည်းမခံချင်။ ဟိုလူ သာ တကယ်ပဲ ဒီလိုမျိုးပြောနေလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ကဲ...ကဲ အလုပ်ရမှ ရှင့်မာမီကို ငြင်းလို့ကောင်းမှာပေါ့ ခိုင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်မရှိတော့ မာမီတို့က ယောက်ျားစားဖို့ကြံနေတာဆိုးတယ်ဟာ”

“ဪ...ဒါက မိဘဝတ္တရားပဲ ခိုင်ရယ်”

“တော်ပါ၊ ဒါမျိုး တာဝန်မကျေလည်း ခိုင်က အပြစ် မတင်ပါဘူးနော်”

မာမီဆန္ဒစောနေတာကြောင့်သာ သူမ စိတ်မောရခြင်းပေါ့

“ကဲ...အဲဒါတွေထားပါ၊ လာ ရှင့်ကို အသုပ်လိုက်တော့ မယ် ခိုင်”

“ဘယ်နားမှာလဲ မိုးဇာ”

“ဟိုဘက်လမ်းတင်ပါ၊ အရမ်းကောင်းတယ် ခိုင်၊ ဆို”

ဘလည်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရောင်းတဲ့အစ်မကြီးကလည်း ဖြူဖြူတုတ်တုတ်နဲ့”

မိုးဇာ အညွန့်ကောင်း၍ လိုက်ခဲ့၏။ အသုပ်စုံဆိုင်က သူမတို့မိန်းကလေးတွေအကြိုက် မဟုတ်လား။

ဆိုင်ရောက်တော့ တကယ်ပဲ မိုးဇာပြောတဲ့အတိုင်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် စားချင်စဖွယ်။

“အစ်မရေ...ချဉ်ငံစပ်အသုပ်စုံ နှစ်ပွဲပေးပါ”

ထောင့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မိုးဇာ လှမ်းမှာသည်။

ဓာတ်ဗူးထဲမှရေခွေးပူပူကို ငဲ့၏။

“ဒါနဲ့ မိုးဇာ၊ ရှင်တို့ဘော့စ်က ဘယ်သူလဲ”

သူမမေးတော့ မိုးဇာ ပခုံးတွန့်၏။

“တို့လည်း တစ်ခါမှမတွေ့ရသေးဘူး ခိုင်၊ ခရီးသွားနေတယ်ပြောတာပဲ”

“ဒါဆို ရှင်တို့ကို အလုပ်ခန့်တာက”

“မန်နေဂျာလေ၊ ဘော့စ်ခရီးသွားနေတုန်း သူ့ကိုလွှဲထားခဲ့တာ၊ တို့အလုပ်လောက်တော့ ဘော့စ်မပါလည်းရတာကိုး”

ထိုစဉ် အသုပ်ပွဲတွေ ရောက်လာ၏။ မိုးဇာက ကြက်သွန်

ဖြူ၊ ငရုပ်စိမ်းပန်းကန်ကို ယူပြီး သူမရှေ့တိုးပေး၏။

“စာကြည့် ခိုင်၊ ကောင်းတယ်၊ ဟင်းချိုကလည်း ငရုတ်

ကောင်းနဲ့ မွေးနေတာပဲ”

“အေးနော်”

တကယ်အသံအသက်သံကြည့်တော့ ကောင်းပါ၏။ ကြက်သွန်
ဖြူလေးကိုက်လိုက်၊ ငရုတ်သီးတောင့်လေးစားလိုက်နှင့် ရင်ထဲမွေး
လာသည်။

“ဒါဆို...ခိုင်တို့လျှောက်တဲ့ အတွင်းရေးမှူးက”

“တို့ဘော့စံအတွက်လေ၊ ပထမအတွင်းရေးမှူး ထွက်
သွားလို့ ခိုင်”

“ဪ”

အလုပ်သာရလျှင်တော့ မာမီကို အကြောင်းပြဖို့ ကောင်း
၏။

“ယောက်ျားမယူဖြစ်သေးဘူး အလုပ်လုပ်ဦးမယ်လို့”

ဒါဆို မာမီလည်း ပြောသာမည်မဟုတ်။ ဒက်ဒီကိုပါ
စစ်ကူတောင်းလျှင် အဆင်ပြေမည်ထင်၏။

“မနက်ဖြန်ကြရင် ရှင်သွားတွေပြီး တို့ကိုဖုန်းဆက်ပြော
ဦးနော် ခိုင်”

“အေးပါဟယ်၊ သေချာတယ်၊ ခိုင်တော့ ဘယ်လိုမှ
စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး မိုးဇာ”

“ဒီလောက်ပြောမနေပါနဲ့၊ တော်ကြာ ရှင်သဘောကျတဲ့

❖ မိုးမိုး - စာပေ ❖

လူမျိုးဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ခိုင်”

“အေးဟေ့...အဲဒီလိုသာဆို မာမီရယ်၊ မြန်မြန်လက်ထပ်
ပေးပါလို့ ပြောလိုက်မယ်”

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် သူမက ရွဲ့ပြောသမျှ မိုးဇာက သဘောကျ
လေ၏။ နောက်တော့ သူမပါ လိုက်ရယ်ကာ မနက်ဖြန်တွေ့ရမည့်
တိုလူချော မလာပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မိုးဇာ၊ လူတွေ ဘယ်လောက်စစ်မှာလဲ”

“တို့ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ခိုင်၊ သေချာတာကတော့
ရှင် အဲဒီနေ့ လုလုပပဝတ်လာဖို့ပဲ”

“အမယ်...မလှရင် မခန့်တော့ဘူးတဲ့လား မိုးဇာ”

“ဟဲ့...ပထမအတွင်းရေးမှူးတုန်းက ရုပ်ကဆိုးတဲ့အပြင်
ဝတ်တာစားတာကလည်း ညစ်ပတ်လို့တဲ့”

“ဟင်...တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ သူဌေးက အသန့်အပြန့်ကြိုက်သမျှ
အတော်သည်းခံလိုက်ရတာဆိုပဲ”

တကယ်တော့ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်
တာပဲ ကြိုက်ပါ၏။ ရုပ်ဆိုးရပ်လှတာ အဓိကမဟုတ်သည့်တိုင်
စစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကို ကောင်းကောင်းလုပ်သင့်သည်။

“အစထဲက ဘာလို့ခန့်လဲ မိုးဇာရဲ့”

❖ မိုးမိုး - စာပေ ❖

“ဪ...အလုပ်ကျွမ်းကျင်လို့လေ၊ သူဌေးတွေက
အလုပ်ကျွမ်းကျင်တာကို သဘောကျတာမျိုး”

“ဒါဆို...ခိုင်တော့ ရမယ်မထင်ဘူးမိုးဇာ၊ အလုပ်က
ခုမှစတင်မှာဆိုတော့လေ”

လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ သူမမှာ မရှိတာမို့ စိတ်ပျက်အား
လျော့သလို ဖြစ်သွား၏။

“ရှင်ကလည်း အားလျော့မနေစမ်းပါနဲ့၊ အနည်းဆုံး
ရှင်မှာ အရည်အချင်းကောင်းတော့ ရှိပါတယ်ခိုင်”

“ဟင်...ဘာတွေလဲ မိုးဇာ”

သည်တော့ မိုးဇာက သူမကို ပြုံးစေနေကြည့်ကာ...

“ရှင်က သိပ်လှပြီး သိပ်သန့်ရှင်းတယ်လေ ခိုင်”

“မိုးဇာတော့ လုပ်ပြီ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ဒါလည်း အရည်အသွေးကောင်းစွာ
ခိုင်ရဲ့”

“တော်စမ်းပါဟာ”

သို့သော် မိုးဇာပြောတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး သူမမှာ တကယ်
ရှိတယ်ဆိုတာသိ၏။ သူမကိုကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲတမ်း သပ်ရပ်
လှပနေတာမဟုတ်လား။

xxxx

ဖြူလွယ်ဝတ်စုံသည် သူမ၏ နို့နှစ်ရောင်အသားအရေနှင့်
အထူးလိုက်ဖက်နေ၏။ မာမီ ဇွတ်ဆင်လိုက်တာမို့ စိန်ရံထားသော
ဝတ်စုံကပ်နှင့် လည်ဆွဲကို ဝတ်ခဲ့ရသေးသည်။ မာမီကတော့
သူမကိုကြည့်ကာ...

“သိပ်လှတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်သေး၏။ သည်တစ်ခါတော့ မနက်ဆယ်
နာရီအတိအမှတ်မှာ ပုလဲဖြူကို သူမရောက်လာသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ မိသားစု
အဖွဲ့လိုက် ချစ်သူမောင်နှံ ဒါမှမဟုတ် လက်ထပ်ပြီးကာစ စုံတွဲ
ဟန်မျိုးတချို့ တွေ့ရပေမယ့် သူမကိုစောင့်နေမည့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်
တစ်ယောက်တည်းကို မတွေ့ရပါ။

ကြည့်ရတာ မရောက်သေးတာလားမသိ။ အရင်တစ်ခါ
သူမဘက်မှ ပျက်ကွက်ခဲ့၍ ယခု သူနောက်ကျတာလား။

ရောက်နေပြီမို့ မထူးတာကြောင့် သူမကနှစ်ယောက်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လို့ရသော ထောင့်စားပွဲတွင် ရွေးချယ်ထိုင်
လိုက်၏။

ဝိတ်တာလေးကို ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာလိုက်သည်။ ထိုအချိန်
“ဟင်း” ခနဲ သက်ပြင်းချမိကာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်
လက်မှနာရီကြည့်တော့ ဆယ်နာရီ။

“ဟိုတစ်ခေါက် ကလေးမ နေမကောင်းဖြစ်သွားလို့တဲ့
သားရယ်၊ လူမှုရေးကိစ္စမဟုတ်လား၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွယ်၊
ခုတစ်ခါတော့ သူတို့ဘက်က ဆက်ဆက်ချိန်းထားတာပါ”

မေမေ၏ လူတွေ့ဆုံပွဲက မပြီးသေးပါလား။ ပထမ
တစ်ကြိမ် သူသွားစောင့်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ဖက်မိန်းကလေး ရောက်မလာ
ပေ။

“ချိန်းထားပြီး ပျက်ကွက်တာမျိုးလောက် သူဒေါသ
ဖြစ်တာမရှိ”

သို့သော် မေမေထံသို့ ဖုန်းဆက်တောင်းပန်သည်တဲ့။
ထိုမိန်းကလေး နေမကောင်း၍ပါတဲ့။

ကဲ... ဒီလိုမကျန်းမာတဲ့ မိန်းကလေးကို သူက ဘဝ
တစ်သက်တာ လက်ထပ်ရမည်လား။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ နဂိုက အချစ်မပါရတဲ့အထဲ လူနာ
တစ်ယောက်လို အမြဲရှိနေမည့်မိန်းမကို ဘယ်ယောက်ျားလက်ထပ်
ချင်မှာလဲ။

ဒါကြောင့်များ မိန်းကလေးဘက်မှ သူလိုဆရာဝန်နှင့်
ခွတ်သဘောတူနေတာဖြစ်မည်။

“မေမေရယ်... ကျွန်တော်တို့ရေစက်မရှိလို့ ပထမတစ်ခါ
လွဲကြပြီပဲ၊ ဘာကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်တွေ့ဆုံမလဲဗျာ”

သူ စိတ်ပျက်စွာပြောတော့ မေမေ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မေမေ ကတိပေးထားလို့ပါ သားရယ်၊ မိန်းကလေးကို
တွေ့ပြီးမှ သားစိတ်မဝင်စားရင် တစ်မျိုးပေါ့ကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးလို့ သဘောထားပြီး သား သွားတွေ့လိုက်ပါ
ကွယ်”

တစ်သက်လုံး မေမေစကား နားထောင်လာခဲ့သော သူ
အတွက် စိတ်ရှုပ်ရပါ၏။ သူ့အလိုဆန္ဒဆိုလျှင် ထိုမိန်းကလေးကို
သွားတွေ့မှာမဟုတ်တော့။ ယခုတော့ မေမေကို ငဲ့ညှာသွားကာ
ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ကျွန်တော်သွားတွေ့လို့ သဘောမကျ
ရင် ငြင်းမှာနော် မေမေ”

“အေးပါကွယ်”

မေမေဆီက ထိုကတိဝန်ခံချက်ရမှ သူထွက်လာခဲ့၏။
သည်နေ့ သူ့မှာ အလုပ်တွေရှိသေးသော်လည်း မေမေဆန္ဒကြောင့်
မနည်းအချိန်ယူသွားရောက်ခြင်းပါ။

ပုလဲဖြူသို့ ရောက်တော့ စားသောက်ခန်းထဲ မျက်စိ
တစ်ချက် ခြေကြည့်မိ၏။

မတွေ့။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်နေတဲ့ မိန်းကလေး
ဟူ၍ ဘယ်သူမှမရှိပါလား။

အင်း...ကြည့်ရတာ ပထမတစ်ခါလို ပျက်ကွက်ပြီလား
မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောက်မှတော့ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်
စောင့်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ထောင့်စားပွဲမှာဝင်ထိုင်
ကာ ဝိတ်တာလေးကို ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာသည်။

“အို...သူ”

သန့်စင်ခန်းမှ ပြန်လာသော သူမက ရုတ်တရက် စားပွဲ
တစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ထို့
မြင်သွားရခိုက် ခြေလှမ်းလေး တုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဒါ...ဒါ သူမရဲ့ ကိုကိုဆရာဝန်”

ထုံးစံအတိုင်း သူက တည်ကြည်သောမျက်နှာနှင့် ကော်ဖီ

ကို တစ်ငုံချင်းသောက်နေ၏။ ထူးဆန်းစွာပင် သူ့ကိုကြည့်ရင်း
သူမရင်တွေ ခုန်လာသည်။

ကြည့်စမ်း...တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ သူနဲ့မှလာတွေ့
နေပါလား။

မတွေ့ရတာကြာလို့လားမသိ သူ့အသွင်က ပို၍ကြည့်
ကောင်းနေ၏။

မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး။

ငါ့ကို သူတွေ့သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ သူမက ချက်ချင်းပင်
နေရာမှ ပြန်လှည့်ပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့၏။

သို့သော် အပေါက်နားရောက်တော့ ရုတ်တရက် သူမဖုန်း
သံ ပေါ်လာတာကြောင့် ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ချယ်ရီခိုင်ဆိုတာလား”

“ရှင်”

ကြည်လင်ပြတ်သားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏
အသံကြောင့် သူမအံ့သြသွားစဉ်...

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ ပုလဲဖြူမှာ
ဒီနေ့ ဆယ်နာရီချိန်းထားတဲ့လူပါ”

“အို...ရှင်...ရှင် ရောက်လာပြီလားဟင်”

“ရောက်နေပါပြီ ချယ်ရီခိုင်၊ အခု ခင်ဗျားဘယ်မှာလဲ”

တစ်ဖက်လူ၏ အသံမှာ ဆွဲအားတစ်ခုခု ပါဝင်နေသလို မျိုးဖြစ်ကာ သူမအနေဖြင့် ထိုအသံကို ရင်းနှီးကြားဖူးသယောင်ပါ။

“ကျွန်မလည်း ရောက်နေပါပြီ ဒေါက်တာ၊ အခု ကျွန်မ ဘယ်ကိုလာရမလဲဟင်”

“မင်း ဒီဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပါ ချယ်ရီခိုင်”

သူ့အမိန့်ပေးတာကြောင့် သူမဖုန်းဆက်ရင်း လှည့်ကြည့် လိုက်တော့...

“အို...ရှင်”

“ဪ...မင်းကိုး”

လုံးဝမထင်မှတ်ထားသူနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အံ့သြမှင်သက်စွာ ကြည့်မိကြ၏။

ဘုရား...ဘုရား

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဆိုတာ သူမ တိတ်တဆိတ်စွဲလမ်းမိရ တဲ့ ကိုကို ဖြစ်နေပါလား။ တည်ကြည်ခန့်ညားသော သူ့ကိုကြည့် ရင်း သူမရင်တွေခုန်ကာ ကြိတ်ဝမ်းသာလာရ လောက်...

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်မှာမူ သူနှင့်တွေ့ဆုံရမည့် ချယ်ရီခိုင်ကို

တွေ့ရတော့ အတော်စိတ်ပျက်သွား၏။

ဘယ်နှယ့် ဒီကလေးမ။

သူနဲ့နှစ်ကြိမ် ဆုံဖူးပါသည်။ ထိုနှစ်ကြိမ်လုံး ပေါ့ဆဆ နမောနမဲ့နှင့်။ ဘယ်မှာလဲ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည် အချင်း။

ဟူး...စိတ်ပျက်လိုက်တာ။

“ဒေါက်...ဒေါက်တာက ကျွန်...ကျွန်မနဲ့တွေ့ရမယ့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ပါနော်”

ဝမ်းသာစိတ်ကိုမျှသိပ်ကာ သူမ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးလိုက်၏။ သည်တော့ သူက မျက်ခုံးထူထူကြီး တွန့်ခနဲဖြစ်သွား လျက်...

“လက်စသတ်တော့ ချယ်ရီခိုင်ဆိုတာ မင်းကိုး၊ အင်း... ဒါကြောင့် ယထမတစ်ကြိမ်မှာကတည်းက အချိန်မတိကျ၊ အလွဲလွဲ အချော်ချော်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

“ဟို...အဲ...အဲဒါလေ”

သေလိုက်ပါတော့ ခိုင်ရယ်။ မာမိပြောတဲ့လူဟာ သူမှန်း အသိရင် ယထမတစ်ကြိမ်ကတည်းက အပြေးလေးသွားတွေ့ပါရဲ့။ ဆခုတော့ ထိုကိစ္စအတွက် သူအတော်စိတ်ဆိုးနေပုံ။

“ကျွန်...ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

မျက်လွှာလေးချကာ သူမ အမြန်တောင်းပန်လိုက်ပေမယ့်

“ဒီခေတ်ထဲမှာ လူတွေဟာ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် အားကြတတာ မဟုတ်ဘူး ချယ်ရီခိုင်၊ အထူးသဖြင့် အချိန်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် အဖိုးအတန်ဆုံးပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဘာကိစ္စနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မလာဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကြိုတင်ဖုန်းဆက်စေချင်တယ်”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ဒေါက်တာ”

ဘာကြောင့်များ သူ့ရှေ့မှာ ဒီလိုမျက်နှာငယ်ဘဝနဲ့ ဆုံရတာပါလိမ့်။ သည်တစ်ခါနဲ့ဆို သူနဲ့ဆိုတာ သုံးကြိမ်လုံးမှာ သူမဘက်က အမှားတွေသာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ယခုတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူမတို့ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ တည်ကြည်သော သူ့မျက်နှာကို သူမက မရဲတရဲ ခိုးကြည့်လိုက်၏။

“သိပ်ကို အံ့သြစရာကောင်းတာပဲနော်၊ ကျွန်မ တွေ့ရမယ့် လူဟာ ဒီကဒေါက်တာလို မထင်ခဲ့မိဘူး”

“သေချာတာပေါ့...ချယ်ရီခိုင်ဟာ မင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်လည်း လုံးဝမထင်ခဲ့မိတာ အမှန်ပဲ”

သူမက မျက်လွှာလေးချကာ ကြိတ်ပြုံးလိုက်၏။ စိတ်ထဲ

မှာ မာမိုကို ကျေးဇူးတင်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သူမအကြိုက် မာမိုရွာတတ်သားပဲ။

သွားရောက်တွေ့ဆုံဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သည့် မိုးဇာကိုပါ အဆစ်ကျေးဇူးတင်လိုက်သေး၏။

“ဟို...ဒေါက်တာက ဘယ်လိုအစားအစာတွေ ကြိုက်တတ်လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချယ်ရီခိုင်”

ခပ်တည်တည် သူ့အမေးကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် အားတင်းကာ....

“ရှင်...ဟိုလေ...ကျွန်...ကျွန်မအနေနဲ့ ဒေါက်တာ့ အကြိုက်ကို သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ပါ”

“မလိုပါဘူး ချယ်ရီခိုင်၊ ကျွန်တော်က အစားအသောက် ချေးများတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရာရာကို တိကျမှကြိုက်တယ်၊ မှားယွင်းတာမျိုး လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်နဲ့ချယ်ရီခိုင်တို့ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ ဒါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

ပြတ်သားစွာ သူ့အပြောကြောင့် သူမ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်

မိ၏။ သူနှုတ်ခမ်းတွေက တင်းတင်းစေ့စေ့သည်။ သူမကို ခပ်စူးစူး
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရုတ်ခနဲ နေရာမှထ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အို”

ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခွာသွား
သည့် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း သူမစိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုတွေ ဘာ
ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတာပါလိမ့်။

xxxx

“အဟင့်...ဟင့်”

ဝမ်းနည်းစွာငိုရှိုက်လိုက်သော သူမကြောင့် မိုးဇာ ထိတ်
ထန်သွား၏။ သူနှင့်တွေ့ဆုံပြီး ခိုင် အိမ်သို့မပြန်ဘဲ မိုးဇာ အဆောင်
ရောက်ခဲ့ခြင်း။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ခိုင်ရယ်”

“ငါ့ရှက်တယ် မိုးဇာ၊ အခု ခိုင်ဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်
လဲလဲ”

“ဘယ်သူလဲ ပြောပါဦး ခိုင်”

ခိုင်က မျက်ရည်ပေါက်များကို လက်ချောင်းလေးဖြင့်
အသာတို့ဖယ်လိုက်ပြီး မိုးဇာက ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုကို...ကိုကိုနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ မိုးဇာ”

“ဘာ...ဘယ်သူ ခိုင်”

“မာမီသွားတွေ့ခိုင်းတဲ့ ဒေါက်တာဆိုတာလေ၊ အဲဒါ ခိုင်နဲ့ နှစ်ခါဆုံဖူးတဲ့ ကိုကို ဆရာဝန်ဖြစ်နေတာ မိုးဇာရဲ့”

“ဟောတော်”

တကယ်မထင်မှတ်တာမို့ တိုက်ဆိုင်သောအဖြစ်ကို မိုးဇာ ဟင် အံ့သြသွားသည်။ သူမက ကြေကွဲသောမျက်လုံးလေးများဖြင့်...

“လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ဘူး မိုးဇာရယ်၊ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ဆိုတာ သူဖြစ်နေမယ်လို့”

ဇမ်းနည်းစွာ သူမပြောတော့ မိုးဇာက နားမလည်သလို ကြည့်၏။

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ခိုင်၊ ဒေါက်တာစစ်ပိုင် ဟာ ရှင် စိတ်ဝင်စားတဲ့လူဆိုရင် ပိုပြီးဝမ်းသာရမှာ မဟုတ်လား”

“အဟင်း...အမှန်ကတော့ မိုးဇာပြောသလို ဖြစ်ရမှာပါပဲ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ဆုံခဲ့တဲ့ နှစ်ကြိမ်လုံးမှာ ခိုင်ရဲ့ပေါ့ဆမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ တာလေ၊ မိုးဇာကို ပြောပြဖူးသားပဲ၊ သူဟာ အင်မတန်ယောက်ျား ပီသပြီး တည်ကြည်တဲ့လူဆိုတာ”

“အေးလေ...အဲဒါ ခိုင်အတွက် ပိုကောင်းဖို့မဟုတ်ဘူး လား”

သူမဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ခေါင်းလေးခါယမ်းလိုက်၏။

“လုံးဝမဟုတ်ဘူး မိုးဇာ၊ တတိယအကြိမ်မှာလည်း

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က သူမှန်းမသိဘဲ ခိုင် ရှောင်ပြေးခဲ့တယ်၊ သူက လေ သူက အချိန်ကို အင်မတန်တိကျမှ ကြိုက်တာတဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ သူ သုံးကြိမ်လုံး ဆုံရတဲ့အခါ သူမှာ သိပ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရတယ်၊ ဒါကြောင့် ခိုင်နဲ့သူ ရေစက်ပါမဟောဘူးတဲ့လေ”

“ဟင်...ဒါ...ဒါဆို သူက ရှင်ကိုငြင်းလိုက်တာလား ခိုင်”

အလွန်လှပသော ခိုင်လိုမိန်းကလေးမျိုး ငြင်းလိုက်တဲ့လူကို မိုးဇာကိုယ်တိုင် အံ့သြသွား၏။ ခိုင်က ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းလေး ညိတ်ပြသည်။

“တို့ဘယ်လောက် ကံဆိုးလဲ မိုးဇာ၊ ခိုင်လေ သူ့ကိုမြင် မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာ၊ ခုတော့ သူနဲ့ဆုံနိုင်ဖို့ ရှိလျက်နဲ့ တို့ပေါ့ ဆလို့ မဆုံစည်းနိုင်တော့ဘူးလေ”

“အို...ဒီလောက်လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ ခိုင်ရယ်၊ သူက ဒီလောက်ဖြစ်နေမှတော့ ကိုယ်က လှည့်မကြည့်နဲ့ပေါ့၊ သူထက်သာတဲ့လူ ရှင်တွေ့မှာပါ ခိုင်”

မိုးဇာအားပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် ခိုင်အဖို့ ကိုယ့် အကြောင်းကိုယ်အသိဆုံး မဟုတ်လား။ ခိုင်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ယောက်ျားတွေရှိပေမယ့် ဒေါက်တာစစ်ပိုင်လို မြင်မြင်ချင်းရင်ခုန် တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

“ဟင့်အင်း...ခိုင်သိတယ်၊ သူကလွဲပြီး ခိုင်လေ”

“အင်း...ဖြစ်ရလေ ခိုင်ရယ်၊ အမှန်တော့ ပထမ တစ်ခေါက်ကသာ သွားတွေ့လိုက်ရင်နော်”

သည်လောက် စိတ်ထိခိုက်တာ မတွေ့ဘူးသော မိုးဇာက ပါ နောက်ဆုံး စိတ်မကောင်းစွာ ဝင်ပြော၏။

“သူမှန်းသာသိရင် ခိုင်အစောကြီး သွားတွေ့တာပေါ့ မိုးဇာ”

“အေးလေ...ဒါပေမယ့် ခိုင် စိတ်ဓာတ်ကျစရာမလိုပါဘူး၊ ခိုင်တို့ကိစ္စက လူကြီးတွေစီစဉ်တာပဲ၊ သူဘယ်လောက်ငြင်းပါစေ လူကြီးတွေစီစဉ်ရင်ကော”

နောက်တစ်နည်းစဉ်းစားကာ မိုးဇာပြောသည်။

ခိုင် မျက်လုံးလေးတွေ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တောက်ပလာ၏။

“အင်းနော်...ခုတောင် လူကြီးတွေဆန္ဒနဲ့ ခိုင်ကို သူလာတွေ့တာ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ခိုင်၊ ဒီကိစ္စကို လူကြီးတွေ စီစဉ်ရင်”

“ဟင်း...ခိုင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တာပဲ မိုးဇာ။

ဒေါက်တာက သူမနှစ်သက်တာကို လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

တည်ကြည်ပြတ်သားသော သူ့အသွင်ကို မြင်ယောင်ကာ ခိုင် စိတ်ဓာတ်လေးကျသွားပြန်၏။

“ဒါဆို မေ့ပစ်လိုက် ခိုင်၊ ရှင် ဒီလောက်လှတာ လောကမှာ သူထက်သာတဲ့ ယောက်ျားတွေ အများကြီးပါ”

လောကမှာ ယောက်ျားတွေပေါပေမယ့် ချစ်တဲ့လူရှားတာကို သူမ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“ခိုင်ပြန်တော့မယ် မိုးဇာ”

“ဟင်...ချက်ချင်းကြီးပါလား၊ ခြေ...ဒါနဲ့ မနက်ဖြန် ရှင်တို့ကို လူတွေ့စစ်မယ်တဲ့ ခိုင်”

“ဟုတ်လား၊ အလုပ်အမြန်ရရင် ကောင်းမှာပဲ၊ အလုပ်ထဲအာရုံနှစ်ထားရအောင်လို့လေ”

“အမလေး ခိုင်ရယ်၊ ရှင် ဒီလောက်အသည်းအသန်ဖြစ်သွားတာ အံ့ဩတယ်၊ တို့ကတော့ ရှင်းရှင်းမဲ့၊ ကိုယ့်ကိုကြင်မှ ပြန်ကြင်မယ်၊ အလကားနေ စိတ်ဒုက္ခအရောက်မခံနိုင်ဘူး ခိုင်”

“ရှင်မှ မချစ်တတ်သေးဘဲ မိုးဇာရယ်”

မချီပြီးလေးဖြင့် သူမ ထိုသို့သာပြောနိုင်သည်။ တကယ် ချစ်မိလျှင် မလွယ်ပါလား။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မျက်နှာမကောင်း

သော သူမကို မာမိဆီးကြို၏။

“ကြာလိုက်တာ ခိုင်၊ ဒေါက်တာလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သမီးသဘောက”

သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ မာမိကိုကြည့်သည်။ မာမိ မျက်နှာ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့။

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို မာမိတွေ့ဖူးလားဟင်”

“အင်း...ဆေးခန်းသွားတော့ တစ်ခေါက်လား တွေ့ဖူးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး”

“သူပုံစံကို မာမိဘယ်လိုမြင်လဲဟင်”

“အတော်လေး ယောက်ျားပီသပြီး တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ပါ၊ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ခိုင်”

ယခုမှ သူမကို မာမိနားမလည်သလို ကြည့်ကာ မေးလေ၏။ သူမ မျက်တောင်လေးများ ပုတ်ခတ်ကာ...

“ခိုင်က သဘောကျတယ်ပြောရုံနဲ့ မာမိတို့ ဒီကိစ္စကို စီစဉ်မှာလားဟင်”

“အင်း...ဒါတော့ သမီးဘက်က သေချာပြီဆိုရင် ဟိုဘက်ကိုမေးရမှာပေါ့ ခိုင်”

“အဟင်း...ဒါဆို မေးမနေပါနဲ့ မာမိ၊ သူ သူက ခိုင်ကို သဘောမကျပါဘူး”

“ဘယ်လို”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဒီလိုပြောရတာ ရှက်စရာကောင်းပေမယ့် မတတ်နိုင်။ အကြောင်းမသိဘဲ မာမိသွားပြောလျှင် ပို၍ဆိုးနိုင်၏။

“ဟုတ်တယ်မာမိ၊ သူက အင်မတန်တိကျတဲ့လူ၊ ခိုင်က နမောနဲ့မဲ့ ဒီလိုစရိုက်မတူတာ ဘယ်လိုမောင်းဆုံလို့ရမှာလဲဟင်”

“အို...ဒါတွေက အဓိကမဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်၊ မာမိ၊ သမီးမှာ အရည်အချင်းကောင်းတွေ အများကြီးရှိတာပဲ”

“ဘာလဲ မာမိ၊ သိပ်လှပြီး အသန့်အရှင်းကြိုက်တာတို့လား”

သည်စကားမျိုး ခိုးစာပြောခဲ့တာမို့ သူမ မချီပြီးဖြင့် မေးမိ၏။

“အင်းလေ...မာမိသမီးလို အလှပဂေးကို သူက ငြင်းလိုက်သတဲ့လားဟင်”

“တကယ်တော့လည်း သူ့အဖြစ်မဟုတ်ပါဘူး မာမိ၊ လူတော်တွေအတွက် အလှအပက အရေးမကြီးပါဘူး”

သူမရင်နာစွာ ပြောမိ၏။ ကြည့်စမ်း...သူမဟာ အလိုလို

နေရင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အငြင်းပယ်ခံဘဝကို ရောက်သွား
ရတာပါလား။

အမှန်ဆို မိန်းမသားမာနဖြင့် ထိုလူကို စိတ်နာသင့်ပေမယ့်
တာကယ်တမ်း သူမစိတ်က သူ့ကို အပြစ်မတင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ
သည်။ ဒါဟာ အချစ်လား။

“ဒီမှာသမီး... ဒီကိစ္စကို သူတို့ဘက်က စတင်တောင်းဆို
လို့သာ မာမိလက်ခံခဲ့တာ၊ ဒီလို မာမိသမီးကို စိတ်ထိခိုက်အောင်
လုပ်တာမျိုး မာမိလက်မခံနိုင်ဘူး”

“သမီး စိတ်မထိခိုက်ပါဘူး မာမိ၊ လူ့မျှင်းတွေလို
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆင်မပြေဖြစ်တာလို့ သဘောထားပါ
တယ်၊ ဒါကြောင့် မာမိလည်း သူတို့ကို ဘာမှသွားမပြောပါနဲ့နော်၊
မနက်ဖြန် သမီးအလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးဖြေရမှာမို့ အနားယူဦး
မယ် မာမိ”

ထို့နောက် သူမအခန်းဆီ လာခဲ့လိုက်၏။ အခန်းထဲရောက်
တာနှင့် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လဲမိသည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ပုံကို မြင်ယောင်လျက်။
ဒေါက်တာရယ်...။

xxxx

နောက်ဆုံးအနေဖြင့် မှန်ထဲမှာ သူမပုံရိပ်ကို ကြည့်လိုက်၏။
ကော်ဖီရောင်ဝတ်စုံလေးက သူမ၏ ဖြူနုသော အသားအရေနှင့်
အလွန်လိုက်ဖက်နေသည်။ ဖြောင့်စင်းသော ဆံပင်လေးများကို
ဆွသပ်စွာ ဖြန့်ချထားပြီး နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကအစ ကော်ဖီရောင်
လေး။

“မာမိ သမီးသွားတော့မယ်”

“အေး...အေး ငါ့သမီးလေး အဆင်ပြေပါစေကွယ်”
သည်နေ့ သူမ အင်တာဗျူးဖြေရမည်တဲ့။ ထို့ကြောင့်
အနည်းငယ်စိတ်လှုပ်ရှားတာတော့ အမှန်။ သူမရဲ့အလုပ်ရှင်ဟာ
ဘယ်လိုလူမျိုးပါလိမ့်။

ကုမ္ပဏီရောက်တော့ မိုးဇာက အသင့်ကြိုနေသည်။
ကားပေါ်မှဆင်းလာသော သူမကို ပြုံး၍ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်

၏။

“ဒီနေ့ ရှင်သိပ်လှတာပဲ ခိုင်”

“တကယ်လား မိုးဇာ၊ ခိုင်ကို သူဌေးသဘောကျပါ

မလား”

“ထက်ဝက်သေချာပါတယ်၊ အင်တာဗျူးဖြေမယ့်လူတွေ
လည်း ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ သူဌေးကော”

“မရောက်သေးဘူး ခိုင်၊ လာခါနီးပြီ”

ထိုစဉ် ကုမ္ပဏီရှေ့သို့ အဖြူရောင်လင်ခရုဆာကားတစ်စီး
ထိုးရပ်လာ၏။

“သူဌေးလာပြီ”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏အသံကြောင့် သူမကို လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့...

“ဟင်”

“အို”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသူကို မြင်ရတော့ ခိုင်နှင့်မိုးဇာ အလွန်
အံ့သြသွားရ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသူက နက်ပြာရောင် အနောက်
တိုင်းဝတ်စုံကို သေသပ်စွာဝတ်လျက် ဆံပင်ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသော
သူမတို့ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့် ထွဋ်ခေါင်ဖြစ်နေပါလား။

သူကတော့ သူမတို့ကို မြင်ပုံမရ။ မန်နေဂျာနှင့်အတူ
ရုံးပေါ်တက်သွား၏။

“မိုးဇာ”

“ခိုင်”

သူမတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်မိသည်။ တစ်ချိန်လုံး အားတင်းထားသမျှ ခိုင်စိတ်တွေ ကျ
သွားရ၏။

“ဒါ...ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိုးဇာ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်
သူဌေးဆိုတာ သူ...သူပဲလားဟင်”

“တို့လည်း သေချာမသိဘူးခိုင်၊ သူဌေး ခရီးထွက်သွား
ဇာယ် ပြောကြတာပဲ၊ အခုမှ သူ့ကိုတွေ့တာ”

“ဒါဆို...ခိုင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မိုးဇာ၊ သူသာ သေချာ
ဇာယ်ဆိုရင် ခိုင်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အလုပ်ခန့်မှာမဟုတ်ဘူး မိုးဇာ”

မိုးဇာကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိအောင်ပါ။
ထွဋ်ခေါင်ဆိုတာ သူမတို့နှင့် တစ်ချိန်လုံး မတည့်တဲ့လူလေ။ သူက
တော သူမတို့ကို အတော်မှန်းနေမှာ သေချာ၏။ သို့သော်...

“မိဆိုင်ပါဘူး ခိုင်ရယ်၊ ခိုင်မှာ အရည်အချင်းရှိရင် သူ
ခန့်မှာပေါ့၊ ရောက်လာမှပဲ ဝင်တွေ့လိုက်ပါ”

“အင်းလေ...ခုတော့ ဒီလိုလုပ်ရုံပဲရှိတာပေါ့ မိုးဇာ၊

ဒါပေမယ့် အလုပ်ရရှိတော့ ခိုင် သိပ်မမျှော်လင့်တော့ပါဘူးလေ၊
ကဲ သွားမယ်”

အင်တာဗျူးဖြေမည့်သူများနှင့်အတူ သူမ သွားထိုင်နေ
လိုက်၏။ စိတ်ထဲကတော့ သူမကံကို အံ့သြမိသည်။

လက်ထပ်ဖို့လူနဲ့ သွားတွေ့တော့ သူမကို အထင်သေးနေ
တဲ့လူ ဖြစ်နေ၏။ ယခု အလုပ်ကိစ္စလာလျှောက်တော့ သူမနဲ့
လုံးဝမတည့်သူဖြစ်နေပြန်သည်။

ကဲ...သူမကံကြမ္မာဟာ ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ်လဲ။
ဟင်းခနဲ သူမ သက်ပြင်းလေးချမိ၏။

“ကဲ...အင်တာဗျူးစပါတော့မယ် ခင်ဗျာ”

ထိုအသံကြောင့် သူမကိုယ်လေး မတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။
မန်နေဂျာက တစ်ယောက်စီခေါ်သည်။

သူမအလှည့် မရောက်သေးပေမယ့် ခိုင် ရင်တွေတုန်နေ
၏။

လာဖြေသူအားလုံး ငယ်ရွယ်ချောမောလှပသော မိန်းက
လေးတွေ၊ အင်တာဗျူးလုပ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသူတွေက မျက်နှာလေး
ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေလားဟင်”

စောင့်နေရသူတွေက ထွက်လာသူတွေကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ

မေးသည်။

“အဟင်း...အိုကေမယ်ထင်တာပဲ၊ သူဌေးက ငယ်ငယ်
ချောချောလေး၊ အဟီး...အလုပ်ရရင်တော့ အတော်ပျော်စရာပဲ”

အရေးထဲ ငယ်ရွယ်ချောမောသော သူဌေးလေးကို
သဘောကျနေတာ ခပ်များများဖြစ်နေ၏။ သူမကတော့ အလုပ်ရဖို့
အဓိကသာထားသည်။ သို့သော် သူမအတွက် ဒါဟာလည်း
ဓမ္မေချာတော့။

“မချယ်ရီခိုင်”

“ဟင်”

သူမအလှည့်မို့ နေရာမှထကာ အခန်းထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ
ဝင်ခဲ့၏။ သူမအခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်လိုက်စဉ် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်
လာသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် ဆုံလေသည်။

“ဟင်...မင်း”

ရုတ်တရက် သူလည်း သူမကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားပုံ။
သူမမျက်လွှာလေး ချက်ချင်းနု၏။ သည်တော့မှ သူက ချောင်း
တစ်ချက်ဟန့်ကာ...

“အဟမ်း...ထိုင်ပါ”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

မျက်လွှာလေးပင့်ကြည့်ရင်း သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူက သူမကို ခပ်တည်တည်ကြည့်သည်။

“နာမည်”

“ချယ်ရီခိုင်ပါ”

“အသက်”

“နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်”

“ဘွဲ့က”

“ဘီကွမ်းပါ”

တကယ်ဆို ဒီအကြောင်းတွေက သူမလျှောက်လွှာမှာ
ဖြည့်ပြီးသားဖြစ်၏။ ယခု သူမကို တမင်မေးနေခြင်းဟု ထင်၏။

“မင်းနာမည် ချယ်ရီခိုင်နော်၊ အင်း...ငါ ချောင်းသာမှာ
တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးအမည်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ၊ ခိုင်တဲ့”

ထိုစကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ပျက်ချင်သွားရ၏။
ချောင်းသာမှာ သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး ဒုက္ခပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။

“ဒါနဲ့ မင်း ဒီအလုပ်ကို လျှောက်တာက”

“ကျွန်မ ဝါသနာပါလို့ လျှောက်တာပါ”

သူက အလုပ်ရှင်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ချောင်းသာမှာ
မာဆတ်ဆတ် ဆက်ဆံ၍မရပါ။ ထို့ကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး သူမ

စိတ်ကိုလျှော့ထားရ၏။

“တကယ်တော့ ဝါသနာပါတာ ဟုတ်ရဲ့လားဟင်၊ ကျုပ်
ကုမ္ပဏီကို ချောက်တွန်းဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အို...မ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို တကယ်
ဝါသနာပါလို့ပါ”

သူက မယုံဟန်ဖြင့် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်၏။

“ကျုပ်အထင်တော့ ဒီကုမ္ပဏီဟာ ကျုပ်ကုမ္ပဏီမှန်းသိ
လို့ မင်း တမင်လာလျှောက်တာလို့”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဟာ ရှင်မှန်း ကျွန်မ
ဒီနေ့မှသိတာပါ ဦးထွဋ်ခေါင်”

စိတ်လျှော့ထားဖို့ ကြိုးစားလျက်မှ သူတစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲ
တာကြောင့် မခံချင်စိတ်လေးဖြင့် ရုတ်တရက် ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

“အဟွန်း...မင်းက ငါနာမည်ကို မှတ်မိသေးသားပဲခိုင်၊
ဒီမှာ အခုဆို ငါက မင်းရဲ့သူဌေး၊ ရှိရှိသေသေဆက်ဆံပါ”

မျက်နှာထားတည်ငြိမ်ဖြင့် သူပြောတော့ သူမနှုတ်ခမ်း
လေး တင်းတင်းစေ့သွားရ၏။ သည်အလုပ်ကို လာလျှောက်မိတာ
သူမမှားတာပဲ။

“ဒါဆို ရှင်ဘက်ကလည်း ကျွန်မကို အလုပ်နဲ့ပတ်သက်

တဲ့ ကိစ္စပဲ ပြောစေချင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို အမိန့်ပြန်ပေးနေတာလား ခိုင်၊ ငါပြောနေတာတွေဟာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တာပဲ၊ ချောင်းသာမှာတုန်းက မင်း ငါ့ကို အမျိုးမျိုးချောက်ချခဲ့တာတွေလေ၊ အဲဒီအကျင့်တွေ အလုပ်ထဲအထိပါလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူမမျက်နှာလေးနီသွားလျက် သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။ သည်လူ တော်တော်အမှတ်ကြီးပါလား။

“ရှင်လည်း...ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားဟင်”

“ဒါက မင်းကစလိုဖြစ်တာပဲ ခိုင်”

“ဒီမှာ...အဲဒီတုန်းကကိစ္စဟာ ကျွန်မတို့ လူငယ်စိတ်နဲ့ ဖြစ်ကြတာပဲ၊ အလုပ်ထဲ ဒီကိစ္စတွေ ဆွဲထည့်ဖို့လိုသလား”

“ဘာကွ...လိုတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်တပျောက်ခဲတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို”

သူမစကားမဆုံးသေးခင် သူမ နေရာမှ ဝုန်းခနဲထလိုက်၏။ သူ အံ့သြသွားကာ...

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ ခိုင်”

သူမ မဲ့ခနဲတစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ကိုစိုက်

ကြည့်ကာ...

“ရှင် ရှေ့ဆက်ပြောမယ့် စကားကို ကျွန်မဆုံးအောင် နားထောင်စရာမလိုတော့ဘူး ဦးထွဋ်ခေါင်”

“ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဟင်း...ရှင်က အလုပ်မခန့်နိုင်ပါဘူးလို့ မပြောခင် ကျွန်မကပဲ ဒီအလုပ်က ကိုယ့်ဘာသာထွက်တယ်၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

ထို့နောက် သူမက သူ့ကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်လေသည်။

“ခိုင်...ဟေ့ နေဦးလေ”

ဆိုသော သူ့အသံကို မကြားယောင်ဆောင်လျက် အခန်းထဲမှ သွက်လက်စွာ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့၏။

xxxxx

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေခိုင်ရယ်၊ တကယ့်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ အဲဒီလူနဲ့ ပြန်ဆုံရတယ်နော်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆုံကာ မိုးဇာက သူမအတွက် စိတ်မကောင်းစွာပြော၏။ သူမ သက်ပြင်းလေးချလိုက်သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မိုးဇာ၊ ခိုင်ကံပဲပေါ့”

“ရှင့်ကံလည်းဟယ် လက်ထပ်ဖို့သွားတွေ့တော့လည်း အဆင်မပြေဘဲ အလုပ်အတွက်က အဆင်မပြေ၊ ကဲ ဘယ်လောက် ဆန်းကြယ်လဲ ခိုင်”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်အကြောင်း တွေးမိတော့လည်း သူမ ရင်နာချင်သလို ထွဋ်ခေါင်အကြောင်းတွေးမိတော့ စိတ်နာချင်ရပြန်၏။

“တို့မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံး ပျက်စီးတာပဲ မိုးဇာရယ်၊

ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကံဆိုးပါလိမ့်နော်”

ခိုင်မျက်နှာလှလှလေး ညှိုးနေတာကိုကြည့်ပြီး မိုးစာလည်း စိတ်မကောင်းပေ။ မှန်တာပြောရလျှင် ခိုင်လိုအဖြစ်မျိုး မည်သူ့ ကြံ့လိမ့်မည်မီဟုတ်ပေ။

“တစ်ခုတော့ သိထားရမယ်ခိုင်၊ အဆိုးပြီးရင် အကောင်း လာတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ရှင် မကြာခင် ကံကောင်းမှာပါခိုင်ရယ်”

“အဟင်း...ခုလို နှစ်သိမ့်ပေးတာ မိုးစာကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခိုင်တော့ မထင်ဘူး၊ ဘာလဲဟင် ခိုင်နဲ့ ကံကောင်းခြင်းဆိုတာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က လက်ထပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်း လာမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးထွဋ်ခေါင်က အလုပ်ခန့်ဖို့ ပြောလာ မှာလား မိုးစာ”

မချီသောအပြုံးလေးဖြင့် သူမမေးတော့ မိုးစာက သက်ပြင်း ချ၏။ သေချာတွေးကြည့်လျှင် ဒါတွေက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ ပဲ။

“ဒီလောက်လည်း အားမလျှော့ပါနဲ့ ခိုင်ရယ်၊ အင်းထော ရှင့်ကိုသာပြောရတယ် ခိုင်၊ တို့ကိုတောင် ထွဋ်ခေါင် အလုပ်ဖြုတ် ပစ်မလားပဲ”

“သူက မိုးစာကိုသိသွားပြီလား”

“အင်း...အဲဒီနေ့က ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး သူလိုက်ကြည့် တယ်၊ တို့ကိုမြင်တော့ ခင်ဗျား ခိုင်သူငယ်ချင်း မိုးစာ မဟုတ်လား တဲ့”

“ဪ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ရှိသော ထွဋ်ခေါင်စိတ်ကို ခိုင်သိနေတာမို့ နီးအာအတွက် စိတ်ပူရပြန်၏။ တကယ်တမ်းမှာ သူမက အလုပ်မရ ခဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါ။

မိုးစာကို ခိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မနစ်နာစေချင်ပေ။

“သူ...အဲဒီလောက်ထိ စိတ်သဘောထား သေးသိမ်မယ် ထင်ဘူး မိုးစာ၊ သူမုန်းတာ ခိုင်ကိုပဲ၊ သူ့ကိုဒုက္ခပေးတာ ခိုင်ပဲ ဆေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခိုင်၊ သူအလုပ်ထုတ်ပစ်လည်း တို့ ခင်းမနည်းပါဘူး၊ တခြားအလုပ်တွေ ပေါပါတယ်”

စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာစွာဖြင့် မိုးစာပြောသည်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ သူမကို အားပေးခြင်းပဲ။ အမှန်မှာ အလုပ်တစ်ခု တကယ် ထက်တွေ့ရဖို့ဆိုတာ ဒီခေတ်ထဲ ဘယ်လိုမှလွယ်တာ မဟုတ်ပေ။

“မိုးစာသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သူ့ကို ခိုင်လိုက်ပြောမယ်၊ တကယ်တော့ မိုးစာမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့”

“ကျေးဇူးပဲ ခိုင်၊ ဒါပေမယ့် မလိုပါဘူးကွာ၊ ကံ
သူလည်း အလုပ်မဖြုတ်သေးပါဘူး၊ တို့ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်”

“သွားလေ မိုးဇာ”

စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်
မြို့၏ ညနေခင်းက စည်ကားလှပါ၏။

တစ်နေရာအရောက်...

“ဟင်...ခိုင် ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ မိုးဇာ၊ အို”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဆိုသော ဆေးခန်းလေးကို တွေ့လိုက်ရ
တော့ သူမကားလေး ရုတ်တရက် နှေးသွား၏။

“ရပ်လိုက် ခိုင်၊ တို့ ဆေးခန်းထဲဝင်ကြရအောင်”

“ဟင်...ဘာလုပ်မလို့လဲ မိုးဇာ”

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကို မြင်ဖူးရအောင်လေ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို
ရှင်ကော မတွေ့ချင်ဘူးလား ခိုင်”

ခိုင် ဝန်မခံပေမယ့် ကားလေးကို ဆေးခန်းရှေ့ ထိုးရပ်
လိုက်၏။ ကံကောင်းစွာ ဆေးခန်းမှာ လူရှင်းနေသည်။

“လာ...ခိုင်”

သွက်လက်စွာပဲ မိုးဇာက ဆေးခန်းထဲဝင်သွား၏။

“ဒေါက်တာ”

“ဟင်...မင်း”

မမျှော်လင့်ဘဲ သူမကိုတွေ့ရတော့ သူ ရုတ်တရက် အံ့သြ
သွားပုံ။ မိုးဇာက ချက်ချင်းပင်။

“လမ်းသွားရင်း ကျွန်မ ဗိုက်အောင့်လာလို့ပါ
ဒေါက်တာ”

“ဪ”

သူက သူမကို ခပ်တည်တည် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာ
မှထသည်။ ထို့နောက် မိုးဇာကို စမ်းသပ်လေ၏။

“ဗိုက်က မကြာခဏအောင့်တတ်သလား”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ အောင့်တတ်ပါတယ်
ဒေါက်တာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဆေးပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဆောင်မှာနေသော မိုးဇာက အစားမမှန်တတ်တာကြောင့်
တစ်ခါတစ်ရံ ဗိုက်အောင့်တတ်မှန်း သူမသိ၏။ ယခုအခါကတော့
နှိုးက တကယ်ဗိုက်အောင့်တာ မဖြစ်နိုင်။ ဟန်ဆောင်နေခြင်းလား
ဟု သူမတွေးမိသည်။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်အလစ်မှာ မိုးဇာက သူမကို မျက်စိမှိတ် ပြ၏။

“ဒါနဲ့...ဒေါက်တာ ဟို ဒေါက်တာဆေးခန်းရှေ့မှာ ကွန်ပေါင်ဒါအလိုရှိတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ အလုပ်လျှောက်လို့ရပါ တယ်နော်”

မိုးဇာအမေးကြောင့် သူ ခေါင်းမောကြည့်သည်။

“ဘယ်သူလျှောက်မှာလဲ”

“ဒီက ကျွန်မသူငယ်ချင်းပါ။ ခိုင်တဲ့”

မိုးဇာပြောသမျှ သူမ မတားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။ သူက သူမကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သည်။

“ကွန်ပေါင်ဒါဆိုတာ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်မှာပဲ၊ မင်းက ဆေးအကြောင်းတွေသိလို့လား ခိုင်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ယောင်ရမ်းကာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။ မိုးဇာက ပြုံးကာ သူမကို ရှေ့သို့အသာတွန်းလွှတ်သည်။

“မင်း တခြားအလုပ်တွေ မလျှောက်ဘူးလား ခိုင်”

“ရှင်...လျှောက်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒါဆို အဲဒီအလုပ်တွေက”

“ဪ...ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ၊ ခိုင်က ဆေးဝါးနဲ့ပတ် သက်တာ ပိုဝါသနာပါလို့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်တာပါ”

သူမကိုယ်စား မိုးဇာက အမြန်ဝင်ဖြေလေ၏။ သူမ သက်ပြင်းသာ ကြိတ်ချသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ လျှောက်လွှာလာတင်ပါ ခိုင်”

“အို...လျှောက်လွှာလိုသေးလား ဒေါက်တာ”

သည်လောက်ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေကြား လျှောက်လွှာမလို တဲ့ မိုးဇာ ထင်၏။ ဒေါက်တာက မိုးဇာက ခပ်တည်တည်ကြည့် တာ...

“အလုပ်တိုင်းမှာ လျှောက်လွှာပုံစံ ဖြည့်ရတာပဲမဟုတ် သား၊ ခင်ဗျားကော အလုပ်ကို ဘယ်လိုလျှောက်လဲ”

ထိုအမေးကြောင့် မိုးဇာ ပခုံးလေးကန့်သွား၏။

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ လျှောက်လွှာလာတင် ချဲမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ လာနဲ့ပါ”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးဒေါက်တာ”

သူမ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ ကားပေါ်ရောက်တော့

“မိုးဇာ...ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ခိုင်ကိုလည်း

မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့”

“အမယ်...ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နား ရှင်ရောက်အောင်လို့ တို့ ဖန်တီးပေးတာများ၊ ဘာလဲ ရှင်က ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နဲ့ အလုပ် မလုပ်ချင်ဘူးလား ခိုင်”

သည်လိုမေးတော့လည်း သူမ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ နေ့စဉ် ဒေါက်တာစစ်ပိုင် မျက်နှာကိုမြင်နေလျှင်ပဲ သူမအတွက် အရာအားလုံး ပြည့်စုံသလိုပါပဲ။

“ဒေါက်တာက ခိုင်ကို အလုပ်ခန့်ပါ့မလား မိုးဇာ”

“အမယ်လေး...လက်ခံမှာမို့ ရှင့်ကို လျှောက်လွှာလာတင် ဖို့ ပြောတာပေါ့ ခိုင်”

“အင်းနော်”

ဒါဟာ သူမကို စိတ်ဝင်စားလို့ ပြောတာလားဟု ကိုယ့် ဘက်ယက်တွေးကာ စဉ်းစားမိတော့ ရှက်ချင်သလိုလို။

“ဒါပဲနော် ခိုင်၊ လျှောက်လွှာသွားတင်ဖြစ်အောင်တင်”

“စိတ်ချပါ မိုးဇာ”

နောက်ဆုံး အလုပ်မရရင်တောင်မှ သူ့မျက်နှာ တစ်ခါတွေ့ နိုင်သည်မို့ ဒီလျှောက်လွှာကို သွားတင်ဖြစ်အောင် သူမတင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။

“ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က ရှင်စွဲလမ်းလောက်အောင် ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ ခန့်ချာကြီးနော် ခိုင်”

“မိုးက သဘောကျသွားပြီလား”

“အမယ်...ခိုင်အတွက်ပါနော်၊ ဒါပေမယ့် တို့ ခိုင် ဒီလောက်လှတာ သူနည်းနည်းမှ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြတာ ခံရခက် စရာပဲ”

“ဪ...မိုးဇာရယ် ဒီလောကမှာ ကျွန်မထက်ချောတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါ၊ ဒေါက်တာနားမှာ ဒါမျိုးရှားမယ် ထင်ပါဘူး”

“တို့ မျက်စိထဲတော့ ခိုင်အလှဆုံးပါနော်”

မိုးဇာစကားကြောင့် သူမပြုံးမိ၏။ ကိုယ့်ငါးချပ်ကိုယ်ချဉ်နေ တာမဟုတ်လား။

xxxxx

“အံ့သြစရာမကောင်းဘူးလား ကျော်သစ်၊ ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ
ခိုင် အလုပ်လာလျှောက်တာလေ”

ထွဋ်ခေါင်က ညနေခင်းမှာ အဖန်းဖြေလေညင်းခံရင်း
ကျော်သစ်ကိုခေါ်ကာ ခိုင်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံရတဲ့အဖြစ်
ကို ပြောပြခြင်းပါ။

“အေးကွာ...တကယ် တိုက်ဆိုင်တာပဲ ထွဋ်ခေါင်၊
ကြည့်ရတာ မင်းနဲ့ခိုင် ရေစက်ရှိပြီထင်တယ်”

“အဟား...အဲဒီလိုတုန်းရမလားတောင် မသိပါဘူးကွာ၊
သူကလည်း ငါ့ကိုဟွေ့တော့ အတော်အံ့သြသွားခဲ့တာတဲ့
ကျော်သစ်”

“သေချာတာပေါ့၊ သူက မင်းကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးခဲ့တာ

ပဲ ထွဋ်ခေါင်၊ ကဲ ဒီလောက် မင်းအပေါ် ဒုက္ခပေးလှတဲ့ ကောင်မလေးကို အလုပ်ခန့်မှာလား ထွဋ်ခေါင်”

ထိုအမေးကြောင့် ထွဋ်ခေါင် ပခုံး ဖျတ်ခနဲတွန့်၏။

“ငါက အလုပ်မခန့်ရသေးဘူး၊ မာနခဲလေးက သူ့ဘာသာ အလုပ်ထွက်သွားတယ်ကွ”

“ဘာ...ခိုင်က အလုပ်ထွက်တယ်ဟုတ်လား ထွဋ်ခေါင်”

သူ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းထဲမှာ လည်း လှပသော သူမပုံကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။

လှသလောက် အတော်မာနကြီးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

“အေးကွာ...ငါက သူမနဲ့သိတော့ အရင်က ချောက်ချက်တတ်တဲ့အကျင့်တွေ ပြင်မှာလားလို့ မေးလိုက်တာ အတော်စိတ်ဆိုးသွားပုံပဲ ကျော်သစ်”

“နေပါဦး...မင်းကကော တကယ်ပဲ သူ့ကို အလုပ်ခန့်ဘူးလား ထွဋ်ခေါင်”

ကျော်သစ်က ထွဋ်ခေါင်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်တမ်းမေး၏။

“ဟောင်ထဲမှာတော့ သူ့အရည်အချင်းတွေက မဆိုးပါဘူး

ကျော်သစ်၊ ခန့်မယ်ဆို ခန့်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ ထွဋ်ခေါင်”

“ငါ့ကိုအခွဲတိုက်ပြီး အလုပ်ထွက်တယ် ပြောတဲ့အတွက် သူ့ကို တစ်ပတ်လောက် ပစ်ထားဦးမယ် ကျော်သစ်”

“ဟိတ်ကောင်...ဒါဆို မင်း သူ့ကိုအလုပ်ခန့်မယ်ပေါ့”

“အင်း”

ခိုင်မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ရင်း ထွဋ်ခေါင် ပြုံးပြီးကြီးခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ ကျော်သစ်က...

“တကယ့်ကောင် ငါက အလုပ်မခန့်တော့ဘူးလား ဆောက်မေ့တယ်ကွာ၊ ဘာလဲ ထွဋ်ခေါင် မင်းသူ့ကို သဘောကျသွားပြီလား”

“သူနဲ့အလုပ်လုပ်ရရင် ပျော်စရာကောင်းမယ်ထင်လို့ ထွဋ်ခေါင်”

“ကောင်းကွာ”

အမှန်တော့ ထွဋ်ခေါင်မှာ အလုပ်ကိုစိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အချိန်ကုန်ပျော်ပါးနေသော ထွဋ်ခေါင်ကို တောတော ဒက်ဒီ ကြည့်မရဖြစ်ကာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းခြင်းပါ။

အစက အလုပ်ထဲလာရမှာ ပျင်းသော ထွဋ်ခေါင်သည်

ခိုင်နှင့်တွေ့ပြီးနောက် စိတ်ထဲပျော်လာ၏။

“ခိုင်ကတော့ မင်းအလုပ်ခန့်တယ်ဆိုရင် အံ့ဩစရာပဲ ထွင်ခေါင်”

“ဒါပေါ့ ကျော်သစ်၊ သူက ငါဒီလိုလုပ်မယ် ထင်မှ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို အလုပ်ခန့်ဘူးပဲထင်တာ၊ ဪ မိုးဇာလည်း ကုမ္ပဏီမှာပဲ ကျော်သစ်”

“ဟာ...မင်းတို့က တကယ့်ရေစက်ပဲ ထွင်ခေါင်၊ မိုးဇာ ကြတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ”

ချောင်းသာတုန်းက လုံးဝမတည့်ခဲ့သူတွေ၊ အတတ်နိုင် ဆုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချောက်ချကြတာတွေ။ ထိုသူ အားလုံး မထင်မှတ်ဘဲ တစ်နေရာတည်း လာစုနေ၏။

“မိုးဇာက သာမန်ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ငါ မရောက်ခင် မန်နေဂျာခန့်လိုက်တာ ကျော်သစ်၊ ငါထင်တယ် မိုးဇာကြောင့် ခိုင်လည်း ရောက်လာတာဖြစ်မယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါဖြစ်နိုင်တယ် ထွင်ခေါင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နဲ့ပြန်ဆုံတာ ပျော်စရာတော့ကောင်းပေမယ့် ထွင်ခေါင်”

လူငယ်သဘာဝမို့ အငြိုးအတေးလည်း အမြဲကြီးရှိမနေဘူး

ချောင်းသာကပြန်လာပြီးနောက် ထွင်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်တို့ သူမတို့ ကို မကြာခဏ သတိရမိကြတာမဟုတ်လား။

ထိုအချိန်...

“ဒါ...ကျွန်မ လျှောက်လွှာပါ ဒေါက်တာ”
ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ ဆေးခန်းသို့ ခိုင် ရောက်လာသည်။

“မင်း...တကယ်လာလျှောက်သားပဲ ခိုင်”

သူမဖြိုးလိုက်သည်။

“ကျွန်မပြောခဲ့တဲ့စကားကို ကတိတည်တတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဪ”

အရင်တုန်းက ပျက်ကွက်ခဲ့တာဟာ သူမဘက်မှ ကိုယ်တိုင်ချိန်းဆိုခဲ့ခြင်း မရှိတာကြောင့် တာဝန်ပျက်ကွက်မိတယ် ဟု ယူဆခဲ့၍ပါ။ ဒါကို ဒေါက်တာစစ်ပိုင် သဘောပေါက်အောင် သူမပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က သူမလျှောက်လွှာကို ယူကြည့်၏။
ထို့နောက်...

“မင်းမှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေနဲ့ဆို တခြားမှာ အလုပ် ကောင်းကောင်းရနိုင်တယ် ခိုင်”

“ဘာလဲဟင်...ဒေါက်တာ ကျွန်မကို အလုပ်မခန့်နိုင်ဘူးလား”

သည်တစ်ကြိမ်လည်း သူငြင်းပြန်ပြီပေါ့ဟု သူမတွေးလျက် မျက်နှာလေး ပျက်ချင်လာရ၏။

သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဒီမှာက လစာနည်းမယ်၊ ပြီးတော့ ကွန်ပေါင်ဒါဆိုတာ ဘယ်လိုအလုပ်လဲဆိုတာ မင်းသိပါတယ်နော် ခိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက် လစာနည်းတာ ချားတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဓိက အလုပ်တစ်ခုရဖို့ပါပဲ ဒေါက်တာ”

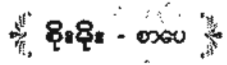
တကယ်တမ်း အလုပ်ရချင်တာထက် သူနှင့်အနီးကပ်နေချင်တာဖြစ်၏။ သူမဆန္ဒအမှန်ကို သိလျှင် သူဘာပြောမလဲ။

“ဒါဆို ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ဒီလောက်ဆန္ဒရှိနေမှတော့ မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်လာဆင်းပါ”

“ဟင်...တ...တကယ်လား ဒေါက်တာ”

သူမ မယုံနိုင်သလိုမေးတော့ သူပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ရုတ်တရက် သူမဝမ်းသာလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ မျက်နှာလှလှလေးမှာ အပြုံးပန်းတွေ ပွင့်သွားသည်။

“ကျွန်...ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒေါက်တာ”



“သိပ်လည်း ဝမ်းသာနေနဲ့ဦး၊ မင်းကို တစ်ပတ်အစမ်းခန့်မှာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဆေးဝါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ကျွမ်းကျင်မှုမရှိရင် ဘယ်လိုဆက်ခန့်မလဲ”

“ဟို...ကျွန်မ ကြိုးစားပါမယ် ဒေါက်တာ”

“အေးလေ...ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ကဲ ဒါဆို မင်းပြန် နိုင်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

သူခေါင်းညိတ်သည်။

သူမက ပေါ့ပါးသောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ထွက်ခဲ့၏။

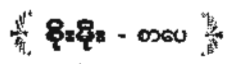
ကြည့်စမ်း...မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကိုနား နေခွင့်ရမည်အဖြစ်။

သူမအတွက် ဘယ်လောက်ကျေနပ်စရာကောင်းလဲ။

ထွဋ်ခေါင်...

ထိုလူကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်။ အတွင်းရေးမှူးရာထူးကို ထွဋ်ခေါင် မခန့်လိုက်လို့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ထံ သူမအလုပ်ရတာ မဟုတ်လား။

မိုးဇာ ရုံးဆင်းချိန်ကို သူမ သွားစောင့်နေလိုက်၏။



“မိုးဇာ”

“ခိုင်”

မကြာခင် မိုးဇာ ရုံးဆင်းလာတာမို့ သူမ ကားဖြင့်ခေါ်ခဲ့
၏။

“ပြောစမ်းပါဦး ခိုင်၊ မျက်နှာကပြုံးလို့ ဘာအကြောင်း
ထူးရှိပြီလဲဟင်”

“အဟင်း...ရှိတာပေါ့ မိုးဇာ၊ ဒေါက်တာက ခိုင်ကို
အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း ဒါကြောင့် ဒေါ်ရွှေခိုင်
မို့ရတဲ့မျက်နှာဖြစ်နေတာကိုး”

မိုးဇာ ဝမ်းသာစွာပြောလိုက်၏။ ခိုင်မျက်နှာလေး လန်းနေ
လျှင် မိုးဇာက စိတ်ချမ်းသာသည်။ ခိုင် ပြုံးနေ၏။

“အဟင်း...ဒေါက်တာက တကယ်အနီးကပ် ဆက်ဆံ
ကြည့်တော့ သဘောကောင်းတယ် မိုးဇာ”

“ဒါပေါ့...ကိုယ်ထင်ခဲ့တင်ရွှေနန်းကို၊ ဒါနဲ့ ခိုင် အခု
ရှင်သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း...မိုးဇာ၊ အပြည့်အဝမပျော်နိုင်သေးပါဘူး
ဒေါက်တာက ခိုင်ကို တစ်ပတ်အစမ်းခန့်မယ်တဲ့”

“ဟော့တော်...အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲခိုင်”

သည်တော့ ခိုင် သက်ပြင်းလေးချ၏။ အင်မတန်တိကျ
သော ဒေါက်တာက သူမကို စမ်းသပ်ဦးစည် မဟုတ်လား။

“သူက သေချာတိကျတဲ့လူလေ၊ အလုပ်မကျွမ်းကျင်ရင်
ဆက်မထားနိုင်ဘူးတဲ့”

“အမယ်လေးဟယ်...ဈေးကြီးလိုက်တာ၊ ထွဋ်ခေါင်
ထက် ပိုဆိုးနေပါလား ခိုင်”

“မိုးဇာနော်...ကိုကိုကို ထွဋ်ခေါင်နဲ့မနှိုင်းပါနဲ့၊ လုံးဝ
တခြားစီ”

“ရောဂါပါလား ခိုင်ရယ်”

ထိုသို့သာ မိုးဇာပြောနိုင်တော့၏။ ခိုင်၏စွဲလမ်းပုံက
တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ တွေ့ဖူးသည်။ ပထမဆုံးအချစ်မို့ ထင်ပါ
ခဲ့လေ။

xxxxx

သည်နေကာ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ဆေးခန်းမှာ သူမ အလုပ် ဝင်၏။
အိမ်နုတ်လေးဖြင့် သူမက မျက်စိအေးငြိမ်းစွာ လှနေ သည်။

ထူးခြားစွာပင် ဒီနေ့ သူဆေးခန်းမှာ လူနာအဝင်များနေ
၏။ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် သူမတို့ မအားလပ်ပါ။

“ဆရာဝန်ကတော်လေးက လှလိုက်တာနော်”

“အေးဟယ်...အသားလေးတွေကို ဖြူနေတာပဲ၊ ရုပ်
လေးကလည်း ချောလိုက်တာ”

လူနာတချို့၏ အသံကြောင့် သူမမျက်နှာလေးရဲသွား
သည်။ ဒေါက်တာက အတွင်းမှာမို့မကြား။

သူမက လူနာတွေခေါ်ပေး၊ ဆရာဝန်ရေးပေးလိုက်သော
ဆေးများကို မှန်အောင်ပေးရနှင့် မအားလပ်ပေ။

“ခိုင် ဆေးတွေမမှားစေနဲ့နော်”

သူ့ရှေ့ထွက်လာကာ ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

“ဟယ်...ဆရာကတော်ဟာ ဆရာကို ဒေါက်တာတဲ့”

“ဟဲ့...လူရှေ့မှာ အဲဒီလိုခေါ်မှာပေါ့”

ထိုစကားကို သူနှင့်သူမ နှစ်ယောက်လုံးကြားသွားသည်။

သူမက သူ့မျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်၏။ သူ့မျက်နှာတည်သွားပြီး အခန်းထဲဝင်သွားသည်။

ကြည့်ရတာ...သူစိတ်ဆိုးသွားပုံပါပဲ။ ဪ...သူမနဲ့

ဒီလောက်တောင် အစမခံနိုင်ဘူးလားရှင်ရယ်။ သူမ သက်ပြင်းလေး ကြိတ်ချလိုက်မိ၏။

ဆေးခန်းပိတ်သွားချိန်မှာ ပိုက်ဆံတွေက အထပ်လိုက်။

“ဒေါက်တာ ဒီနေ့ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရတယ်နော်”

ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်ရင်း သူမ ဝမ်းသာအားရပြော

တော့ သူ့မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့်...

“ဒါ ဝမ်းသာစရာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“မင်း ဒီလောက်မှ မစဉ်းစားမိဘူးလား ခိုင်၊ ဆေးခန်းဆို

တဲ့နေရာဟာ လူစည်ကားရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

သည်တော့မှ သူမ နှုတ်လေးတိတ်သွားရ၏။ ရုတ်တရက်အမြင်မှာ သူ့အတွက် သူမ ဝမ်းသာမိတာပါ။

“ကိုယ်ရေးပေးလိုက်တဲ့ဆေးတွေ လူနာတွေပေးတာ မှန်ရဲ့လား ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း...ဆေးပေးတာ လုံးဝမမှားစေနဲ့နော်၊ ဆေးမှားရင် အင်မတန်အန္တရာယ်ကြီးတယ်”

“ကျွန်မသိပါတယ် ဒေါက်တာ”

သူမကို ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်မချဖြစ်နေတာ ခြေကြိုက်။ တကယ်တော့ ဒါ အထင်သေးတာပဲမဟုတ်လား။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“မင်းမှာ ကားပါတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း...ကွန်ပေါင်ဒါတစ်ယောက်က ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့လာတာ မတင့်တယ်လို့ အငှားကားစီးလာတယ် ဒေါက်တာ”

ထိုစကားကြောင့် သူ မျက်ခုံးကြီး တွန့်သွား၏။ သူမက ပိုက်ဆံတွေရေတွက်ပြီး သူ့ကို အပ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်ရင်လိုက်ခဲ့ပါ ချယ်ရီခိုင်၊ လမ်းကြို

နေတာပဲ”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

သူဒီလိုခေါ်တာကိုပဲ သူမဟန်ဆောင်၍ မငြင်းနိုင်အောင် ဝမ်းသာစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူ့ဘာသာ လမ်းကြို၍ပေါ်ခေါ် အမိက သူနှင့်အတူ ကားစီးရဖို့မဟုတ်လား။

ဆေးခန်းပိတ်ပြီး သူတို့ပြန်လာကြ၏။ သူနှင့်အတူ ရှေ့ခန်းမှာ သူမထိုင်စီးရသည်။ ကြည့်စမ်း...ဒီလို သူနှင့်အတူ ကားတွဲစီးရ လိမ့်မည်ဟု သူမ စိတ်ပင်မကူးရဲခဲ့။

“မင်း ဗိုက်မဆာဘူးလား ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်”

ကားမောင်းနေရာမှ သူ့အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သလား။

“ကိုယ်ဆာလို့ တစ်ခုခုစားမလားလို့”

“ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာစားချင်တာ စားလေ”

“မင်း အချိန်ရရဲ့လား ချယ်ရီခိုင်”

“အို...ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မကို ထည့်မတွတ်

ပါနဲ့”

သူဗိုက်ဆာတယ်ဆို၍ သူမကိုယ်တိုင်သာ မုန့်လုပ်ကျွေး လိုက်ချင်၏။ အို...သူ့ဘာတွေကြိုက်တတ်ပါလိမ့်။

“မင်း...ကြေးအိုးကြိုက်လား ချယ်ရီခိုင်”

“အို...ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးပဲ ဒေါက်တာ”

အမှတ်မဲ့ သူမ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်ပြီးမှ သူ့ကိုအားနာသွား ၏။ အလုပ်ခွင်ဝင်တာ တစ်ရက်မပြည့်သေး အခွင့်အရေးယူရာကျ ခလား။

အံ့ဩစရာကောင်းစွာ သူက သူမစားနေကျ အရသာရှိ သော ကြေးအိုးဆိုင်သို့ ခေါ်လာသည်။

“ဒီဆိုင်က ကြေးအိုးဆီချက် ကောင်းတယ်၊ ချယ်ရီခိုင်”

“ဒါ...ကျွန်မ စားနေကျဆိုင်ပဲ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်လား...ကိုယ်တော့ မေမေနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ သာစားဖူးတယ်”

သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြော၏။ လျှာရှည်သော သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရိုက်ချင်သွားသည်။ တကယ်ဆို သူ့ခေါ်လာ ဘဲ ဒီဆိုင်ကို ပထမဆုံးရောက်ဖူးသလို လုပ်ပြရမှာ။

ဘယ်တော့မှ ဟန်မဆောင်တတ်သော သူမက အမြဲတမ်း ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံမိတတ်၏။

သူက ကြေးအိုးဆီချက်နှစ်ပွဲ မှာသည်။

“နောက်ထပ်ဘာမှာဦးမလဲ ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်...ဟင့်အင်း ရပါပြီ ဒေါက်တာ”

သည်လို သူ၏ဂရုတစိုက် အပြုအမူကြောင့် သူမစိတ်ထဲ ကြည်နူးသွားရ၏။ သည်အလုပ် လျှောက်ခိုင်းတဲ့ မိုးဇာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မဆုံး။

“မေမေနဲ့မင်း တွေ့ဖူးသလား ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်...ဟင့်အင်း”

“ဒါပေမယ့် မေမေကတော့ မင်းကိုတစ်ခါတွေ့ဖူးတယ် ဆိုပဲ ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်...ဟုတ်လား ဘယ်မှာပါလိမ့်”

သူ၏အမေနှင့် သူမ ဘယ်မှာတွေ့ဖူးသလဲ အမြန်စဉ်းစား သည်။ သို့သော် မမှတ်မိ။

“ဒေါ်ရီရီက မင်းအဒေါ်လား ချယ်ရီခိုင်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့ အန်တီရီက မာမီညီမဝမ်းကွဲပါ ဒေါက်တာ”

“အေး...သူနဲ့သွားတုန်းက တစ်ခါတွေ့ဖူးတာတဲ့”

“ဪ”

အန်တီရီက စိန်ပွဲစားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမနှင့် မြို့ထဲမှာတွေ့တတ်၏။

သေချာပါပြီ။ သူမ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်တုန်းက အန်တီရီ ရောက်လာသည်။

“ဒါ...ကျွန်မတူမလေ မမ၊ ချယ်ရီခိုင်တဲ့”

အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် ဆိုပေမယ့် အရွယ်တင်နုပျို ချောမောသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် သူမကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ ၏။ ယခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးဟာ သူမရှေ့ မှာထိုင်နေသည့် ဒေါက်တာနှင့် အတော်တူပါလား။

“မေမေက မင်းကို မြင်မြင်ချင်း ဘယ်လိုသဘောကျသွား တယ်မသိဘူး၊ ကိုယ့်ကို သွားတွေ့ခိုင်းတော့တာပဲ ချယ်ရီခိုင်”

“အဟင်း...ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာမျက်စိထဲမှာတော့ ကျွန်မဟာ စပါးမွှေးစူးစရာ ဖြစ်ခဲ့တယ်နော်”

သူက ထိုစကားကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ...

“ပူတုန်း ြေး...သားကလိုက်ပါဦး ချယ်ရီခိုင်”

ဟု စကားလွှဲပစ်လေ၏။ သူမ သက်ပြင်းလေးကြိတ်ချ သည်။

“မနက်ဖြန် မင်း စောစောလာပြီး ဆေးခန်းဖွင့်ထားနိုင်

မလား ချယ်ရီခိုင်၊ ကိုယ် နည်းနည်းနောက်ကျမယ်”

“ရှင်...ရပါတယ် ဒေါက်တာ”

သူမအပေါ် ဒီလိုအားကိုးလာတာ ဝမ်းသာစရာမဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကူလုပ်ပေးရတာ သူမဝမ်းသာပါ။

“မင်းအိမ်အတွက် ကြေးအိုးထုပ်သွားဦးမလား ချယ်ရီခိုင်”

“အို...ရပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ယူသွားပါ၊ ကိုယ်လည်း မေမေအတွက် ကြေးအိုးယူသွားမယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ကြေးအိုးပါဆယ်များ မှာလိုက်၏။ သည်လိုကြတော့ သူက အလိုက်သိသားပဲ။ နောက်တစ်ခုက သူဟာ မိခင်ကိုချစ်တဲ့ သားတစ်ယောက်ပါလားဟု သိလိုက်ခြင်းပင်။

အပြန်မှာ သူမကို လမ်းထိပ်တွင် ချပေးသည်။

“ကိုယ် အိမ်အထိ လိုက်မပို့တော့ဘူးနော် ချယ်ရီခိုင်”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီအထိပို့ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီရှင်”

သူထွက်သွားမှ သူမ အိမ်ဘက်လျှောက်ခဲ့၏။ ကြည့်စမ်း

သူမတစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းပေါ့ပါးနေပါလား။ ဒီလို သူမနဲ့သာ အမြဲရှိနေလျှင် သူမ နေပျော်ပါပြီ။

မနက်ဖြန်မှာ သူမ အလှဆုံး ဘာဝတ်သွားရမလဲ။ သူမကိုစိတ် လှပခြင်းနှင့်အတူ အေးမြဖို့လိုသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အပြာနုနုဝတ်စုံလေးပဲ ရွေးချယ်လိုက်၏။

အလုပ်မှမောမောနှင့် ရောက်လာမည့် သူ့ကို ဒီအပြာရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် အေးချမ်းစွာ ဆီးကြိုမည်လေ။

သော်...တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးယဉ်လိုက်တဲ့ခိုင်ပါလား။

xxxxxx

ဘာလိုလိုနဲ့ တစ်ပတ်ဆိုသည့်အချိန်မှာ မကြာခင် ကုန်
တော့မည်။ သည်နေ့ဆို ငါးရက်ရှိပြီ။ ထိုရက်တွေအတွင်း သူနှင့်
အဆင်ပြေသလိုရှိနေတာကို သူမဝမ်းသာမိ၏။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်က ညနေတိုင်း သူမကို အပြန်လိုက်ပို့
ပေးသည်။ လိုက်ပို့ပေးတိုင်းလည်း သူမနှင့် တစ်ခုခုဝင်စားမြဲ။
ခိုင်အဖို့ ယခုလို သူနဲ့သွားလာရတာကိုပဲ ဆုလတ်ကြီးတစ်ခုလို
ပျော်ရွှင်မိတာအမှန်။

မိုးဇာကိုပြောပြတော့...

“ဒါဆို ဒေါက်တာနဲ့ ခိုင် အတော်အဆင်ပြေနေပြီပဲ”

ဟု ဝမ်းသာစွာ မှတ်ချက်ချ၏။ သူမကတော့ အပြည့်
ဝမ်းမသာနိုင်သေးပါ။ သူက သူမကို တစ်ပတ်အလုပ်စမ်းခန့်တာ
မဟုတ်လား။

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး မိုးဇာ၊ ဒေါက်တာ စိတ်က ပြောရခက်တယ်။ သူသဘောမကျတာရှိရင် ခိုင့်ကို ချက်ချင်းအလုပ်ထုတ်ပစ်မှာ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးခင်ရယ်၊ အဲဒါ ရှင့်ကို တမင်ခြိမ်းခြောက်တာ၊ အစကတည်းက သူသဘောမကျဘဲ ရှင့်ကိုခန့်ပါ့မလား ခိုင့်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ပတ်ပြည့်မှ ခိုင်စိတ်ချနိုင်မယ် မိုးဇာ”

သူနား အမြဲနေချင်တာမို့ အလုပ်ကို အမှားအယွင်းမရှိအောင် သူမ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၏။ ယနေ့ချိန်ထိတော့ အလုပ်မှာ သူမ ဘာအမှားအယွင်းမှ မရှိသေးဟုထင်သည်။

သို့သော် ဒီနေ့ သူမဆေးခန်းရောက်တော့...

“ဪ...မင်းရောက်လာပြီကိုး ချယ်ရီခိုင့်”

“ဟင်...ဒေါက်တာ”

သူစောစွာရောက်နေတာမို့ သူမ အံ့သြသွားရ၏။ သူမျက်နှာက တစ်စုံတစ်ခုကို ဒေါသထွက်နေပုံ။

“ဒေါက်တာ အစောကြီးရောက်နေတယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုပြောစရာရှိလို့”

“ရှင်...ဘာများပါလိမ့်ဒေါက်တာ”

သည်နေ့မှ ထူးထူးခြားခြား သူဒေါသဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု သူမ တွေးမရအောင်ဖြစ်ရ၏။

“ဒီမှာလေ...မင်းလုပ်ရပ်ကြည့်စမ်း”

“ဟင်”

သူလှမ်းပေးသော ဆေးစာရွက်များနှင့် ဆေးလုံးများကို ကြည့်မိ၏။

“ဒါ...ဒါတွေက”

သူမက သူ့ကို နားမလည်သလိုကြည့်သည်။

“ငါရေးပေးလိုက်တဲ့စာကို မင်းနားမလည်ဘူးလား ချယ်ရီခိုင့်၊ ကြည့်စမ်း ဒီထဲမှာ ငါရေးပေးလိုက်တဲ့ဆေးက တစ်မျိုး၊ မင်းပေးလိုက်တဲ့ဆေးကတစ်မျိုး ဖြစ်နေပြီ”

“ရှင်”

ယခုမှ သူမအမှားကို သိလိုက်၏။ သူ့လက်ရေးတွေက ခပ်သော့သော့မို့ သူမနားလည်စွာဖြင့် အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်ပေမယ့် မနေ့က လူကျများတာမို့ ဆေးမှားပေးလိုက်မိ၏။

“အဲဒီလူနာ ဆေးမှားသောက်မိလို့ ငါ့ဆီကို ရောက်လာတယ် ချယ်ရီခိုင့်၊ ငါ မနည်းတောင်းပန်လိုက်ရတယ်”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

သူမအမှားရှိတာမို့ သူ့ကို ကမန်းကတန်း တောင်းပန်လိုက်
၏။ သူက သူမကိုကြည့်ကာ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ဒီလိုကိစ္စမှာ တောင်းပန်ရုံနဲ့ ပြီးသလား ချယ်ရီခိုင်၊
ဒါဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားဟင်”

“ကျွန်မ မှားသွားပါတယ်”

မျက်လွှာလေးချကာ သူမပြောလိုက်မိ၏။ ရှုပ်ပြာပြာနိုင်
တဲ့ သူမကိုယ်သူမသာ ရိုက်ပစ်ချင်တော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ...မင်းအမှားကို မင်းသိတယ်ဆိုရင်
ဒီနေ့ကစပြီး ဒီမှာအလုပ်ဆင်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ချယ်ရီခိုင်၊ တကယ်တော့ မင်းမှာ တခြား
နေရာမျိုးမှာပဲ အလုပ်လုပ်သင့်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ငါ ဆေးဝါးအကြောင်း
နားလည်တဲ့ ကွန်ပေါင်ဒါတစ်ယောက် ခေါ်ထားပြီ”

“အို”

သူက ဘာမှမဖြစ်သလို ပြောနိုင်ပေမယ့် သူမရင်ထဲ
ဘယ်လောက်ထိခိုက်သွားရတယ်ဆိုတာ သိပုံမရ။ ရက်စက်လို့
တာရှင်ရယ်။

“ဒါက မင်းအတွက် တစ်ပတ်စာလုပ်အားခပဲ ချယ်ရီ

ခိုင်”

ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို မျက်နှာပျက်စွာ ရပ်နေသော သူမထံ
သို့ အဖြူရောင်စာအိတ်ကြီး တစ်ခုပေးလာ၏။

“ကျွန်မကို ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်သင့်ပါတယ်
ဒေါက်တာ”

“ဆောရီးပဲ ချယ်ရီခိုင်၊ မင်းကိုပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ်ဟာ
အမှားအယွင်းရှိလာရင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလို့”

ထိုစကားကြောင့် သူမ ဖျတ်ခနဲ သူ့ကိုကြည့်မိသည်။

“လူဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ မှားတတ်ကြပါတယ်
ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မလည်း လူထဲကလူတစ်ယောက်ပါ”

“ဒါပေမယ့်...မင်းဟာ ဆေးဝါးအကြောင်း ဘာမှနား
လည်ဘူး ချယ်ရီခိုင်၊ တကယ်တော့ ဒါဟာလည်း မင်းအပြစ်
ဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းရထားတဲ့ဘွဲ့နဲ့ တခြားစီပဲလေ၊ ဒီတော့ မင်းရဲ့
ဘွဲ့နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ရွေးချယ်ပါ ချယ်ရီခိုင်”

သူက ဒီလောက်တင်းမာနေမှတော့ သူမ ဆက်လက်
တောင်းပန်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါ။ သူ့ကိုသာ နောက်ဆုံးအနေ
နှင့် ဆွေးမြေ့စွာ တစ်ချက်ကြည့်မိ၏။

“ဒေါက်တာရဲ့အသည်းနှလုံးဟာ သိပ်ကို မာကျောတယ်

ဆိုတာ ကျွန်မသိပါပြီ၊ တကယ်တော့ ကျွန်မ ဒီအလုပ်မှာ မကျွမ်းကျင်ဘူးဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒေါက်တာကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်းလို့သာ ကျွန်မ လာလုပ်တာပါ”

“ဟင်”

သည်တစ်ခါ သူအံ့သြသွားပုံ။ သူမ ပြောလက်စနှင့် စကားဆက်မိ၏။

“တကယ်တော့ ဒေါက်တာကိုလေ ကျွန်မ”

“ဆရာ...ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ”

သူမစကားမဆုံးသေးခင် သူအသစ်ခေါ်သော ကွန်ပေါင်ဒါ ရောက်လာ၏။ သည်တော့ သူမနှုတ်လေး ပိတ်သွား၏။

“ချယ်ရီခိုင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကိုယ်အသစ်ခေါ်လိုက်တဲ့ ကွန်ပေါင်ဒါ ကိုစော်ကြီးပဲ”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

အသားညိုညိုနှင့် ကိုစော်ကြီးမှာ မျက်နှာပြုံးချိုချိုဖြင့် သဘောကောင်းပုံပါ။

“ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းစရာရှိတာခိုင်းပါ ဆရာကတော်”

“အို”

“ဟိတ်...ဟိတ်လူ”

ထင်ရာပြောလိုက်သော ကိုစော်ကြီးကြောင့် သူမ မျက်နှာလေး နီရဲသွားသလို ဒေါက်တာကိုယ်တိုင် အားနာသွားပုံ။

“ကျွန်မ...ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

ထိုနေရာမှ အမြန်နှုတ်ဆက်ပြီး သူမထွက်ခဲ့၏။ ဆေးခန်းမှထွက်စဉ် သူမပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်ပေါက် ဘာကြောင့် ကျသွားရတာပါလိမ့်။

အတူနေခဲ့တဲ့ရက်တွေ အတွင်းမှာ သူမဘက်က ရင်းနှီးသံယောဇဉ်ဖြစ်ရသလောက် ဒေါက်တာကတော့ ဘာမှခံစားရဟန်မရှိပါ။

မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာသော သူမ...

“ဟော...သမီးပြန်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဒီမှာ သမီးအတွက် အလုပ်ခန့်စာရောက်နေတယ်”

“ရှင်...ဘာပြောလိုက်တယ် မာမီ၊ အလုပ်ခန့်စာ ဟုတ်လား”

ယခုပဲ အလုပ်ကထွက်လာသော သူမမှာ အိမ်ကို အလုပ်ခန့်စာရောက်နေတာကြောင့် အံ့သြသွား၏။

“ဪ...သမီးကလည်း မေ့နေပြီလား၊ သမီးလျှောက်ထားတဲ့ အတွင်းရေးမှူးဆိုတာလေ”

“ရှင်...အဲဒီခန့်စာလား မာမီ၊ သမီးကိုပြပါဦး”

ပြောရင်း သူ ခန့်စာကို ယူဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်
ပဲဖြစ်နေ၏။ ကြည့်စမ်း ဒါဟာ သူမဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့
အလုပ်ပဲ။

မနက်ဖြန်မှစပြီး အလုပ်ဆင်းရန်တဲ့။ ဘယ်လောက် အံ့သြ
စရာကောင်းပါသလဲ။

“မာမီတော့ သမီးအတွက် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ မနက်ဖြန်
မာမီစောစောထပြီး ထမင်းချက်ပေးမယ်နော်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့ မာမီ၊ ခုတော့ သမီး ခဏနားလိုက်ဦး
မယ်”

“အေး...အေး မနက်ဖြန်အတွက် အားမွေးထားသမီး”

မာမီအသံ နောက်မှာကျန်ခဲ့ကာ သူမအခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။
တစ်ဖက်က အလုပ်ပြုတ်လာချိန်မှာ တခြားတစ်ဖက်က သူမကို
အလုပ်ခန့်လိုက်သည်တဲ့။

ဘယ်လောက်ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်လဲနော်။

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် နေ့စဉ် မတွေ့ရတော့မှာမို့ တစ်ဖက်
မှ သူမဝမ်းနည်းမိသလို မနက်ဖြန် အလုပ်ဆင်းတာနှင့် သူမ၏
ရန်သူတော် ထွဋ်ခေါင်နဲ့ တွေ့ရမှာမို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အားတင်းစီ
လေ၏။

xxxx

အဖြူရောင်ပေါ်မှာ အပြာနုပန်းရိပ်ရိပ်လေးများပါသော
လုံချည်ကို အဖြူဆွတ်ဆွတ် စပျိုရုပ်စွဲရှိတဲ့ လက်ရှည်လေးနှင့် သူမ
တွဲဝတ်ကာ ဆံပင်များကို ဒီအတိုင်း စင်းစင်းလေးပဲ ဖြန့်ချ
ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် အပြာရောင်လက်ကိုင်အိတ်၊ အဖြူရောင်
ကြိုးသိုင်းခွာမြင့်ဖိနပ်လေးစီးပြီး မာမီထည့်ပေးသော ထမင်းချိုင့်ကို
ယူ၍ သူမကားဖြင့် ထွက်လာခဲ့၏။

“ဟင်...ခိုင်”

သူမကိုမြင်တော့ မိုးဇာ အံ့သြသွားပုံ။ ထမင်းချိုင့်ထည့်
ထားသော ခြင်းတစ်ဖက်၊ ပန်းမှာလွယ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်တို့က
အလုပ်လာဆင်းဟန် မဟုတ်လား။

“ဘာလဲ အံ့သြနေတာလား မိုးဇာ၊ ခိုင် အလုပ်လာဆင်း
တာလေ”

“ဘာ...အလုပ်လာဆင်းတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ခိုင်
ဟိုအတွင်းရေးမှူးဆိုတာ”

“အဟင်း...ဟုတ်တယ် မိုးဇာ မနေ့ကပဲ အလုပ်ခန့်စာ
ရတယ်လေ”

မိုးဇာနှင့်အတူ သူမကို အားလုံးက အကဲခတ်ကြည့်နေ
တာမို့ ခေါင်းမောမောလေး ပြောလိုက်၏။

“ဟယ်...တကယ်၊ အမယ်လေး ဝမ်းသာလိုက်တာ
ခိုင်ရယ်၊ ဒါဆို တို့နဲ့အတူတူ လုပ်ရပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့...မိုးဇာ၊ ကဲ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်း
လဲ”

သူမအပြီးလေးဖြင့် ပြောလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်း
ရင်ထဲမှာ ဟာနေတာလေ။

“ခိုင်...လာစမ်းပါဦး”

“ဘာလဲ မိုးဇာ”

မိုးဇာက သူမကို လူရှင်းရာ ဆွဲခေါ်လာ၏။ ပြီးမှ...

“ဒါဆို ဟိုအလုပ်ကောခိုင်”

“ပြုတ်လာခဲ့ပြီလေ”

“ဟင်...ဘာကြောင့်လဲ ခိုင်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

သည်တော့မှ ဟန်ဆောင်ပြီးထားသော သူမမျက်နှာလေး

ညှိုးသွားကာ သက်ပြင်းချမိ၏။

“အဖြစ်က ဒီလို မိုးဇာ”

မနေ့က အဖြစ်အပျက်များ သူမ ပြန်ပြောပြလိုက်၏။
မိုးဇာ နားထောင်ပြီး...

“ရှင်ကံကလည်း တစ်မျိုးပါလား၊ အလုပ်ပြုတ်ပြီး နောက်
တစ်ခု ချက်ချင်းအလုပ်ပြန်ရတာ”

“ဟုတ်တယ် မိုးဇာ၊ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ဘာသာ အံ့သြ
နေတာ”

“အင်း...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွဋ်ခေါင်ကို ရှင်ကျေးဇူးတင်
ရမယ် ခိုင်”

“ဘာကြောင့်လဲ မိုးဇာ”

သူမ နားမလည်သလိုမေးတော့ မိုးဇာ ဖျတ်ခနဲကြည့်
သည်။

“ဒါလေးတောင့် မသိဘူးလား ခိုင်၊ တကယ်ဆို
ဒေါက်တာစစ်ပိုင် လုပ်ပုံကြောင့် ရှင် ဘယ်လောက်ထိခိုက်ခံစား
ရလဲဟင်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ထွဋ်ခေါင်က ရှင်ကို
အလုပ်ခန့်လိုက်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်အတွက် စိတ်သက်သာရာ
ရစရာမဟုတ်လား ခိုင်”

“မှန်တာပြောရရင် ဟုတ်ပါတယ် မိုးဇာ၊ ဒီအချိန် အလုပ်

သာမဂ္ဂရိုင် ဒေါက်တာ ရက်စက်ပုံတွေ တွေးပြီး ခိုင်ရင်ထဲနာနေမှာ”

“အေးဟယ်...ဒေါက်တာကလည်း တကယ်ဆို ရှင့်ကို တစ်ခါလောက် ခွင့်လွှတ်ပေးသင့်ပါတယ်၊ တို့တောင် ရှင်နဲ့ ဒေါက်တာ အိုကေလောက်ပြီ မှတ်နေတာ ခိုင်”

သူမ ခေါင်းလေးခါယမ်းကာသာ သက်ပြင်းချမိ၏။ ဒေါက်တာလိုလူတစ်ယောက်မှာ အချစ်ဆိုတာ ရှိရဲ့လားဟု သံသယ ဖြစ်ချင်စရာ။

“ဟော...ဟိုမှာ သူဌေးလာပြီခိုင်”

“တို့သွားတော့မယ် မိုးဇာ”

“ထမင်းစားချိန်မှ တွေ့မယ်ခိုင်”

ကားပေါ်မှ ထွင်ခေါင် ဆင်းလာတာကြောင့် သူမ ရုံးခန်း ဆီ သွားလိုက်၏။

“မင်္ဂလာပါသူဌေး”

“မင်္ဂလာပါ”

ထွင်ခေါင်က အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရုံးခန်းဆီ လာခဲ့ ၏။ သည်နေ့ ခိုင် အလုပ်မှ ဆင်းပါမလားဟု တွေးမိ၏။ သူ့နဲ့တ ရန်ဖြစ်ထားတာဆိုတာ ခိုင် အလုပ်ဆင်းချင်မှ ဆင်းမည်။

သို့သော်...

“ကျွန်မရောက်ပါပြီ သူဌေး”

“ဟင်...ခိုင်”

မနက်ခင်းမှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် သူမကို တွေ့လိုက် ရတာ ထွင်ခေါင်စိတ်ထဲ ကြည်လင်လန်းဆန်းသွား၏။

ခိုင်က သူ့ရှေ့ မျက်လွှာလေးချ၍ ရပ်နေသည်။ မတွေ့ရ သည့်ရက်အတွင်း သူမ ပိုလှလာသလိုပါပဲ။

“ကိုယ်က မင်း အလုပ်မဆင်းဘူးထင်နေတာ ခိုင်”

ထိုစကားကြောင့် သူမ မျက်လွှာအသာပင့်ကြည့်၏။

“ဒီအလုပ်က ကျွန်မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ပါ သူဌေး”

“ကိုယ့်ကို သူဌေးလို့ခေါ်မယ့်အစား တခြားနာမ်စားတစ်ခု ခု ခေါ်ပါလားခိုင်၊ ကိုယ်တို့က သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်ဘဲ”

သူ့ဘက်မှ ရင်းနှီးတဲ့ပုံစံဖြင့် ပြောတာကြောင့် အံ့သြမိ၏။ ထွင်ခေါင်ကို ကြပ်ဆတ်ဆတ် ခေါင်းမာတဲ့လူတစ်ဦးဟု ထင်ထား ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူ့မျက်နှာအပြုံးကြောင့် ကြည်လင်နေ၏။

“သူစိမ်းတွေမဟုတ်သလို ကျွန်မတို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေ မည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အလုပ်ခွင်မှာ သူဌေးလို့ပဲ ခေါ်ပါ ခုဇာ”

သူက ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ ချယ်ရီခိုင်ဆိုတဲ့

မိန်းကလေးဟာ အစကတည်းက သူမလုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်တာပဲ။ သူပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ...ဒါက မင်းရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ ခိုင်၊ ဪ...ဒီအလုပ် မင်းကိုခန့်လိုက်တာ မင်းမှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ယုံကြည်လို့ပါ”

“ကျွန်မ အကောင်းဆုံးကြိုးစားပါ့မယ် သူဌေး”

“ကိုယ်ယုံပါတယ် ခိုင်”

တကယ်ပဲ သူမမျက်ဝန်းတွေက သူမအပေါ် ယုံကြည်ချက်တွေနှင့်။ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်၏ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကွာခြားပါလား။

အို...ငါ ဘာကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှိုင်းယှဉ်မိပါလိမ့်နော်။

“အလုပ်အတွက် လိုအပ်တာတွေရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ ခိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အလုပ်ခွင်မှာတော့ မင်းထွဋ်ခေါင်သည် တည်တံ့စွာ ဆက်ဆံ၏။ သူမကလည်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ ဝတ္တရားကျေငြိန်စွာထမ်းဆောင်သည်။ နဂိုက ဝါသနာပါသောအလုပ်မို့ မခိုကပ်ပါ။

မိုးဇာက သူမကို အဆင်ပြေရဲ့လားဟု တစ်ချက်လာကြည့်၏။

• “ဘယ်လိုလဲ ခိုင်”

“အဆင်ပြေပါတယ် မိုးဇာ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ တို့က ခိုင်အတွက် စိတ်ပူလို့၊ ထဲ သွားမယ်”

သည်ကုမ္ပဏီမှာ မိုးဇာလို သူငယ်ချင်းကောင်းရှိနေတဲ့ အတွက်လည်း သူမ ကျေနပ်ရပါ၏။ တစ်မနက်လုံး အချိန် ဘယ်လို ထုန်သွားမှန်းမသိ။ ထမင်းစားချိန်မှာ ရပ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ် ခိုင်”

“သူဌေးအတွက် ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ရတယ်...ကျွန်တော် အပြင်သွားစားမှာ၊ ဒါနဲ့ နိုင်ကော”

“ကျွန်မမှာ ထမင်းချိုင့်ပါပါတယ် သူဌေး”

“ဪ”

သူထွက်သွားမှ သူမ ထမင်းချိုင့်ယူကာ မိုးဇာဆီ လာခဲ့

❀

“လာ...ခိုင် တို့စောင့်နေတာ၊ ဒါနဲ့ မင်းဘော့စ်ကော”

“ထမင်းသွားစားပြီလေ၊ ဘာဟင်းတွေလဲ မိုးဇာ”

သူမပြောရင်း မိုးဇာထမင်းချိုင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်းမကောင်းပါဘူး ခိုင်ရယ်၊ အဆောင်မှာဆိုတော့ ဖြစ်သလိုပဲ”

“ဘာမှစိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ မိုးဇာ၊ ခိုင်မှာ ဟင်းတွေအများ ကြီး”

မာမိက အလုပ်ဝင်တဲ့ သူမကို ဂုဏ်ပြုချက်ပေးတာလား မသိ။ စတီးလေးဆင့်ချိုင့်မှာ ထမင်းဖြူဖြူနှစ်ချိုင့်၊ ကြက်သားဟင်း ကတစ်ချိုင့်၊ ပုဇွန်ခြောက်ကြော်ကို သရက်ချဉ်သုပ်နှင့် တစ်ချိုင့်ဖြင့် ကောင်းနေ၏။

“ဟင်းတွေက အပျံ့စားပါလား ခိုင်”

“မာမို့လက်ရာတွေလေ မိုးဇာ၊ ကဲ စား”

ပြောရင်း သူမက မိုးဇာပန်းကန်ထဲ ကြက်သားဟင်း ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“တို့တော့ ခိုင် ဒီမှာအလုပ်ရတာ ကံကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုးဇာ”

“အို...တို့ဟင်းနေ့တိုင်း ကောင်းကောင်းစားရမှာမို့လေ”

ခိုင်”

အဆောင်နေသော မိုးဇာမှာ အစားအသောက်ဆင်းရဲ၏။

ဒါကို ခိုင်သိတာမို့ နောက်နေ့တွေ ဟင်းများများယူလာဖို့ စဉ်းစား ရသည်။

“အဲဒါတော့ စိတ်ချ မိုးဇာ၊ မဟုတ်လည်း မာမိက အိမ်မှာ နေ့တိုင်းဟင်းကောင်းချက်တာ၊ အိမ်မှာက စားတဲ့လူ သိပ်ရှိ တာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင့်မာမိက ရုပ်လှသလောက် အချက်အပြုတ်လည်း သိပ်ကောင်းတယ်နော် ခိုင်”

“အမယ်လေး...မိုးဇာရယ် မာမို့ရှေ့ ဒီလိုပြောရင် ရှင် ဒီထက်ပိုပြီး ကောင်းကောင်းစားရမယ်သိလား”

“ငါအကောင်းပြောတာပါ ခိုင်ရယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာထမင်းစားရင်း ဒေါက်တာစစ်ပိုင်ကြောင့် ရင်နာရတာတွေကိုလည်း သူမ ခဏမေ့ သွားလေ၏။

xxxx

မင်းထွဋ်ခေါင်က သူမအပေါ် အငြိုးအတောင်းထားပြီး
အလုပ်ခွင်မှာ အနိုင်ကျင့်မလားဟု ထင်ခဲ့မိ၏။ သို့သော် လုပ်သက်
လေး ငါးရက်ရလာတဲ့အထိ သူသည် သူမအပေါ် သာမန်အလုပ်
ရှင် အလုပ်သမားလိုသာ ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

“ငါ အထင်မှားပြီ၊ အရင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေဟာ
ထုပ်ငန်းခွင်ပြင်ပမှို သူ အားလုံးကို မေ့ပစ်ပြီထင်ပါရဲ့”

သည်လိုပဲ ခိုင်တွေးကာ အလုပ်ကိုပါ ကြိုးစားခဲ့၏။
သူ့ကိုလည်း အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်အဖြစ် လေးစားလာရသည်။

တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီသို့ ကျော်သစ် ရောက်လာ၏။

“ခိုင်...သူ့ကိုမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား ကျော်သစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကျော်သစ်ကို ကျွန်မမှတ်မိပါတယ်

အဖေ”

သူမတို့ဆက်ဆံပုံကို ကျော်သစ်က ကြည့်ကာ...

“ လို ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ခိုင် အလုပ်ဝင်နေတဲ့အကြောင်း၊ ထွဋ်ခေါင်ပြောလို့ သိပြီးပါပြီ။ ”

“ ခြေ ”

သူမက ဖျတ်ခနဲ ကိုထွဋ်ခေါင်ကို ကြည့်မိ၏။ သူပြီးပြီ ကာ...

“ ကိုယ်တို့ ရေစက်ဆုံပုံကို ကျော်သစ်ပြောပြလို့ အံ့သြနေ တာ၊ ခိုင်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျော်သစ် မိုးဇာကောပဲ ”

“ မိုးဇာကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါပြီဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် တို့လေးယောက်က တကယ်ရေစက်ရှိတယ်နော် မခိုင် ”

သေချာပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ကိုကျော်သစ်ပြောသလို ဖို့ သူမ အပြီးဖြင့် ခေါင်းညိတ်မိရ၏။

“ ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မလည်း မထင်ခဲ့ မိဘူး ကိုကျော်သစ် ”

“ ဒါပေါ့ဗျာ... ဘယ်လိုလဲ အလုပ်ထဲမှာကော ထွဋ်ခေါင် ဖို့ မခိုင် ရန်ဖြစ်သေးလား ”

ကျော်သစ်အမေးကြောင့် ထွဋ်ခေါင်နှင့်သူမ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူမက အပြီးလေးဖြင့် ချက်ချင်းခေါင်းခါယှမ်း၏။

“ ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ဘယ်ဖြစ်ရဲမှာလဲ၊ သူက ကျွန်မ အလုပ်ရှင်ပဲ ကိုကျော်သစ်ရဲ့ ”

“ ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ အလုပ်ခွင်ထဲမှာတော့ ခိုင် အလုပ်ရှင်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်ခွင်ပြင်ပမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ် ရန်ဖြစ်လို့ရပါတယ် ခိုင် ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွဋ်ခေါင် ဒီလိုပြောတာကြောင့် အံ့သြသွား ရ၏။ သူက ပြုံးကာ...

“ ဘယ်လိုလဲ အပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းဖြစ် ကြမလား ခိုင် ”

“ အို... ဖြစ်ပါ့မလားရှင် ”

“ ဘာကြောင့်မဖြစ်ရမှာလဲ ခိုင်၊ ကျွန်တော့်နဲ့ ခိုင်ဟာ အစကတည်းက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ငါပြောတာ မဟုတ် ဘူးလား ကျော်သစ် ”

ကိုကျော်သစ်ဘက်လှည့်၍ သူက ထောက်ခံခိုင်းသေး၏။ ကျော်သစ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ ထွဋ်ခေါင်ပြောတာ သဘာဝကျပါတယ် မခိုင်၊ ချောင်း သာမှာကတည်းက ကျွန်တော်တို့အားလုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ကဲ ထွဋ်ခေါင် ဒီညနေရုံးဆင်းတာနဲ့ တို့အားလုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မင်းကကျွေးရမယ် ”

“ ရပါတယ်ကွာ... ကဲ ဘယ်လိုလဲခိုင် ကျော်သစ်ပြော တာ သဘောတူရင် ညနေ မိုးဇာပါခေါ်ခဲ့လေ ”

သည်တော့ သူမ မငြင်းနိုင်။ ချောင်းသာမှာတုန်းက အဖြစ်

အပျက်တွေဟာ သူတို့နဲ့ ရင်းနှီးစေဖို့မဟုတ်လား။

“ကောင်းပြီလေ သူဌေးသဘောပါပဲ”

“ဟာ...ဟေ့ ကိုယ့်ကို လုပ်ငန်းထဲမှာပဲ သူဌေးလို့ခေါ်နေ၊ အပြင်ဘက်မှာတော့ နာမည်ပဲခေါ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ သူဌေးတို့ အလုပ်သမားတို့ မရှိဘူး မခိုင်၊ မိုးဇာကိုလည်း ကျွန်တော် ဝင်ပြောခဲ့မယ်”

ကျော်သစ် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၏။ ကျွန်ခွဲသော သူနှင့် သူမမှာ အရင်ရက်များကထက် ပိုရင်းနှီးသယောင်။

“အမှန်တော့ ကျွန်မလေ သူဌေးကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်နေတာပါ”

“ဘာအတွက်လဲ ခိုင်”

“အဟင်း...ဟိုလေ ကျွန်မအပေါ် အငြိုးအတေးမထားဘဲ သူဌေးက အလုပ်ခန့်ခဲ့လို့”

“ဪ...ဒါများ ခိုင်ရယ်၊ ကိုယ်တို့က ကလေးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာကြောင့် အငြိုးအတေးထားရမှာလဲ၊ အလုပ်ခန့်တယ်ဆိုတာ ခိုင်မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေကြောင့်ပါ”

အေးဆေးစွာပင် သူကပြန်ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ...ကဲ ဒီလောက်ကျေးဇူးတင်ချင်ရင်လည်း သဘော

ပဲ ခိုင်”

မင်းထွဋ်ခေါင်မှာ ဒီလိုပြည့်ဝတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတာ အံ့သြစရာ။ ချောင်းသာမှာတုန်းက တကယ့်တစ္ဆေတိုင်း လူငယ်လေး မဟုတ်လား။

ညနေကြတော့ မိုးဇာနှင့်အတူ သူမတို့ စားသောက်ပွဲသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထွဋ်ခေါင်နှင့် ကျော်သစ်က အရင်ရောက်နေသည်။

“ဟော...ခိုင်တို့ လာကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က မျှော်နေတာ”

ကျော်သစ်က ခပ်သွက်သွက် ဆီးကြို၏။ သူကပြုံး၍ ခိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုကျော်သစ်တို့ မျှော်နေသလို ခိုင်နဲ့ ကျွန်မတို့ကလည်း လာသာလာရတယ် တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်မိတယ်လေ”

မိုးဇာအပြောကြောင့် သူ မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

“နေပါဦး မိုးဇာတို့က ဘာကြောင့် ဒီလိုထင်ရတာလဲ”

“ဟိုလေ...သူဌေးက ကျွန်မတို့အလုပ်ရှင်ဆိုတော့”

“ဟေ့...ခိုင် ပြောမထားဘူးလား၊ လုပ်ငန်းခွင်ပြင်ပမှာတို့က သူဌေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

သူက သူမကိုလှမ်းပြော၏။ သည်တော့ သူမ မျက်နှာလေးပျက်သွားကာ...

“မိုးဇာ ခိုင်ပြောထားတယ်လေ”

“အဟဲ...ဟို...မိုး...မိုးဇာတောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ”
ဟု ရယ်ကျဲကျဲပြောလေ၏။ ကျော်သစ်က...

“ကဲ...ကဲ ချောင်းသာမှာဆုံခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့လေး
ယောက် ဒီနေ့တွေ့ဆုံပွဲလုပ်တာပါ။ ခုချိန်ကစပြီး အားလုံး ရင်းရင်း
နှီးနှီးပေါ့ဗျာ”

“ကိုကျော်သစ်ပြောတာ မှန်တယ် ခိုင်၊ ဆရာကိုထွဋ်ခေါင်
ဘေးမှာ သွားထိုင်လေ”

မိုးဇာမှာ ချက်ချင်းပုံစံပြောင်းလျက် ကျော်သစ်နှင့် အစွဲ
ကျသွား၏။ သူမကိုလည်း ထွဋ်ခေါင်ဘေးသို့ တွန်းပို့တာကြောင့်
ဟန်မပျက် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ထွဋ်ခေါင်ထံမှ လတ်ဆတ်ဖျော့တော့သော ယောက်ျား
တစ်ယောက်၏ ကိုယ်သင်းရနံ့ကို ရလေသည်။ သူက သူမကို
ပြုံးကြည့်ကာ...

“ဘာစားမလဲခိုင်၊ ကြိုက်တာမှာလေ”

ဟု ဂရုတစိုက်ပြောတော့ ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။

“ဟင့်အင်း...သူဌေး၊ အဲလေး ကိုထွဋ်မှာပါ”

သူ့ကို ကိုထွဋ်ဟု ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ကျေနပ်စွာ
ပြုံးသွား၏။

“ကဲ...မိုးဇာအတွက် ကိုကျော်မှာပေးမယ်နော်”

“အို...သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ကိုကျော်ရယ်”

ကျော်သစ်နှင့် မိုးဇာမှာ အတိုင်အဖောက်ညီလျက်
ချက်ချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားလေ၏။

“ခိုင် ဘာကြိုက်တာတတ်မှန်း ကိုယ်မသိဘူး”

“ကျွန်မ အားလုံးစားပါတယ် ကိုထွဋ်”

“ကောင်းပြီလေ”

သူက ဝိတ်တာလေးကို ဟင်းလျာတွေမှာ၏။ တကယ့်
အကောင်းဆုံးတွေ။ သူ့မှာသောဟင်းများကြောင့် သူမမျက်လုံးလေး
ပြုံးသွားသည်။

“အို...ဘာကြောင့် ဒီလောက်ဟင်းတွေအများကြီး မှာရ
ဘာလဲ ကိုထွဋ်”

“အဟွန်း...အားလုံးစားရအောင်လို့လေ ခိုင်၊
လေးယောက်စာဆိုတော့ မများပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မခိုင်ရဲ့”

ကျော်သစ်ကပါ ဝင်ထောက်ခံနေ၏။ တကယ် ထမင်း
ဟင်းတွေရောက်လာတော့ လူခြောက်ယောက်စာ စားပွဲနှင့်အပြည့်။

ခိုင်နှင့်မိုးဇာတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိ
သည်။ မှန်တာပြောရလျှင် ဒီလိုဟင်းတွေစားဖို့ဆိုတာ သူမတို့
အတွက် မလွယ်ပါ။

“ခိုင်နဲ့မိုးဇာ ဟင်းများများစားကြ ဟုတ်လား၊ ဒီဟင်းတွေ မကုန်ရင် ထားခဲ့ရမှာဗျ”

“ဟင်...ဒါဆို နှမြောစရာကြီးပဲဆရာ”

အရေးထဲ မိုးဇာ နှမြောနေတာကြောင့် ကျော်သစ်က ပြုံးသည်။

“ဒါကြောင့် မိုးဇာတို့ကို များများစားဖို့ ပြောနေတာပေါ့၊ မိုးဇာပန်းကန်ထဲ ကိုကျော်ထည့်ပေးမယ်၊ ရော”

စေတနာတွေ ထက်သန်စွာဖြင့် ကျော်သစ်က မိုးဇာ ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေး၏။

“ခိုင် စားနော်”

မင်းထွဋ်ခေါင်က ပြောရင်း ခိုင်ပန်းကန်ထဲ ဟင်းခပ်ထည့် ပေးသည်။

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း ဆရာကိုထွဋ်က ခိုင်ပန်းကန်ထဲ အသည်းဖတ်ထည့်ပေးတယ်”

“အို”

မိုးဇာ အော်လိုက်တာကြောင့် အားလုံး သတိပြုမိလျက် ခိုင်မျက်နှာလေး နီသွားရလေ၏။

xxxxxx

“ကိုထွဋ်ခေါင်ဟာ ဒီလောက် သဘောထားပြည့် စိတ် ထားကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးနော် ခိုင်”

သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲလာချိန်မှာ မိုးဇာက ထိုစကား ပြောခြင်းပင်။

“ဟုတ်တယ် မိုးဇာ၊ သူ ခိုင်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်တာ တောင် အငြိုးနဲ့ နှိပ်စက်ချင်လို့လား ထင်ခဲ့မိတယ်၊ လက်တွေ့မှာ ဒီလိုမဟုတ်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာနေရတာလေ”

“ကြည့်ရတာ ကိုထွဋ်က ရှင့်ကို သဘောများကျနေ သလားပဲ ခိုင်”

“အို...မဖြစ်နိုင်တာ”

သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါမှာ သူမကို ရွန်းလက်စွာ ကြည့် တတ်သော ထွဋ်ခေါင်၏ မျက်ဝန်းများကို မြင်ယောင်မိသည်။

“ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်တာလဲ ခိုင်”

“မိုးဇာ စဉ်းစားကြည့်လေ သူက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက်ပါ။ ခိုင်က သူ့အလုပ်သမားပဲ”

“မဆိုင်တာပဲ ခိုင်၊ ချောင်းသာမှာတွေ့ကြကတည်းက ရှင့်အတွက်စိတ်ပူပြီး ညကြီး ရေထဲဆင်းကယ်ခဲ့တာ ကိုထွဋ်ခေါင်ပဲ”

“အဲဒီအတွက်ပဲ သူ ခိုင်ကို မုန်းရင်မုန်းနေမှာ မိုးဇာ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မုန်းမှတော့ ရှင့်ကို သူ အလုပ်ခန့်ပျံ့မလား ခိုင်”

မိုးဇာ ဒီလိုမေးတော့လည်း သူမ ဘာမှမဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။ မှန်တာပြောရလျှင် ထွဋ်ခေါင်အပေါ် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားနိုင်၏။

“ဒီနေ့ သူပြောသားပဲ မဟုတ်လား မိုးဇာ၊ ခိုင်တို့ကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေလိုပဲတဲ့”

“ဪ...ဒီလိုပဲပြောရမှာပေါ့ ခိုင်၊ ခုပဲ ခိုင်ကို စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်လို့ ပြောရမှာလား”

“အို...မိုးဇာနော်”

သူမ မျက်စောင်းထိုးတော့ မိုးဇာ ပခုံးတွန့်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ကတော့ ခိုင်နဲ့ ကိုထွဋ်ခေါင်ကို သဘောတူတယ်”

“ဟင်...လာပြန်ပြီလား မိုးဇာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်လို မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနဲ့ ဘဝင်မြင့်နေတဲ့လူမျိုးနဲ့ နှိုင်းရင် ကိုထွဋ်က အမှတ်ပြည့်ပဲခိုင်”

ဒေါက်တာစစ်ပိုင်အကြောင်း ပါလာတော့ သူမရင်ထဲ နာကျင်သွားသလိုပါပဲ။ ဘာကြောင့်များ သူမအပေါ် တစ်ချက်လေးတောင် မျက်နှာသာမပေးခဲ့တာပါလိမ့်။ သူမက ဒေါက်တာမျက်ဝန်းထဲမှာ ဒီလောက်တောင် မုန်းစရာကောင်းနေသလား။

“ဘာလဲ ခိုင်၊ ဒေါက်တာအကြောင်းပါလာလို့ ဖီးလ်ဖြစ်သွားတာလား”

“သူ့အကြောင်းမပြောပါနဲ့ မိုးဇာ”

တကယ်တော့ ဒေါက်တာစစ်ပိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမမှာ နားထောင်နိုင်တဲ့အင်အား မရှိသလိုပါပဲ။

“အင်း...ရှင် ဒီလို ဒေါက်တာအတွက် ခံစားနေတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးထင်တယ် ခိုင်၊ ရှင့်ရဲ့ခံစားမှုကို တခြားဘက်ပြောင်းသင့်တယ်”

“ဘယ်သူ့ဘက်လဲ မိုးဇာ၊ ကိုထွဋ်ဘက်ကိုလား”

သူမ ခပ်ရွံ့ရွံ့မေးပေမယ့် မိုးဇာ သွက်လက်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါပေါ့ ခိုင်၊ ကိုယ့်အပေါ် မကြင်နာသူကို တမ်းတနေမယ့်အစား ကိုယ့်အပေါ် ကရုဏ်ာသူကိုပဲ ပြန်အလေးထားသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“တော်ပါ မိုးဇာရယ်၊ ဒီနေ့ ကိုထွဋ်ရဲ့ ခဏတာလိုက် လျော့မှုအပေါ်မှာ ကိုယ်လိုရာဆွဲမတွေးချင်စမ်းပါနဲ့”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ထွဋ်ခေါင်ကို သူမ တမင်ပဲ ခပ်မှန်မှန်ဆက်ဆံ၏။ အကြောင်းကတော့ သူဟာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ဦးမို့လေ။

“ဒီမှာ ခိုင်၊ လိုရာကိုဆွဲတွေးတာ မဟုတ်ဘဲ တကယ်ဖြစ်လာရင်ကော၊ ကဲ”

“ဟင့်အင်း...ဒီလိုဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး မိုးဇာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်မကို ပိုက်ဆံမကံတယ်လို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး”

ဒါဟာ ချယ်ရီခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၏ မာနဆိုလျှင် မမှားပေ။ သူမက ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ရာမှာ အချစ်နှင့်သာ

တည်ထောင်ချင်၏။

“အံ့ဩစရာပဲ...ဒီခေတ်မိန်းကလေး အများစုကတော့ နိုင်လို ဘယ်သူမှ တွေးကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်မှာပဲ၊ ကျွန်မကတော့ ဘဝကို အချစ်နဲ့ပဲ တည်ဆောက်ချင်တယ် မိုးဇာ”

သည်တော့ မိုးဇာ ခေါင်းခါယမ်း၏။ သူမကို စိတ်ကူးထဲတွဲလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲဟု ထင်နေမှာအမှန်။

“ခေါက်တာစစ်ပိုင်က ရှင်ဆီပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား ခိုင်”

“ဟင့်အင်း...မထင်ပါဘူး မိုးဇာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ သူ့အမြဲရှိနေတယ်”

“ဒုက္ခပါလား ခိုင်ရယ်၊ တကယ်ဆို ရှင် သူ့ကိုမေ့သင့်ပြီ”

မိုးဇာ ခပ်ညည်းညည်းပြောတော့ သူမ မချီသလိုပြုံး၏။ အချစ်ဆိုတာကလည်း ဆန်းကြယ်သည်။

ကိုယ်ကလိုက်တော့ သူက ပြေးသည်တဲ့။

ခက်ခဲတဲ့အရာကိုမှ ပို၍မက်မောတတ်တာ လူသဘာဝတော့။

မပေးနိုင်ပါဘူးဆိုမှ ပို၍လိုချင်မိတာ။ ဪ... သူမအဖြစ်
က ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလေလား။

“မနက်ဖြန်မှ တွေ့မယ် မိုးဇာ”

“ညကြရင် ကိုထွဋ်အကြောင်းတွေးအိပ်နော် နိုင်”

“သွားပါ”

မိုးဇာကို အဆောင်ပို့ပေးပြီး သူမ အိမ်ပြန်ခဲ့၏။

သို့သော်...

“ဟင်...ကားဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

လမ်းမှာ သူမ ကားပျက်သွားတာကြောင့် ဆင်းကြည့်မိ
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်က သန်းနေပြီ။

ထိုစဉ် ကားတစ်စီးလာတာကြောင့် သူမလက်ပြတားမိ၏။

“ကျွန်မ ကားပျက်နေလို့ ကျေးဇူးပြုပြီကြည့်၊ ဟင်...
ဒေါက်တာ”

မမျှော်လင့်သူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့်
သူမ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဪ...မင်းပါလား ချယ်ရီနိုင်”

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားပုံ။

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မတားမိတာ ဒေါက်တာ

ကားမှန်း မသိလိုက်ဘူး”

“ဘာလဲ...ကိုယ့်ကားဆို မတားဘူးလား ချယ်ရီနိုင်”

သူမအမေးကြောင့် သူမ အားနာသွားရ၏။ ဘာကြောင့်များ
သူနဲ့တွေ့လိုက်တိုင်း သူမ တစ်ခုခုမှားယွင်းနေတာပါလိမ့်။

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာ
ရဲ့ အချိန်တွေက တန်ဖိုးရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ကျွန်မမှန်း
သိရင် ဒေါက်တာ ခုလိုကားရပ်ပေးမယ် မထင်ဘူးလေ”

စိတ်ထဲမှာနာနေသလို ရှိတာမို့ ထိုစကားတွေ အလိုလို
ထွက်သွားရ၏။ ဒေါက်တာက သူမကို စူးစဲကြည့်သည်။

“ကိုယ်ဟာ ဒီလောက်သဘောထားသေးသိမ်တဲ့လူ
မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို
မျက်နှာလွှဲသွားလောက်ရအောင် ကိုယ် အဲဒီလောက် မရက်စက်ပါ
ဘူး ချယ်ရီနိုင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ ဘောနက်ဖွင့်ကာ သူမကားကို ကြည့်
ပေးသည်။ ဆေးထိုးကျွမ်းကျင်သော လက်တွေက ကားနှိုက်ရာမှာ
လည်း ကျွမ်းကျင်ပါလား။

မကြာခင် သူမကား ပြန်ကောင်းသွား၏။

“ကဲ...ရပြီ ချယ်ရီနိုင်”

“အို...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဒေါက်တာ”

“မလိုပါဘူး”

ထုံးစံအတိုင်း သူ့မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည်။ သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“လိုပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒုက္ခရောက်နေသူကို ဒေါက်တာကူညီတာပဲ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မကလည်း ကျေးဇူးတင် ရမှာပေါ့”

သူ ပခုံးဖျတ်ခနဲတွန့်ကာ...

“ဒါက မင်းသဘောလေ၊ မင်းသိထားရမှာက ကိုယ့်ကို တမင်အနှောင့်အယှက်ပေးတာမျိုး မဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ရှင်”

“ကဲ ကိုယ်သွားပြီ”

ခပ်မတ်မတ်ခြေလှမ်းများဖြင့် သူကားဆီ လျှောက်သွား၏။ သူမမှာသာ သူ့စကားကြောင့် ရင်ထဲ အတော်ခံရခက်သွားသည်။ သူ့လာတဲ့လမ်းမှာ သူမကပဲ တမင်ကားပျက်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး တွေ့ဆုံဖို့ကြိုးစားသလိုလို။

“ဒီမှာဒေါက်တာ”

သူမခေါ်သံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၏။ သူ့မျက်

ဝန်းတွေနှင့် သူမမျက်ဝန်းတို့ ဆုံသည်။

“ကျွန်မဟာ ဒေါက်တာအပေါ် အမှားတွေ ပြုမူခဲ့ရင် ပြုမူမိလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာသိထားဖို့က ကျွန်မဟာ ဘယ်တော့မှ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့သိက္ခာကို ရိုက်ချိုး ဖို့ ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ”

ထို့နောက် သူ့ဘာမှမပြောနိုင်ခင် သူမကားမောင်း၍ အမြန် ဆုံးထွက်ခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နာကျင်လွန်းတာမို့ သူမပါးပြင်ပေါ် သို့ ဖျက်ရည်တို့ အလိုလိုစီးကျလာရသည်။

ကျွန်မကို ဒီလောက်တောင်မုန်းသလားရှင်ရယ်။

နဂါးမိတ်မိတ်ခြေလှမ်းများ

ဆုအသွယ်